

Liễm Diễm

Contents

Liễm Diễm	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	6
4. Chương 3	7
5. Chương 4	11
6. Chương 5	13
7. Chương 6	15
8. Chương 7	17
9. Chương 8	20
10. Chương 9	22
11. Chương 10	26
12. Chương 11	29
13. Chương 12	32
14. Chương 13	36
15. Chương 14	40
16. Chương 15	45
17. Chương 16	49
18. Chương 17	52
19. Chương 18	56
20. Chương 19	60
21. Chương 20	63
22. Chương 21	67

Liễm Diễm

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, hài, nhất công-nhất thụ, cung đình, sinh tử văn (hên xui)...Tóm tắt: Ngay từ lúc còn nhỏ thì em

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liem-diem>

1. Chương 1: Tiết Tử

Hắn từ nhỏ khởi biết chính mình trên đời không sống được bao lâu nữa. Dù sao mang trong người bệnh tim trầm trọng còn có thể sống đến 30 tuổi, hắn cũng đã thực thỏa mãn.

Nằm trên giường bệnh, xa xa thấy phụ thân gương mặt tiều tụy, dề dề rầu rĩ ôm mẫu thân còn đang nức

nở mà an ủi. Bên hẩn một đám thầy thuốc hộ sĩ vây quanh tất bật chuẩn bị cấp cứu.

Nói là cấp cứu, bất quá là ngựa chết làm ngựa sống y, mọi người, trên hết là chính hẩn đều hiểu rõ, ngày mai khó còn có thể thấy thái dương.

Mọi phương pháp giúp trái tim đập trở lại, cường tâm châm, ngay cả sốc điện cũng được dùng tới nhưng hết thấy đều vô dụng, hẩn cảm thấy linh hồn dần li khai khỏi cơ thể, hút ra ngoài không trung.

Cái chết đối hẩn mà nói giống như một sự giải thoát. Từ lâu hẩn đã là gánh nặng của gia đình, để trả tiền viện phí, phụ mẫu phải làm lụng thực vất vả khiến tóc sớm điểm bạc, trong nhà của cải hết thấy đều giành cho việc chữa trị, chính vì vậy cả bạn gái của đệ đệ cũng bỏ đệ ấy mà đi.

Phụ thân, mẫu thân, thứ tội nhi tử bất hiếu; Đệ đệ này gia, còn có ba ba, mẹ mẹ tất cả đành giao lại cho người.

Linh hồn một mảnh nhẹ nhàng, phiêu đảng hướng về nơi cực lạc, tiếng ca dịu dàng dẫn lối.

Đó là tiếng ca của thiên sứ sao? Hẩn mơ mơ màng màng nghĩ ngợi.

“ Công tử, công tử!” Thanh âm vội vàng đánh vỡ cả một mảng yên tĩnh.

Là gọi ta sao? Giờ là thế kỉ 21, như thế nào còn có người dùng loại xưng hô này? Không cưỡng lại tò mò hẩn nghiêng đầu hướng về nơi phát ra âm thanh nhìn lại.

Xuất hiện trước mắt hẩn là một thiếu niên, bộ dáng cỡ 16-17 tuổi, mặc một kiện áo choàng trắng trông thật cổ quái.

“Người bảo ta sao...?” Hẩn không thể xác định hỏi.

“Đúng vậy, công tử...” Thiếu niên ngập ngừng, “ Ngài, có thể hay không vội giúp ta một cái?”

Giúp đỡ? Từ khi sinh ra, thân thể khởi gầy yếu, hẩn luôn cần nhờ người khác hỗ trợ mới có thể sống bình thường. Hiện giờ cứ nhiên có người tìm đến hẩn nhờ giúp đỡ!

“ Là như vậy...” Thiếu niên thở hổn hển, lại nói, “ Ta vốn đã muốn ly khai, chính là nếu ta liền đi như vậy, trong nhà ắt có phiền toái. Cho nên...”

Hẩn nhủ mảy, thiếu niên này nói năng thật bừa bãi, toàn nói chuyện không đầu.

“ Cho nên...” Thiếu niên nhìn hẩn vài lần, tiếp tục nói, “Ta kính nhờ ngài thay ta trở về.”

“ Vì cái gì?” Tuy rằng nghe không hiểu lời nói của thiếu niên, nhưng hẩn đích thực là bị hứng thú kéo đi lên, “Vì cái gì không chính mình tự trở về?”

“ Ta...” Thiếu niên thống khổ ai oán như sắp khóc, “ Ta sợ, Ta không dám!”

Thiếu niên ngẩng đầu, đôi mắt mở to ngân ngấn nước nhìn hẩn: “Ta biết thực mạo muội, nhưng là ta chỉ có một đường đi tới lại gặp được công tử”

Thiếu niên bỗng dừng quỳ xuống: “ Cho nên, kính nhờ ngài, thay thế ta trở về...”

Thiếu niên bật khóc lê hoa đài vũ.

“ Lê hoa đài vũ”? Hẩn bĩu môi cảm thấy trong đầu tự dưng phát ra ngôn từ thật sự không nên dùng cho một nam hài a.

“ Tốt lắm, tốt lắm!” Hẩn nâng thiếu niên dậy, nhẹ nhàng vỗ vai hẩn, “ Ta chính là đáp ứng người”.

Tuy rằng hẩn tội cùng không hiểu thiếu niên muốn nhờ vả việc gì, nhưng dự cảm đây không hẩn là chuyện xấu. Hơn nữa hẩn sống ngăn ngủi trên đời vốn vẹn có 30 năm, không còn cơ hội có người hướng hẩn nhờ hỗ trợ thế này đâu. (ồ nhí nhảnh, ham hồ)

Cho nên chi bằng đáp ứng thay y đi xuống đi. Hẩn thầm nghĩ.

“ Bất quá, người bảo ta thay người ‘trở về’” Hẩn nói ra nghi vấn trong lòng, “ Là muốn như thế nào ‘trở về’, biết chạy đi đâu đây?”

“ Ngài nhìn xuống mà xem...” Thiếu niên đành chỉ nức nở, vươn tay chỉ xuống phía dưới.

Hắn theo lời nhìn xuống phát hiện chính mình đang bị bao bọc bởi một lớp sương mờ ảo giống như cách tầng tầng mây mù, lơ lơ, không rõ ràng lắm.

Chợt thấy từ phía sau lưng bị người ta mạnh mẽ táng một phát, thân thể không tự chủ cứ thế mà rơi xuống, rơi xuống ...

2. Chương 1-2

Beta: Minh Đăng

“Liễm thiếu gia, công công trong cung đã tới, đương thúc giục ngoài kia.”

“Đã biết.” Lại liếc mắt nhìn chiếc gương đồng, tỉ mỉ đánh giá bóng người phản chiếu bên trong, rồi hạ mi mắt, xoay người, ” Ta đến đây.”

Không có cổ nhạc vang trời, cũng không có đông người mừng vui, kiệu hoa đỏ thắm cứ như vậy phất phơ lựa hồng lướt qua khu đại viện.

Người trong kiệu cúi đầu không thấy rõ vẻ mặt.

Nửa tháng trước, hắn một trận mê muội. Khi tỉnh lại, phát hiện chính mình đang ở trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ.

Hai tay chống ván giường ngồi xuống, hắn xác định mình đang mặc chính là bạch sắc trường bào của thiếu niên nọ, cái tên đã từng táng hắn không thương tiếc.

Đầu có chút choáng, hắn nhíu mày, cố sức mở to hai mắt cẩn thận đánh giá căn phòng.

Phòng ở không lớn, bố trí gọn gàng, tinh xảo: Dưới thân đặt cái giường, xa xa là chiếc bàn viết, một cái giá sách, cạnh giường thoát nhìn là ngăn tủ đựng vật dụng, không hơn.

Ngăn tủ thượng có một bát sứ nhỏ men xanh, trong bát còn lưu lại chút chất lỏng màu trà.

Hắn cầm lấy bát, để sát vào mũi, ngửi.

Hương vị không đúng!

Tục ngữ nói: Bệnh lâu thành quen. Từ nhỏ đến lớn, thuốc đông y hắn uống qua không ít, bình thường nước thuốc tuyệt không có loại mùi này.

Hắn đứng dậy bước xuống giường, đi đến mở ngăn tủ lục lọi tìm kiếm vật gì đó.

Khi trở về, tay cầm chiếc trâm nhỏ với một mặt gương đồng, chống trước mặt mình.

Đem ngân châm thử vào chút nước thuốc còn sót lại, ngay lập tức châm chuyển màu đen thẫm.

Chiếc gương phản chiếu lại khuôn mặt cùng với mặt của thiếu niên kia nhất nhất giống nhau.

Quả nhiên, Hắn đã hiểu rõ, nhắm mắt lại, khước miệng nở nụ cười có chút vụn vặt.

Nâng tay, hướng tủ thượng hất mạnh. “Choang” một tiếng, chiếc bát vỡ nát vung vãi trên mặt đất.

“Chuyện gì?” Cửa phòng có người đẩy ra, một tiểu nha đầu hốt hoảng chạy vào, “ Thiếu gia, ngài không có việc gì chứ?”

Cô gái này là ai?

Trong tình huống chưa rõ ràng, hắn không dám khinh suất trả lời, chính là yên lặng nhìn tiểu nha đầu xúc động chờ đợi.

Tiểu nha đầu bị hấn nhìn có chút không bình thường, lấy tay phủ phủ trên mặt mình: “Làm sao vậy thiếu gia, trên mặt Tiểu Hạnh có dính gì kỳ quái sao?”

A, cô gái này kêu là Tiểu Hạnh, xem ra là nha đầu hầu hạ thiếu niên kia đi.

“Không có việc gì.” Hấn cười cười, len lén đem ngón chân trên tay nhét xuống đệm giường, “Ta không cần thận đánh vỡ cái bát.”

“Thiếu gia, mọi chuyện vẫn là nên cẩn thận một chút...” Tiểu Hạnh một bên thu thập mảnh sứ vỡ, một bên nhắc nhở “Lão gia mới qua phân phó, thiếu gia hai ngày tới sẽ tiến cung, ngàn vạn lần không thể để ra sai sót”.

“Cái gì?” Hấn đâm hoảng, “Tiến cung?”

“Đúng vậy!” Tiểu nha đầu ngừng thu thập mảnh vỡ, ngẩng đầu nhìn hấn có chút kỳ quái, “Thiếu gia không phải sắp tiến cung làm phi tử sao? Ngài không nhớ rõ à?”

“A, nhớ rõ...” Hấn mơ hồ gật đầu lấy lệ, xây xẩm tựa vào mạn giường: “Tiểu Hạnh, thu dọn tốt lắm hãy mau ra ngoài đi, đừng để người khác đến quấy rầy ta.”

Tiểu Hạnh đáp lời lấy vạt áo gói mảnh sứ vỡ, lui xuống, hỏ hỏ đóng chặt cửa.

Hấn nằm úp sấp trên giường, bàn tay xoa xoa cái trán, há miệng thở phì phò, tận lực làm cho chính mình tỉnh táo lại.

Đối với một loạt tình huống mạc danh kỳ diệu, hấn trong lòng đã dần hiểu được ít nhiều, nhưng là, tựa hồ còn có lắm chuyện quái đản đang chờ hấn khám phá.

Mọi người nói tiềm năng ẩn dấu trong mỗi con người chỉ khi lâm vào tình trạng tối khẩn cấp mới có thể được kích mà phát tiết đi ra.

Giống như hấn bây giờ, dựa vào giá sách trong thư phòng, cùng tiểu Hạnh lăm mồm kia vận công tám chuyện, đã qua năm ngày, hấn đã đại khái đem mọi việc mò ra rõ ràng.

Hấn trong tay nắm quản bút, nằm dài trên bàn, đem việc xảy ra trong mấy ngày qua hỏ hỏ kỹ.

Viết bằng bút lông đối hấn không khó, để tu tâm dưỡng tính, lên 5 tuổi phụ thân đã cho hấn tập viết tự.

Đầu tiên chủ nhân thân thể này, chính là thiếu niên hấn đã từng gặp qua, tên là Ngạn Liễm, là ngũ thiếu gia của Ngạn phủ.

Quốc gia hấn đang ở quốc hiệu là Vi Loan, một cái tên lạ hoắc chưa từng được nghe qua, lại có phong tục tập quán cũng chưa từng được nghe tới.

Muốn nói phong tục ở đây có gì đặc biệt, không dụng hàng phải nói đến, chính là: tại quốc gia này, nam tử cũng có thể tiến cung vi phi.

Nhưng không phải con cái nhà ai cũng có thể tùy tiện đem đi tiến cung; Chỉ có các vị đại thần quyền cao chức trọng trong triều mới có thể đưa con vào cung làm phi tử.

Nói dễ hiểu hơn một chút, mang hài tử đi tiến cung là thủ đoạn mượn sức để thống trị quyền thần, còn trọng yếu hơn nữa là đem đứa nhỏ biến thành con tin.

Đứa con chính mình để ra nằm ở trong tay hoàng thượng, quyền thần đó muốn mưu đồ tạo phản cũng phải hỏ hỏ suy nghĩ, suy nghĩ và suy nghĩ ...

Về phần vì cái gì lại muốn đưa nam tử tiến cung, kỳ thật còn chứa một tầng hàm ý bên trong: Nữ tử tiến cung, nếu được sủng ái, có con nối dòng, nhà mẹ đẻ sẽ được tăng thêm thế lực. Nam tử thì khác, cho dù được sủng ái như thế nào cũng sẽ không thể sinh con nên có thể phòng ngừa việc ngoại thích chuyên quyền.

Huống chi, nam phi vào cung rất ít người có thể làm cho hoàng thượng yêu thích. Dù sao nam nhân thân thể so ra kém xa mị lực của nữ tử. Cho nên, bên nhà ngoại của đứa nhỏ mà có quyền thế, thì còn có thể xem như cơm áo không lo. Một khi trong nhà thất thế, thân phận thật vô cùng thê thảm, không chỗ nương tựa, cô đơn già cỗi một mình đến cuối đời.

Không may, đứa nhỏ tên Ngạn Liễm này chính là nam phi sắp tiến cung.

Ngạn gia hiện nay thế lực mạnh nhất trong triều: Ngạn lão gia là thái sư đương triều, có em gái là đương kim hoàng thái hậu, con trưởng đại thiếu gia làm tể tướng, nhị thiếu gia tướng quân oai phong trong tay nắm binh quyền, tam thiếu gia, tứ thiếu gia cũng đều là trượng phu hảo hán.

Muốn nói Ngạn gia, còn có một vị nữa đứng thứ năm: ngũ thiếu gia.

Ngạn Liễm từ nhỏ ham chơi, không thích đọc sách, lại bởi vì thân hình gầy yếu không thể tập võ, trong mắt người nhà đã thật là không đúng tí nào. Huống chi vị tiểu thiếu gia này còn có tật xấu: Nhát như chuột, đặc biệt cực kỳ yếu ... khóc!!?

Thuở còn là nam hài, khóc khóc nháo nháo, làm nũng khiến người ta mềm lòng, trù ẻo. Khổ nỗi khi trưởng thành trước sau cũng vẫn động một cái là nước mắt nước mũi òm đồm thật làm cho mọi người chán ghét.

Trên đầu tủ, có một quyển sách xem chừng là nhật ký của Ngạn Liễm, bên trong ghi sự kiện: Ngạn Liễm thời điểm mười hai tuổi, trong phủ có một gốc quỳnh sắp nở hoa. Đây chính là dịp vui hiếm thấy, Ngạn thái sư tâm tình thật tốt, triệu tập cả nhà pha trà, thắp đèn ngoạn chờ hoa quỳnh nở.

Bữa tiệc gia đình, mọi người tập hợp có cả mấy cô con dâu, con gái chưa xuất giá yến yến oanh oanh vui vẻ nói cười, gian nhà rộn ràng hẳn lên với những lời tốt lành như châu như ngọc.

Duy chỉ có mỗi tiểu thiếu gia là còn chưa thấy mặt.

Ngạn thái sư thấy vậy, thở dài đánh thượt một cái. Phân phó hạ nhân đem nhi tử đánh thức, uy mấy câu cho lên tinh thần, vẫy tay gọi nhi tử đến bên người, hỏi han. Tiểu thiếu gia không biết trả lời nước mắt đã lưng tròng. Mắt thấy nhi tử muốn khóc, Ngạn thái sư trong bụng một cơn tức, nhưng không dám phát tiết, cuối cùng chính là phát tay cho hắn trở về phòng.

Từ đó về sau, thái sư không bao giờ chăm nom đoái hoài đến đứa con này nữa. Ngạn Liễm cũng vì vậy mà mừng rỡ an nhàn, mỗi ngày ngủ sớm dậy sớm, dùng qua điểm tâm, rồi đi xuyên qua hoa viên đến chỗ thái sư phu nhân thỉnh an. Lại trở về tiểu viện bằng đường cũ nhón nhợ ghẹo chó, chọc mèo, ngắm hoa, coi cá, một buổi sáng cũng liền như vậy trôi qua. Chiều ngủ một chút, tỉnh dậy xem thư rồi ngồi ngắm trăng đến giờ cơm, ban đêm cũng chẳng thèm học bài bảo là trời tối chong đèn hại mắt.

Tóm lại, vị Ngạn phủ tiểu thiếu gia này sống quả thực là rảnh rỗi, là nhàn chán quá đi.

Hắn vốn tưởng có thể như vậy long nhong cả đời, quán triệt tư tưởng “Bất luận dù sao tương lai người nào lên làm trưởng gia cũng được, hắn hội không thiếu cơm ăn”. Nhưng nào có ngờ trời nắng to bỗng dưng có sét: Đương kim hoàng thượng mệnh Ngạn gia đưa nhi tử tiến cung vi phi.

Cảnh ngộ của các nam phi trong cung, Ngạn Liễm chưa từng thấy cũng chưa từng nghe qua, liền từ từ khóc suốt một ngày, vạn lần không muốn.

Chính là lệnh vua không thể nào cãi, mặc hắn có như thế nào khóc nháo, thái sư cũng không vì đứa con này mà kháng chỉ. Ngũ thiếu gia vừa sợ, vừa ức trong lòng uống thuốc độc tự sát.

Coi như vị thiếu gia này vẫn có chút lương tâm, sau khi chết, linh hồn còn nhớ đến an nguy của gia đình không có biện pháp hưởng cung nhưng cũng không dám chính mình tự quay về.

Trên đường xuống hoàng tuyền ngẫu nhiên đụng phải nhân vật chính của chúng ta, lại trùng hợp hơn nữa, hắn chịu không nổi màn mê nheo, mít ướt của Ngạn Liễm vì thế liền có ngay một màn Tá Thi Hoàn Hồn đây ... kinh dị.

Dùng nét bút, nhân vật chính nhìn chăm chăm vào tờ giấy ghi chữ rậm rạp nhỏ xíu, thở phào một hơi.

Coi như xong, nếu tự mình đáp ứng thẳng nhỏ, thì không có lý do nào để oán giận cả. Hắn lạnh nhạt nghĩ.

Từ nay về sau, hắn chính là Ngạn Liễm. Trải qua 30 năm cuộc đời, vì bệnh tật sống cũng không được như ý. Sau này hắn phải dùng thân phận của thiếu niên này hảo hảo mà tranh thủ hưởng thụ cuộc sống.

3. Chương 2

Beta: Minh Đăng

Thế chế hậu cung Loạn quốc cùng Đại Đường cũng có điểm gần giống nhau: cao nhất chính cung Hoàng Hậu, kế đến là Quý phi, Thục phi, Đức phi, Hiền phi thuộc hàng phi tử, còn có Chiêu Nghi, Chiêu Dung, Chiêu Viện, Tu Nghi, Tu Dung, Tu Viện, Sung Nghi, Sung Dung, Sung Viện làm cửu tần. Cấp bậc thấp hơn một tí nào là tiếp dư, mỹ nhân, tài tử, bảo lâm, ngự nữ, thái nữ phải đến những 108 mạng, từ trên xuống dưới tổng cộng hơn 122 con người. Đó là còn chưa kể đến bọn cung nữ không cấp, không phẩm nhiều không đếm xuể.

Ngạn Liễm khi tiến cung chỉ dắt theo mỗi mình Tiểu Hạnh làm thiếp thân thị nữ đi cùng.

Nói đến Tiểu Hạnh nguyên lai nàng chính là với hần từ nhỏ lớn lên. Tuy vậy, theo nhân vật chính của chúng ta nhận định, nha đầu Tiểu Hạnh và vị chủ nhân này, kỳ thật cũng không thân thiết với nhau mấy. Nói đi rồi phải nói về, quan hệ thân tình theo thời gian còn có thể chậm rãi mà bồi đắp, nhưng khi đã vào cung thì nhất thiết phải tự trang bị cho mình ít nhất một người thân tín làm bạn để có thể yên tâm truyện trò, bày mưu tính kế, phá làng phá xóm... (túm lại để vui là chính!)

Chính vì vậy, khi tiểu nha hoàn ngây ngốc bị tổng vô cung cùng Ngạn Liễm vẫn còn đang mơ mơ màng màng nào đâu hay biết phía sau bức rèm tĩnh lặng, hậu cung một màn dậy sóng, đây âm mưu giáo hoạt đang chực chờ.

Lần đầu nhập cung, hần cùng Tiểu Hạnh không khỏi quê mùa, bỡ ngỡ, mặc dù đã có thái giám cùng cung nữ đi trước dẫn lối, vẫn là bị tã hữu hai bên thất loạn bất nhiều làm cho hết thấy đường, khối xác định được phương hướng.

Đoàn người cuối cùng cũng dừng lại trước một tòa khuôn viên thanh lịch, tinh xảo, bên cạnh đặt một tấm bảng nhỏ xinh đề: “Thượng Trạc Uyển”

Đi vào uyển, không đợi bọn Ngạn Liễm thu xếp đồ đạc, liền có một công công tay mang cuộn vải ánh vàng rực rỡ tiến vào.

Ngạn Liễm tuy chưa từng trông qua nhưng cũng đoán được đây chắc là thánh chỉ đi.

Nội dung thánh chỉ lê thê, dài dòng đến phát mệt, quỳ cả buổi trời tê chân mỗi cổ chung quy chỉ lọt vào đầu Liễm thiếu gia đại khái mấy điểm trọng yếu như là: hần giờ đã được phong bậc sung dung, nay hoàng thượng ban thưởng trụ ở Thượng Trạc Uyển.

Sau khi đám người ồn ào náo nhiệt đó kéo đến rồi lại ù ù cạc cạc kéo đi, mấy vị thái giám cùng nô tỳ của Thượng Trạc Uyển mới lần lượt ra thi lễ, Ngạn Liễm ngoài miệng tươi cười đáp trả kỳ thật trong lòng rất không yên tâm.

Hần luôn luôn lo lắng về vị hoàng thượng xa lơ, lạ hoắc kia hướng hần phong hào.

Lại nghĩ chức sung dung này thuộc hàng cửu tần. Nghe nói đương kim thánh thượng, ở cấp tứ phi bất quá che thực phi; Bên cửu tần, nếu không tính luôn chính hần, cũng chỉ lập chiêu nghi, tu nghi, tu dung, sung viện bốn người; Vị trí hoàng hậu đến nay còn để trống. Theo lý mà nói thì trong toàn bộ hậu cung, hần cũng chính là một đại nhân vật, vậy còn có cái gì không đủ? Bất quá Ngạn đại gia này không ngại chỉ địa vị thấp hèn mà là ngại vẫn chưa đủ thấp nha?!!

Việc tiến cung, đến bây giờ đối với chủ ý của Ngạn Liễm, vẫn là một trăm hai mươi lần phản đối. Nhưng là, trứng không thể chọi đá? Huống chi xem Ngạn gia hiện tại ở trong triều, thế lực cũng không nhỏ đi, hần bây giờ thấy chính mình, ít nhất là trong một thời gian ngắn, hoặc có lẽ là cả đời đi, có thể ăn uống không lo, nóng lạnh không cần suy nghĩ.

Tâm tư của hần từ sau khi vào cung là tận lực ly khai hoàng đế, càng xa càng hẻo lánh càng tốt, làm cho vị kia cao cao tại thượng cả đời cũng không biết mà nhắc tới hần.

Do đâu? Chẳng phải là vì sự tự do (nhưng chưa) dân chủ để có thể sống an ổn qua ngày đó sao!?

Trước đây do thân thể không ổn, Ngạn Liễm chỉ mới học xong có lớp sơ trung, sau liền nghỉ học. Nhưng hần vẫn kịp tiếp thu qua chủ nghĩa duy vật biện chứng cũng như thấm được đạo lý: “Tự do là tương đối” này.

Ngạn Liễm cảm thấy được, chỉ cần Ngạn gia ở trong triều còn có thể lực, chỉ cần hần biểu hiện hoàn toàn vô hại, thực tâm thực lòng, không đi làm bia đỡ đạn, hậu cung phi tần vẫn như trước đây không đem nam phi để vào mắt, không ở trước mặt hoàng đế mà ông ọ thì trong cái cấm cung dày đặc, âm u như một nhà giam này, nơi người ta hàng ngày vẫn soạn ra vô số kịch bản cùng những mưu ma chước quỷ hồng lừa gạt, hãm hại lẫn nhau, đập lên đầu nhau mà sống, hần chỉ cần tuân thủ theo những quy tắc do chính mình đặt ra là có sống thể an nhàn, tự tại một mảnh trời riêng ta với ta rồi.

Thực tế chứng minh, lý luận của hần trên cơ bản vẫn là cực kì chính xác, thời gian thấm thoát trôi đi hần cũng đã nhàn nhã, thơ thẩn được suốt hai năm.

Nhưng vẫn phải ha hả cười thay, người tính không bằng trời tính, em ạ!

Vấn đề nghiêm trọng mà Ngạn Liễm hiện bây giờ phải đối mặt đó là: Tối nay, hoàng đế triệu hần vào thị tẩm a ...!

Ngạn Liễm khi còn ở trong thân thể trước đây, chỉ sống đến năm ba mươi tuổi, trái tim chính là không chịu nổi kích thích dù chỉ rất nhỏ, thế nên ngay cả mấy tấm ảnh tươi mát hần chưa từng một lần liếc mắt coi thử, bàn tay nhỏ bé của nữ hài tử cũng chưa được nắm qua một hồi; Hần đối việc nam nữ cũng không rất tâm đắc, huống chi bây giờ là hai nam nhân đối nhau mà làm chuyện đó.

Giống như biết trước hần với thể loại này còn rất ngây thơ mới mẻ, kính sự phòng đã cố ý phái đến một lão công công để đem tình hình cụ thể hướng dẫn cho hần thật bài bản, thật cặn kẽ. (Chu đáo thật!)

Không nói thì thôi, vừa mới nghe xong, Ngạn Liễm thiếu điều đã muốn hôn mê bất tỉnh, mặt cắt không còn hột máu.

Đừng có nói rằng đem cái kia của hoàng đế bỏ vào trong cái ấy của chính mình đi?!

Thiên! Làm ơn phái người nào tới nói cho hần hay đây không phải là sự thật đi!!?

4. Chương 3

Beta: Minh Đăng

Bị một đám tiểu thái giám bầu lại xúm xít hầu hạ tắm rửa, thay quần áo, xức huân hương.

Ngạn Liễm cảm thấy chính mình lúc này chẳng khác gì con heo quay sắp được mang lên bàn thờ — cơ thể được thanh tẩy sạch sẽ, trên đầu đỏ thắm một đóa hoa, chỉ kém loài trư mỗi chỗ lỗ mũi không có thêm hai đèn cầy cắm vào.

Buồn bực! Tâm tình của hần chưa bao giờ giống như bây giờ, chính là phi thường buồn bực.

Mặt trời xuống núi đằng tây, hần mắt thấy hậu cung đã sớm lên đèn, chiếu sáng rực rỡ mà trong lòng nơm nớp lo sợ.

Hai vị công công thân thể khỏe mạnh khiêng nhuyển kiệu đương đứng chờ trước cửa, có người chạy lại đỡ Ngạn Liễm lên kiệu, cỗ kiệu lão đạo, lác lư lên xuống, thẳng tiến tẩm cung hoàng đế — Xa Hi Điện mà đi tới.

Vừa qua khỏi giờ dậu, kiệu đã muốn tới nơi, nhưng vì hăng còn sớm nên ông vua vẫn chưa chịu xuất hiện.

Công công bên kính sự phòng dẫn hần đi vào, dặn dò vài câu rồi xoay người rời khỏi, ra hành lang tít xa bên ngoài mà chờ đợi.

Ngồi trên kiệu bị xóc cho choáng váng mặt mày, Ngạn Liễm giờ phút này mới dần định thần lại, tỉ mỉ đánh giá căn phòng.

Quả không hổ danh là tấm cung hoàng đế, bên trong, đập vào con ngươi toàn một màu vàng chói lọi, dù ngọn đèn trong phòng hơi có chút mờ ám, nhưng vẫn là cảm thấy vô cùng lóa mắt.

Ngạn Liễm lui về phía sau vài bước, đột nhiên chân thon đụng phải vật gì đó khiến đầu gối hấn mềm nhũn, ngã lên bề mặt êm mềm.

Hắn đưa tay vuốt thử, là tơ lụa thượng hảo hạng, hướng mắt nhìn xuống té ra là cái giường (long sàng).

“Giường”, này chính là danh từ đơn nha, nhưng lại có thể gọi ra cho nhân loại từ cổ chí kim đến nay cả một chân trời ý nghĩa. Huống chi đầu óc Ngạn Liễm lúc này lại chứa đầy mấy lời thâm thúy của vị công công già nua hồi chiều, đã đổi hẳn dốc lòng mà truyền thụ. [kiến thức về ... chuyện ấy ấy đó!]

Cho nên, theo lẽ rất tự nhiên, hắn nhanh chóng phát huy thêm nữa một cái động từ: “lên giường”.

Từ “lên giường” này ý nghĩa ban đầu thực là thuần khiết. Tỷ như, mẫu thân của Ngạn Liễm trước đây thường cất sách trên tay, yêu thương xoa đầu, nhẹ nhàng hướng hắn mà khuyên nhủ: “Khuya rồi, đừng đọc sách nữa, nhanh lên trên giường ngủ đi”.

Nhưng nhân loại rất là vĩ đại, cùng chung một từ nhưng với sắc thái biểu cảm khác nhau lại có thể chứa đựng thêm một hàm nghĩa ẩn vô cùng sâu xa nữa.

Thử tưởng tượng ra một tình huống khác. Ngọn lửa hồng khẽ lay động, giường buông màn nhiều, một nữ tử xinh đẹp, ôn nhu động lòng người đang nhẹ nhàng hạ quyển sách trên tay chàng trai trẻ, bàn tay ngọc ngà dần buông xuống, đôi môi khẽ hé mở phả ra hơi thở thơm tho, ánh nến tản ra vàng sáng mê người: “Công tử, đã không còn sớm, chúng ta ... lên giường ... tạm nghỉ đi...!”

Một mảng phong tình thật kiều diễm a!

Ngạn Liễm còn đương suy nghĩ một khía cạnh khác của tình huống. Bất quá trong tưởng tượng của hắn, hai diễn viên chính nay đã đổi người. Nữ nhân xinh đẹp bỗng hóa thành hắn, còn nam tử kia chính là vị hoàng đế lạ hoắc lạ hươ đi. Đức vua bị cuốn thư che khuất, không thấy rõ dung mạo, hắn thì đỏ mặt, khẽ khàng cọ xát, thấp giọng nhu mì gọi: “Bệ hạ, thần phục vụ ngài, lên giường tạm nghỉ đi!”

Ác! Ngạn Liễm rung mình một cái, trên người da gà, da vịt nổi loạn cả lên. Hắn dùng lực lắc mạnh đầu, muốn đem mọi suy nghĩ, ảo tưởng kinh dị này giờ tổng sạch.

Hắn bắt đầu cảm thấy có một chút hối hận, tự trách chính mình sao quá mềm lòng, chưa kịp hiểu rõ tình hình đã vội vàng đáp ứng yêu cầu của thiếu niên nọ, để giờ đây lâm vào tình cảnh xấu hổ, vô cùng bi đát.

Ngồi trên giường, Ngạn Liễm cực lực khống chế không cho đầu óc mình lại suy nghĩ, tưởng tượng lung tung, ngơ ngác một hồi, bất tri bất giác, cơn buồn ngủ ở đâu ập đến.

Ngạn Liễm làm việc và nghỉ ngơi luôn luôn đúng theo quy luật. Đời trước, cũng không dám thức đêm, giới nhất là đến chín giờ liền lăn ra ngủ. Tối nay, với thân thể này, theo thói quen của chủ nhân cũ vẫn là đi ngủ sớm, thậm chí so với trước kia còn sớm hơn.

Cho nên, mặc trong lòng có nghĩ loạn, bồn chồn không yên, đối với hoàng đế đáng sợ kia không biết chừng nào sẽ đến. Hắn vẫn là một sinh vật cực kì chung thủy với tác phong của chính mình mà theo tiếng gọi con tim, nhắm mắt lại tìm Chu Công uống trà. Rốt cục, “phịch” một tiếng lăn ra giường ngủ ngon lành.

Ngạn Liễm không hề hay biết, mọi nhất cử nhất động của hắn, đều lọt vào mắt xanh của một người này giờ vẫn im lặng ngồi bên lò sưởi của Xa Hi điện.

Nhân vật này, đích thực là đương kim thánh thượng – Dịch Lan.

Dịch Lan, tên nghe cũng khá xuôi tai, nhớ cũng tốt lắm, cũng tốt lắm. (dễ nhớ í mà).

Đây là đánh giá của Ngạn Liễm.

Hoàng đế kỳ thật đã tới từ sớm, ngồi thu lu một góc bên lò sưởi đọc sách, thuận tiện quan sát luôn tên nam phi mới tiến cung.

“Ngạn Liễm”, hẳn nhớ rất rõ tên của thiếu niên này – nghe thì êm tai nhưng quả thực là rất khó nhớ, khó đọc.

Dịch Lan mười chín tuổi lên ngôi, đến bây giờ đã gần năm năm, tuy không được tính là thiên hạ đệ nhất minh quân, nhưng ít ra cũng không đến nỗi làm cho ... (dân) chúng chửi.

Mắt thấy Ngạn gia quyền thế càng lúc càng lớn mạnh, hẳn ít nhiều có chút lo lắng. Nhưng nhận thấy chính mình thực lực còn non yếu, không phải là đối thủ của Ngạn gia. Huống chi còn có Ngạn thái hậu...

Lệnh Ngạn gia đưa con tiến cung vi phi, cũng chỉ vì chuyện đó thật là không còn biện pháp.

Ngạn Liễm lúc vào cung chính là nam phi duy nhất cũng đủ chứng minh đức vua đối nam nhân không hề có hứng thú.

Khả đem Ngạn Liễm nhập cung, cũng đã ban thưởng phong hào, nếu liền như thế vượt qua một xó, không đoái hoài tới, hẳn thực không có cách nào ăn nói với thái hậu. Nghĩ vậy, dù trong lòng đức vua không muốn nhưng đêm nay vẫn phải triệu Ngạn Liễm vào thị tẩm cho đúng phép vậy.

Ngạn thái hậu tựa hồ đối đứa cháu trai này chưa từng gặp mặt, song cũng có lòng yêu mến, sáng sớm hôm nay, liền đem thái giám thân cận bên người phái đến quan tâm, hỏi han cuộc sống hằng ngày của hoàng đế, nhưng trên thực tế, là ngầm nhắc nhở Dịch Lan chớ có quên cái vị tân vương phi, Ngạn sung dung kia.

Tâm tử thủ đoạn của thái hậu, Dịch Lan thế nào còn chưa thấu rõ, cho nên hôm đó hẳn đã sớm đến tẩm cung, so với Ngạn Liễm còn có phần sớm hơn, lại trốn ở buồng sưởi ngồi đọc sách.

Thẳng đến khi Ngạn Liễm đã vào phòng, hẳn mới đem con mắt vắt ra khỏi cuốn kinh thư đặt vào thân ảnh đang đi tới đi lui làm loạn trong phòng.

Xem Ngạn Liễm mới đó còn ngu mặt, trong chốc lát đã đỏ bừng bừng, lại lắc đầu lia lịa, cuối cùng lẫn ra ngủ mất tiêu. Dịch Lan cảm thấy được vị tân nam phi này thật sự là có gì đó ý tứ, trong lòng cảm thấy mình đang bị đùa giỡn có chút ngứa ngáy.

Hắn cất thư, phúi phúi vạt áo đứng dậy, bước ra khỏi buồng sưởi.

Ngạn Liễm đương vui người vào đệm giường mềm mại say sưa ngủ, bỗng nhiên cảm thấy trên lưng có chút nặng.

Hắn khó chịu vặn vẹo thân thể, nghĩ muốn ly khai khỏi áp lực đang ngày càng gia tăng, lại không thể động dậy. Bỗng nhiên sức nặng kia biến mất thay vào đó là cảm giác lạnh lạnh cùng ẩm ướt, ẩm nóng sau cảnh bộ.

Hảo chán ghét! Hắn theo phản xạ quơ quào tìm chặn.

Tay bất giác chạm vào tơ lụa liền dùng sức bắt lấy, hướng trên người mình mà trườn lên. Nắm nắm giựt giựt một hồi thấy không ổn lại càng tăng thêm lực đạo mà kéo.

Cùng lúc đó, Dịch Lan cảm thấy phi thường thú vị quan sát cái tên đang ra sức hướng áo mình cởi sạch.

Ngạn Liễm lúc này trên người vận trường bào màu lam, vạt áo phủ kín đến mắt cá chân, từ bên ngoài nhìn vào thật sự rất ưa là kín đáo a.

Trên thực tế, bên dưới cái trường bào này hoàn toàn... trống trải. Dịch Lan đem vạt áo kéo lên, ngay lập tức thất lúng nhu mì, cặp mông tròn trịa cùng đôi chân thon dài liền toàn bộ được phô bày.

Khó trách Ngạn Liễm không thể không cảm thấy lạnh.

Cảnh trí mê người bày ra trước mắt, Dịch Lan vừa lòng cúi xuống, hướng sau lưng người trong lòng mà mút nhẹ. Một cỗ hương khí bay lên nồng nàn.

Nguyên lai mùi huân hương không giống với các phi tần khác nga, Dịch Lan hài lòng tiếp tục.

Vừa thoáng nghĩ muốn thưởng thức thêm mùi hương dễ chịu trong lòng, thì cái người còn đang ngủ mơ màng trời đất kia lại nắm lấy vạt áo mình dùng sức kéo xuống dưới.

Có ý tứ!

Dịch Lan đem suy nghĩ trước đây của mình toàn bộ vứt bỏ. Hắn cảm nhận được người dưới thân càng ngày càng có ý tứ.

Ngạn Liễm lôi kéo “chấn bông” một hồi lâu không thấy nhúc nhích, hơn nữa phía sau lưng càng ngày càng lạnh, liền tỉnh hơn phân nửa. Ánh mắt mơ màng hé mở, thấy rõ ràng trong tay không phải nắm chấn bông mà là một kiện kim long hoàng bào, lập tức giật bắn mình hoàn toàn thanh tỉnh.

“Hoàng thượng!” Thanh âm run rẩy, Ngạn Liễm thật muốn từ trên giường mà nhảy xuống.

Ngạn Liễm hiểu được, chính mình đang bị người đại diện cho giai cấp đứng đầu xã hội phong kiến – ông vua ó– nhiệt tình bóc lột, chỉ cần một tí không cẩn thận, đầu sẽ không cánh mà bay.

Hắn mới không cần chết thêm một lần nữa đi, hắn còn chưa có sống đủ mà.

Nhưng là thân thể hắn đang bị gắt gao đè lại.

“Đừng nhúc nhích!” Thanh âm theo dao động từ phía sau lưng mà truyền đến.

“Người sợ hãi?” Người kia vẫn mở miệng như trước ở sau lưng hắn mà bặt rợn.

“Không ... không có...” Y nghe thấy cả thanh âm của khớp hàm mình va vào nhau.

“Vậy thì tốt rồi...” Ngự điệu trả lời có ẩn chút ý cười.

Ngạn Liễm cảm thấy được người ở trên lưng mình này giờ làm loạn cũng đã muốn chấn động.

Thực tâm thì, ôi chao! Hắn bắt mất vô cùng.

“Đừng nhúc nhích” Thanh âm hoàng thượng bỗng trầm xuống một nhịp.

“Ân!” Hắn thành thành thật thật mà tuân mệnh.

Một cái gì đó lạnh lạnh hoạt hoạt để lên mỗi bộ phận trên cơ thể.

“Đừng sợ!” Hoàng đế trấn an nói.

Nguyên lai lời nói biến thành hành động, đem ngón tay không an phận cố gắng tiến về phía huyết khẩu.

Không sợ! Ngạn Liễm tự an ủi chính mình, có cái gì mà phải sợ?!

Nhưng là thân thể không tự chủ được đã bắt đầu muốn phát run.

Xong rồi! Thật sự là xong rồi!

Ngạn Liễm đáng thương, ngày trước trên đời, hưởng dương đúng ba mươi năm lẻ sáu tháng, còn chưa từng chạm đến nữ nhân, ngày hôm nay sẽ bị một nam nhân ăn sạch sẽ như thế này sao?!

“Bệ hạ” Thanh âm lạnh lạnh từ phía ngoài truyền đến.

“.....” Không lời đáp lại

“Bệ hạ!” Lại thêm một tiếng, đã muốn run rẩy.

“Chuyện gì?” Hoàng đế có chút nổi giận, “Nói mau!”

“Thục phi nương nương sắp lâm bồn ...”

“Thật sự?”

Dịch Lan lập tức đổi chủ ý, xoay người lăn lông lốc xuống giường, chạy chạy ra phía cửa: “Như thế nào mà không nói sớm?”

“Nô tài đáng chết...” Công công dẫn lời một bụng ủy khuất.

Ngạn Liễm mới chớp chớp con mắt, hoàng thượng chẳng mấy chốc đã không thấy tăm hơi.

Hắn ngây ngốc hồi lâu mới xoay người lại.

Mặt không hề biến sắc mà chỉnh trang lại quần áo, bước ra ngoài cửa “Vị công công này, phiền ngài dẫn đường, ta muốn quay về Thương Trạc uyển”.

Lời nói ra, khẩu khí nghe đã nhuốm màu tức giận.

Có trời mới biết, hẳn lúc này đã có bao nhiêu khao khát được ... chửi thề?!!

Chưa tính đến việc chính mình bị một người nam nhân tự do ăn đậu hũ nhưng không thể phản kháng, cư nhiên từ đầu tới cuối vẫn là không biết cái tên nam nhân đó bộ dạng tột cùng như thế nào nha.

Uất ức! Thực uất ức mà!

Vì thế Dịch Lan tổ mẫu các đời đều vô tội vạ được cái tên Ngạn Liễm đang phát khùng kia ân cần thăm hỏi cho một lượt...

5. Chương 4

Beta: Minh Đăng

Thực phi sinh con trai

Tuy rằng đáng về vẫn chưa toát lên sự quyết đoán, cứng cỏi, nhưng tiểu tử có gương mặt nhỏ nhắn đường đường nhún nhó, oa oa khóc nháo trong tầng tầng tã lót kia chính là con trai đầu lòng của đương kim thánh thượng – Dịch Lan năm nay mới 24 cái xuân xanh khả đã có bảy tám vị tiểu công chúa.

Dịp vui trọng đại nga!

Nhưng là, người đời thường nói: Phúc họa ngồi chung một bàn

Ngay lúc tin tức hoàng thượng mở tiệc đón mừng hoàng tử mới sinh hoàn hoàn toàn toàn lan đến mọi góc ngách trong hậu cung, Từ Ninh cung bỗng phát ra thanh âm gào khóc ai oán, kinh thiên động địa, đem cả Tử Cầm Thành một phen rung động.

Ngạn thái hậu phượng giá quy tiên!

Cần nói sâu thêm một chút, Ngạn Liễm, nếu lấy góc độ tây y ra mà phân tích, Ngạn thái hậu bình thường có tật hay bị tức ngực, trên thực tế chính là biểu hiện lâm sàng của hiện tượng thiếu máu dẫn đến tim. Buổi tối hôm nay, mong muốn được ẵm tôn tử bấy lâu đã trở thành hiện thực, khiến thái hậu hưng phấn quá độ, máu toàn thân dồn hết về đại não, trong một khoảng thời gian dài, trái tim phải làm việc cật lực mà máu đưa lên lại không đủ, hậu quả, chính là cái chúng ta bây giờ vẫn thường gọi là nhồi máu cơ tim đi.

Ngạn Liễm vốn định sẽ lên Từ Ninh cung từ sớm, hưởng vị cô cô trên danh nghĩa kia mà thỉnh an. Ai ngờ, lại xảy ra cái sự tình này...

Hắn còn tính, nếu thái hậu, tại thời điểm đó, chống đỡ hết nổi mà ngã xuống, dựa vào thành tích cùng kinh nghiệm chiến đấu với bệnh tim, vũ trang đầy mình, hẳn sẽ ngay lập tức tiến hành xoa bóp, ép tim, cấp thái hậu sống lại, thực sự là không thành vấn đề.

Nói như vậy... có lẽ... thái hậu sẽ không phải chết

Để ăn mừng tân hoàng tử vừa mới chào đời, đèn hoa, lụa đỏ đã giăng đầy khắp cung điện, nay chưa kịp cho mọi người chiêm ngưỡng, liền yên yên ắng ắng bị đem giấu đi mất rồi. Thay vào đó là cả một mảng toàn màu đen cùng trắng thê lương, ảm đạm.

Hôm nay đưa tang thái hậu, Ngạn Liễm quỳ trước linh cữu, lòng chợt nhớ đến lão phụ lão mẫu trước kia, lại bị không khí trong cung tràn ngập bi ai cuốn hút, không hiểu sao, hốc mắt liền đỏ.

Nước mắt đã sớm đảo quanh, mi nặng trĩu đặc khó chịu, trước mặt lại trắng xóa, nhòe nhoẹt một mảng, cái gì cũng không nhìn rõ, Ngạn Liễm bèn nâng áo vội quệt đi dòng lệ.

“Ngạn sung dung ...” Ngạn Liễm mơ hồ nghe như có người đang thì thầm gọi tên mình. Liền sau đó, một bàn tay từ phía đằng sau, nắm lấy vạt áo hắn mà đưa tổ khăn.

“Cám ơn” Ngạn Liễm theo trực giác nói lời cảm tạ.

Lau khô nước mắt, quay đầu nhìn lại.

Đương quỳ phía sau lưng hắn là một cô gái, xem đồ trang sức cũng thật tinh xảo, búi tóc lược cài cẩn thận.

Hắn lại là một nữ nhân của hoàng thượng đi, Ngạn Liễm nghĩ thầm, liền thấp giọng mở miệng: “Cám ơn, không biết tỷ tỷ đây xưng hô như thế nào?”

Nữ tử lúng túng, vội vã lắc đầu: “Ly chẳng qua chỉ là phận tài tử thấp hèn, thật không thể gánh nổi hai chữ ‘tỷ tỷ’ này của sung dung...”

Nói chưa hết câu, chỉ nghe một trận cổ nhạc vang trời, ngẩng đầu nhìn lại, linh cữu của thái hậu đã sớm được khiêng đi.

Hai người vội vàng đứng dậy, theo chúng phi tần của hậu cung, khúm núm đi ra ngoài.

Này khúc nhạc tiền đưa, đến đây thôi xin hết ràng buộc.

Ngạn Liễm trong lòng vẫn nhớ kỹ, cô gái với đôi mắt to tròn màu hạnh nhân kia có tên gọi là Ly.

Tuy rằng trong hoàng cung liên tục xảy ra biến cố, Dịch Lan vẫn là chưa thể quên được Xa Hy điện một đêm xuân nồng cùng vị nam phi khả đáng yêu của hắn.

Hậu sự của thái hậu cũng đã lo xong, cung điện quay trở về vẻ yên ắng thường nhật, Dịch Lan lại triệu Ngạn Liễm đến ... thị tẩm.

Nhưng là, hắn rất nhanh liền phát hiện, Ngạn sung dung hôm nay gặp lại đã khác xa với vẻ tự nhiên, sinh động khả ái của ngày trước.

Cử chỉ vụng về, không phát sinh nửa lời nói, khi bị chính mình ôm vào lòng thì thân thể bó chặt, gồng cứng, tưởng chừng như muốn gãy tới nơi, mặc hắn có thế nào cố gắng, giúp người kia thả lỏng, tất cả đều là phí công.

Hắn càng ôn tồn khiêu khích, người nọ càng tỏ ra vô cảm, lạnh lùng, cứng rắn như một tảng đá, càng miễn bàn đến việc có biểu hiện muốn đáp trả.

Vốn đang hưng phấn bừng bừng lại vì sinh khí (nổi khùng) mà dập tắt.

Một lần rồi lại một lần vẫn là chịu chung số phận.

Dịch Lan đường đường là đẳng quân vương của một nước, bị thái độ bất hợp tác của Ngạn Liễm đánh gục, nhưng lại không có cách nào để trừng phạt.

Chính là sau lần thứ hai cầu hoan thất bại, Dịch Lan lạnh lùng, thấp giọng phán một câu: “Nếu Ngạn sung dung đã có chủ ý đối trẫm như thế, từ nay về sau, không có ý chỉ, tuyệt đối đừng để cho ta nhìn thấy người.”

Nói xong, chỉnh trang lại vạt áo có chút rời rạc, tức giận quay đầu rời đi.

... Một trận gió mát từ đâu kéo đến, bài khai cánh cửa của Xa Hy điện.

Dịch Lan hẳn là phải vô cùng hối hận khi hờn dỗi bỏ đi mà không thèm nhìn lại. Bởi vì, giờ khắc này, ngay tại nơi đây, dáng người đương nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất kia, bên đôi môi buống bình dần vẽ ra một nụ cười ... thâm hiểm?! (anh trúng kế nó rồi).

Lan lan [Bắt lấy một người nào đó từ trong chỗ ẩn nấp, “nhẹ nhàng” lôi ra]: Là chưa có làm được, quá tam ba bận nga!

Người nào đó: Lại là như thế nào?

Lan Lan: Ta muốn “ăn” Liễm Liễm!

Người nào đó: Không được, Liễm Liễm tố người thích tiểu hài tử trắng trẻo hơn hẳn, nhất định sẽ không khinh địch như vậy mà cho người “ăn”

~~Lan Lan [lên án]: Bản thân người cũng thích hài tử trắng trẻo chứ bộ, bắt công!

Người nào đó [Hân!]: Người dám nói ta bắt công? Liền để cho người cả đời chỉ có nhìn chứ không thể ăn!

Lan Lan [túm tít]: Người không dám đâu, vì điểm hấp dẫn, vì giấy báo nhận tiền, vì số lượng độc giả, sớm muộn gì ta cũng hội ăn đến Liễm Liễm!

Người nào đó [-_- cầm đồ ăn]: Thời buổi này, như thế nào, con trẻ quả thật là khó dạy bảo!

6. Chương 5

Beta: Minh Đăng

Ngạn Liễm mạo hiểm mang cái đầu mình ra mà phiêu lưu, rốt cuộc cũng đạt được mục đích.

Hắn không phải ngay từ đầu đã muốn ly khai hoàng thượng thật xa, hảo hảo theo đuổi cuộc sống tự do sao.

Đại công nay đã cáo thành, tuy rằng phương pháp không mấy là quang minh chính đại lắm đi.

Ngạn Liễm dù sao cũng không phải là gỗ đá, bị hoàng đế cứ như vậy cố ý khiêu khích, hắn thế nào lại không có cảm giác? Bất quá, từ thuở nhỏ theo cha tập luyện thư pháp, cờ vây, đều là mấy môn tu tâm dưỡng tính, nếu hoàng đế nhẫn nại chịu khó dây dưa thêm một chút, hắn chỉ sợ tới lúc đó thật không còn biện pháp mà giờ cờ trắng đầu hàng.

Nhưng chính là, hoàng đế đã thử một lần, đến lần thứ hai cũng không xơ mủi gì, liền cụt hứng không còn tâm tư để thử lần thứ ba. Ngạn Liễm vì thế xem như tạm thời tai qua nạn khỏi.

Hoàng thượng cứ vô tư mà hạ ý chỉ, cứ nhiên không tính đến trường hợp Ngạn Liễm loanh quanh đi tới đi lui trong cung xui xẻo mà đụng phải.

Bất quá, chỉ cần không để hoàng đế thấy hắn là được chứ gì.

Điều này thật quá đơn giản!

Chính là, đức vua oai phong lẫm liệt, bất luận đi tới đâu, dù không có lấy một móng người, vẫn là được nghe bọn thái giám oang oang la hét từ đằng xa mở đường.

Tranh thủ thời gian đó mà né, còn không quá dễ dàng nga?!

Tuy rằng Ngạn thái hậu đã không còn, nhưng thế lực của Ngạn gia vẫn chưa hề suy yếu. Thế nên, mắt thấy vị Ngạn sung dung này đương bị hoàng đế thất sủng, cũng không kẻ nào gây ngốc đến mức nhằm vào Ngạn Liễm mà buông lời gièm pha.

Cho tới bây giờ, cuộc sống của hắn ít nhiều cũng rất thoải mái, tự tại.

Trong thời gian đó, Ngạn Liễm liền phân phó hạ nhân đi hỏi thăm tin tức về vị nữ tử tên Ly kia.

Ly vốn mang họ Mục, nguyên lai gia thế cũng là võ tướng trong triều, trong tay có chút binh quyền. Nhưng vừa vặn một năm trước, Mục tướng quân không hiểu vì sao lại phạm vào trọng tội: mưu đồ khởi binh oán vị.

Kết quả, Mục gia già trẻ từ trên xuống dưới, không mang án tử cũng chịu cảnh lưu đầy — duy chỉ có Ly, ba năm trước tiến vào cung mới tránh được kiếp nạn, nhưng bị thất sủng, mất hết quyền lợi, nhất là từ nửa năm nay trở lại càng bị người ta khi dễ.

Nghe nói, cách đây ba hôm, Ly không biết thế nào đắc tội với chiêu nghi nương nương, khiến chiêu nghi đem hết tội trạng hướng Thục phi mà bả bả. Thục phi lại mới vừa sinh quý tử, vốn là chuyện cao hứng

liền không nghĩ đến thái hậu trước đây cai quản hậu cung lấy nhân nghĩa làm mấu chốt, “ban thưởng” cho Ly một cái tát, vừa vặn trúng ngay huyệt mà thụ thương, lập tức bị phế truất từ tài tử xuống còn hàng ngự nữ.

Vì thế, Ngạn Liễm liền sai vị thái giám hầu hạ bên người tìm đến tổng quản thái giám Võ công công ngõ ý muốn đem Ly về Thương Trạc Uyển hầu hạ, mượn cớ nói rằng bộ dạng của Ly thật giống một vị tiểu muội họ hàng xa nên không đành lòng trông thấy nàng ở trong một nơi rách nát mà chịu khổ.

Bất luận Ngạn Liễm nói những lời này là thật hay giả, ở nơi hậu cung này theo lý thuyết mà nói, nếu có chuyện cung nhân đang được sủng ái muốn đem người bị thất sủng đến bên người hầu hạ, ắt là bên trong ẩn giấu sự tình. Huống chi quyền thế của Ngạn gia rõ ràng như mặt trời ban trưa, Võ công công khả không dám đắc tội với Ngạn Liễm, liền thông khoái gọi người đến đưa Ly về Thương Trạc Uyển.

Nếu nói Ly trông giống vị tiểu muội phương xa, chính là điều bịa đặt. Bất quá, Ly đích thực có giống một người – chính là mối tình đầu của Ngạn Liễm nga (+o+)!!

Quay ngược lại thời điểm Ngạn Liễm đang học sơ trung, trong lớp có một bạn gái đôi mắt to tròn, vóc người nhỏ nhắn, lại có tài chơi bóng rổ, quả thực rất khả ái, đáng yêu. Thấy Ngạn Liễm thân thể không tốt, cũng thường xuyên chiều cổ đến hần, mỗi khi đến giờ ăn trưa, căn tin trường vừa nóng vừa chật chội, cũng may là có nữ hài tử này xông pha chiến đấu đem cơm về cho hần.

Mối tình đầu Ngạn Liễm lúc mười ba tuổi liền trao cho cô bạn đầy nhiệt huyết, hoạt bát đáng yêu kia. Chính là biết thân thể mình như tàn trúc bay trong gió không biết lúc nào sẽ ra đi, hần chỉ biết mang tình cảm vụng trộm để trong lòng không dám đối cô gái kia nói ra. Mối tình đầu thật ngây ngô, đồng thời chất chứa bao nỗi ngọt ngào cùng cô độc.

Chính vì vậy, ở lễ tang hoàng thái hậu, gặp được Ly, Ngạn Liễm liền nghĩ ngay đến cô bạn thuở ấu thơ ngày nào.

Ly không giống cô gái kia sôi nổi, hoạt bát, nhưng lại hơn vài phần điềm đạm đáng yêu, Ngạn Liễm lập tức bị ánh mắt kia xúc động, lại nghe nói Ly ở hậu cung cảnh ngộ cũng thật tội nghiệp, liền đem nàng nạp bên mình bảo hộ, dù sao cuộc sống của hần cũng khá yên ổn, sẽ không để Ly bị người khác khi dễ đi.

Từ khi Ly được đưa đến, Thương Trạc Uyển náo nhiệt lên rất nhiều. Tuy nói đã trải qua nhân gian âm lạnh, Ly dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, trở mắt mà nhìn cơm áo không lo, gạo tiền không quản, Ngạn Liễm lại đối nàng rất tốt, cho nên về nhĩ nhánh hồn nhiên lâu ngày bị che giấu nay liền có cơ hội mà biểu lộ.

Chính là Thương Trạc Uyển này hạp viện cao thấp, thể chất kém cỏi quả thực có nhiều, ăn uống lại không đủ chất, thân thể cứ như vậy liền suy yếu.

Sức khỏe hiện tại của Ngạn Liễm, tuy vẫn là không tốt, nhưng so với kiếp trước đã là khá hơn rất nhiều; Hần lại là con bệnh lâu năm nên biết rất rõ những gì thật sự là trọng yếu đối với cơ thể.

Vì thế, Ngạn Liễm tại đây định ra quy củ, tất cả mọi người trong viện, từ chủ tử đến kẻ hầu, trừ mấy người làm công việc quét tước ở bên ngoài, mỗi ngày nhất định vào sáng sớm, phải đến ngự hoa viên chạy bộ rèn luyện.

Thế là, cứ mỗi hừng đông, hoa viên vốn thanh tĩnh, yên lặng nay xuất hiện một hiện tượng kỳ quái – Ngạn sung dung mang theo cung nữ cùng thái giám, chạy vòng vòng quanh vườn ngắm cảnh.

Mọi người trong cung, đối với điều này, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, đến cả tổng quản thái giám Võ công công thân thiết bên người hoàng thượng cũng biết chuyện.

Võ công công – còn được hoàng thượng gọi là Tiểu Võ Tử, dù có bận trăm công nghìn việc cũng bớt chút thời giờ, mỗi sáng sớm đi vào ngự hoa viên mà xem náo nhiệt, cũng cảm thấy vui vẻ. Nhưng trước mặt hoàng đế hần thật không dám kể lung tung.

Hoàng thượng không phải là đang giận vị Ngạn sung dung này sao, ai lại đi tìm phiền toái để bản thân mình lâm vào cảnh giận chó đánh mèo.

Vì thế, chuyện Dịch Lan đối với tướng mạo của Ngạn Liễm không còn ghi nhớ sẵn cũng là một cơ hội tốt.

Đã qua một thời gian, Dịch Lan tựa hồ đem Ngạn sung dung gất gao mà quên mất – tuy rằng mỗi ngày thượng triều đều có thể thấy được mặt Ngạn gia phụ tử.

Chính là, có thể đem một người như vậy mà quên lãng hoàn toàn, được hay không ở bên trong có vài phần là không cố ý.

Này, sẽ không thể nào biết được!

Lan Lan [cẩn rằng]: Đất diễn của ta lại ít như vậy?

Người nào đó [phe phẩy quạt]: Người không hài lòng?

Lan Lan: Đường nhiên! Cẩn thận không ta bãi công!

Người nào đó [cười ~]: Tốt, chương tiếp theo có diễn H, ta sẽ tìm người khác đóng thế người!

Lan Lan [hốt hoảng]: Không được!

Liễm Liễm [nâng người nào đó đang nằm dưới đất dậy]: Nương a, đừng để ý đến hần!

Lan Lan [hóa sắc lang]: Thật khá, hảo đáng yêu, ta muốn ăn...

Người nào đó [vỗ vỗ đầu sói]: Tốt lắm, ngoan nga, đừng bảo nương bắt công, chương tiếp theo là có thể ăn rồi. Bất quá để cho người làm ngược công cũng là có chủ ý tốt...

7. Chương 6

Beta: Minh Đăng

Thời gian như nước, sinh mệnh như ca ...

Đảo mắt, hai năm đã trôi vào dĩ vãng!

Chẳng mấy chốc, Dịch Lan đã 26, Ngạn Liễm 19.

Hạ sang, cũng là sinh thần của hoàng thượng, lại vừa vặn loạn lạc ở biên cảnh đông bắc vừa được bình ổn, dẹp yên bờ cõi, thuần phục các tiểu quốc lân cận, nhờ vậy mà vị thế của Loạn quốc ngày càng lớn mạnh.

Cho nên, tâm tình của Dịch Lan hiện giờ phi thường tốt.

Trong cung, cách Thương Trạc Uyển không xa là một hồ sen, kỳ lạ thay, hoa sen cũng hiểu thế thời, mới hôm trước còn thừa thốt vài cành, sinh nhật Dịch Lan năm nay, cứ nhiên rủ nhau cùng nở rộ, cực kỳ náo nhiệt.

Long tâm bởi vậy cũng thấy đẹp lòng, truyền chiếu hậu cung, bên ao sen đãi yến hội, mời tất cả các phi tần tới tham gia.

Giờ phút này, Ngạn Liễm ở Thương Trạc Uyển cũng đương sửa soạn y phục.

Thiếp thân thái giám Hồng Đậu Tử nhìn chủ nhân xun xoe lựa lựa chọn mớ quần áo lờ lợt, rườm rà, liền chưng ra vẻ mặt kỳ quái: “Chủ tử, không phải thường ngày ngài luôn chán ghét mấy chuyện này sao, như thế nào hôm nay lại nổi hứng bắt tử vậy?”

Ngạn Liễm lôi ra đôi giày da cùng một kiện lam địa tú bạch lan hoa quần áo, đặt qua một bên: “Trường hợp này, giả trang một cách lộ liễu cùng lôi thôi lếch thếch một cách lộ liễu đều mang lại hiệu quả giống nhau. Chỉ có ăn mặc đẹp đẽ không mấy khác biệt đối với mọi người đến dự yến tiệc chính là sẽ không bị chú ý đến nga.”

Nói xong đem đồng quần áo vừa bị chính mình thấy sang một bên chỉ chỉ: “Hôm nay sẽ mặc cái này, Hồng Đậu Tử, giúp ta chải tóc đi ...”

Hậu cung vừa mới rục rở lên đèn, Ngạn Liễm đã mang theo Ly, nha đầu Tiểu Hạnh còn có Hồng Đậu Tử đến bên hồ sen thưởng tiệc.

Biết Ngạn sung dung cùng hoàng thượng không ưa gì nhau, Ngạn Liễm bị tổng ra thật xa khỏi Ngự đài, vừa vận chiếm dụng được một khoảng không gian khá yên tĩnh.

Bọn Ngạn Liễm xem như tối sớm, lục đục đi tìm chỗ ngồi, vài người nói nói cười cười, có chút dương dương tự đắc.

Mặt khác, các phi tần cũng đã đến rồi, trong lúc nhất thời, y hương tấn ảnh, hoàn bội leng keng. Lẽ ra mùa hè bên hồ chính là địa bàn cư trú của họ hàng nhà muỗi. Chính là, một đoàn nữ tử trên người sắc mùi huân hương, thô bạo xông tới “giải tỏa miễn đền bù” khiến cho xóm muỗi trên dưới phạm vi nửa dặm, một tiếng đập cánh cũng không nghe thấy.

Không bao lâu sau, hoàng đế giá lâm.

Sánh bước cùng Dịch Lan đêm nay không ai khác chính là đệ nhất sủng ái giai nhân Thực quý phi. Đây hai người, một thì ung dung xinh đẹp tựa đoá mẫu đơn, một thì thanh lịch tú lệ như hoa mai, hoa đào, quả nhiên trông thật xứng đôi, vừa lứa.

Khai yến, rượu vô cũng quá ba tuần, sơn hào hải vị thì đã tích cho chật bụng, liền tùy ý đứng lên.

Liếc trộm qua thấy hoàng đế bốn bề bị vây bởi nữ nhân không có lấy một kẻ hở, nhìn về lại thấy một Ly đương say xin bưng bưng, Ngạn Liễm liền ra lệnh cho Hồng Đậu Tử cùng Tiểu Hạnh đem Ly đuổi về Thương Trắc Uyển. Chính mình cũng tranh thủ lúc không ai để ý, cuốc luôn bình rượu ngon trên bàn, len lén chạy mất.

Quay về với Dịch Lan hoàng thượng.

Bị mỹ nhân bao quanh, bên trái thì nín, bên phải được ôm, hẳn xem như được hưởng hết mọi lạc thú của đời người đi. Chỉ là đám mỹ nữ kia huân hương tỏa ra còn hiệu quả hơn cả nhang trừ muỗi, làm cho Dịch Lan quả thật có chút không đỡ nổi.

Thế nên, vị hoàng đế anh minh của Loạn quốc xuất quỷ nhập thần, ba mươi sáu chước, mỹ mãn chuồn êm ra khỏi vòng cấm địa, không dám quay đầu nhìn lại nửa bước.

Ly khai yến tiệc được một quãng xa, thả bộ dọc theo dãy hành lang, Dịch Lan sáng khoái hưởng thụ bầu không khí tươi mát trong lành, mấy ai để ý, được tự do hô hấp cũng là một niềm hạnh phúc của nhân loại.

Trời đêm yên tĩnh, hoa sen tỏa hương dịu dịu, trong không khí tựa hồ phảng phất mùi rượu thơm nồng.

Hương rượu? Dịch Lan có chút nghi hoặc hương rượu này từ đâu mà đến, lần mò theo hương khí, lại thấy dưới tàng phù dung xa xa kia, ẩn một bóng người cùng vò rượu lớn lẩn lóc bên cạnh...

Dịch Lan cảm thấy phi thường thú vị, không nghĩ tới có người giống mình cùng chung chí hướng hăng hái chạy bay chạy biến ra khỏi đám tiệc.

Người nọ hiển nhiên là đã say quá cần câu, dựa vào thân phù dung ngủ ngon lành. Một bên bầu rượu bị bung nắp, chất lỏng óng ánh cứ vậy mà tuôn ra, tỏa hương ngào ngạt.

Dịch Lan cẩn thận để ý, lẫn trong men rượu nồng là một cỗ hương vị rất đối quen thuộc. (ngửi thấy mùi dzợ dzùi ~)

Thẳng đến khi thân ảnh đang say ngủ kia trở mình một cái, dưới ánh trăng nhợt nhạt để lộ ra gương mặt, Dịch Lan mới chợt bừng tỉnh, nhớ lại hương khí quen thuộc đó đã từng ở nơi nào ngửi qua.

Hai năm trước, Xa Hy điện, trên long sàng, dáng hình nhỏ bé cũng đang say ngủ chờ đợi hần đến sủng hạnh – Ngạn Liễm Ngạn sung dung.

Đưa tay lay lay người nọ, hẳn vẫn không chịu tỉnh, lại còn lẩm bẩm mơ màng mặt nhăn mày nhíu ra điều bất mãn.

Trước đó, Dịch Lan uống cũng không ít rượu, giờ phút này cảm thấy vô cùng khát nước. Kể ngủ say không biết trời đất đằng kia lại không hề cảnh giác chu chu cái miệng nhỏ nhắn, phiếm thủy tựa mặt đào, có thể giải khát.

Vì thế, không chút do dự, hần liền cắn vào đôi môi căng mọng đầy mời gọi trước mắt.

Ném lần đầu, hương vị thật tốt. Thử lần hai, tư vị tuyệt hảo. Tới lần ba, trên đời thật không có gì so sánh được, làn môi mềm mại tựa cánh hoa ngọt ngào ngon miệng.

Lúc này, đem vò rượu qua chỗ khác, hai tay không nhàn rồi mà nhanh lẹ giải khai kiện lam tú bạch ngọc trường bào.

Dưới bóng trăng mờ ảo, thân thể thiếu niên tựa trên châu bạch ngọc khiến Dịch Lan không thể kìm chế đưa tay xoa nắn, nhẹ nhàng chọc ghẹo, ôn nhu an ủi. Người kia có lẽ do ngủ quá say, thân thể tự động thả lỏng đón nhận sự mơn trớn không ngừng. Nếu nói thiếu niên hai năm trước chính là nụ hoa e ấp dịu dàng, hiện tại liền giống như đóa hoa lộng lẫy, "không gió hương phiêu ngàn dặm", say đắm lòng người.

Dịch Lan chỉ cảm thấy trong thân thể một phen hỏa thiêu nóng rực, không chế dục vọng của chính mình, tay thấm đẫm rượu hồng, hướng chỗ mê hồn phía sau mà tìm kiếm.

Thiếu niên thân thể mềm mại, co dãn vô cùng tốt, chỉ trong chốc lát liền dễ dàng tiếp nhận, để ngón tay của Dịch Lan tự do ra vào.

Hoàng đế nhẹ nhàng thở hắt ra, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, vận lực dùng sức, đem chính mình vùi vào thân thể xinh đẹp, ngây ngô bên dưới.

Thuận theo tư thế, Dịch Lan đem cả người Ngạn Liễm ôm vào ngực, chậm rãi lặn vào tán phù dung rợp lá, rung rinh.

Một đêm hoan lạc tình nồng, biết được không bởi vì hôm qua mưa gió, cũng không vì làn gió thu hiu quạnh.

Chính là, trong bụi hoa kia tận cùng sâu thẳm, bắt đầu khởi động cuộn cuộn xuân triều

Viết xong chương này, người nào đó đỏ mặt hỏi ...

Lan Lan cứ nhiên học được của người ta “ Nghe thấy hương vị mỹ nhân”, quả nhiên hóa thành cầm thú a ...

8. Chương 7

Beta: Minh Đăng

Bên trong bụi hoa, bị che phủ bởi tầng phù dung rợp lá, là xuân ý dào dạt. Trái ngược hẳn với khung cảnh ngoài kia có bao kẻ đương lo lắng xăng chạy loạn.

Thương Trạc Uyển bên này, Hồng Đậu Tử mang theo lũ cung nữ cùng thái giám, vù vù lạp lạp rồi tinh rồi mù. Bên kia Xa Hy điện, Võ công công huy động lực lượng cấm quân hùng hậu, rộn ràng nhộn nhạo.

Hai đội nhân mã, một đông, một tây, hùng hùng hổ hổ, đều là đang cuống cuống đi tìm vị chủ tử đương thất lạc của chính mình.

Trái đất thực tròn, hai đoàn người, tên chạy ngược kẻ chạy xuôi cứ nhiên ngay tại gốc phù dung “kia” mà đụng độ.

Trông thấy đối phương, hai vị thái giám dẫn đầu, một lớn một nhỏ sững sờ nhìn nhau, sau tiến lại gần chào hỏi, mới hàn huyên được mấy câu lại y như cũ, lâm vào tình trạng hóa đá tập thể.

Hoàng thượng không thấy? Ngạn sung dung tìm cũng không ra?

Hai người yên lặng, ngằm ngằm cùng nhau trao đổi ánh mắt chứa chan cảm thông và thấu hiểu: Hết tám phần mười, hoàng đế với Ngạn sung dung là cùng ở chung một chỗ đi?

Nếu đã biết hai vị chủ tử ở nơi nào mà làm loạn, chẳng phải nên yên yên ổn ổn dẹp đường hồi phủ, ai về nhà nấy, còn lưu lại đây tìm kiếm cái gì?

Không được! Nhất quyết không được! Mắt thấy trời đã muốn sáng bảnh, chưa nói tìm không ra Ngạn sung dung, nếu hoàng thượng mà vẫn tiếp tục chạy rong thế này thì lấy ai đem đi thượng triều đây.

Vì thế hai đạo nhân mã hợp lại làm một do Tiểu Võ Tử toàn quyền chỉ huy, một lần nữa lật đật chạy đi kiếm người.

Ngay lúc Võ công công chuẩn bị vung tay ra lệnh hành động, bụi cây phía bên cạnh bỗng phát ra tiếng lạo xạo, từ chỗ hoa lá tả tơi chui ra một bóng người.

“Bệ hạ!”

“Vạn tuế gia!”

Cả đám lão đảo vội vàng quỳ xuống ...

Dịch Lan bị âm thanh ồn ào từ bên ngoài đánh thức, đồng tai lên nghe liền biết ngay Tiểu Võ Tử đương đem quân đến tìm mình.

Vốn là không định để như vậy mà đi ra ngoài, dù sao quần áo cũng không được chỉnh tề, cả đêm lăn qua lăn lại trong bụi hoa giờ lấm lem bùn đất, vô cùng mất hình tượng. [Có không? Đâu?]

Giật mình nhìn xuống, thấy người nọ tựa hồ vẫn còn say ngủ, nhưng lại có gì đó không bình thường: thân mình co ro lại một khối, đôi mắt gắt gao khép chặt, lông mi dài cong vút chốc chốc lại run nhẹ, hai gò má cùng đôi môi hồng nhuận đỏ rực khác thường.

Dịch Lan đặt tay lên trán hẩn thẩn dò, thấy nóng như hòn lửa, nguyên lai là phát sốt.

Rốt cuộc nhặt lên ngoại bào của chính mình, tỉnh tã mà đem người bị bệnh gói ghém cẩn thận thông thả bế ra khỏi bụi cây.

Dịch Lan đi nhanh về phía trước, cũng không thèm nhìn tới bọn nô tài đương quỳ la liệt trên mặt đất, miệng phân phó: “Tiểu Võ tử, hôm qua trẫm hơi quá chén, buổi sáng cảm thấy không được khỏe, đau đầu chóng mặt, truyền ý chỉ của trẫm: các bá quan văn võ hôm nay khỏi thượng triều. Mặt khác tức tốc cho mời ngự y tiến cung đến ...”

Tiểu Võ Tử thông minh, nhanh nhẩu tiếp lời: “Thương Trạc Uyển là thuận tiện nhất ...”

“ Khiến cho thái y đến Thương Trạc Uyển hầu hạ đi!”

Nửa canh giờ sau tại Thương Trạc Uyển.

Vị thái y tóc hoa râm, chốc chốc vung tay áo lên lên chạm mồ hôi, liếc sang hoàng đế mặt đã sớm không còn thần sắc. (lạnh lùng)

Dịch Lan nhíu mày: “ Ấp a ập ứng mãi, có chuyện gì nói mau!”

“Ngạn sung dung sở dĩ phát sốt, là do nhiễm phong hàn, cũng không đến nỗi nghiêm trọng ...” thái y ngập ngừng mở miệng, “Chính là, về phần vì cái gì mà vẫn mê man bất tỉnh ...”

Nói xong, “Đồng” một tiếng quỳ sụp xuống đất: “Thỉnh bệ hạ xá tội, vi thần vô năng!”

“Quên đi, ngươi đi ra ngoài mang mấy khối gỗ tản nhiệt vào đây...” Dịch Lan phẩy tay, cho thái y ra ngoài, lại ra lệnh: “Các người cũng lui xuống làm việc đi!”

Lát sau, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Dịch Lan ngồi tựa bên giường, âu yếm nhìn thiên thần đang say ngủ, ánh mắt lưu luyến tại địa phương đem qua bị hẩn cản cho sưng đỏ.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt theo bờ môi căng mọng vẽ thành một đường.

“Người a ... trầm xem, người đích thực là say!” Hoàng đế không phát giác lắm lắm, lâu lâu: “ Một hơi uống nhiều ‘Lưu hà’ như vậy, không say mới là lạ ...”

Không sai, Ngạn Liễm xác thực là đang say.

Vò rượu bị hần uống cho gần hết kia đích thị tên gọi “Lưu hà”, là Loan Quốc đệ nhất chi tửu, hương thơm thuần khiết, vị trong veo, uống vào bình thường như nước, nhưng chính là tác dụng thật mạnh. Phàm là người có tửu lượng cao cũng không dám một thân một mình xử hết nguyên bình, huống hồ là kẻ không quen uống rượu như Ngạn Liễm.

Ngạn Liễm say túy lúy, hơn nữa cả đêm vật vã ngoài trời bị phong hàn xâm nhập, thật sự là phát bệnh. Từ hôm hoàng đế ôm hần tha về Thương Trắc Uyển cho đến bây giờ ước chừng đã được hơn ba ngày vui vẻ cùng Chu Công đi du lịch.

Người thì đã thanh tỉnh nhưng tinh thần còn có chút hoảng hốt.

Cho nên, giờ phút này, Ngạn Liễm chính là đang lơ đãng nằm trên giường, sững sờ nghiên cứu tấm màn treo trước mặt.

Hần cảm thấy trên người có chút không thoải mái, nhất là cái nơi không tiện nói kia loáng thoáng có gì đó nếu so với trước đây thật sự là ... không giống nhau.

Đang nghĩ ngợi lung tung, cửa phòng bật mở, quay đầu lại xem, nguyên lai là Ly cùng một số hạ nhân tiến vào.

Cảm thấy nữ hài tử đứng trước mặt mình có chút ngượng ngùng, Ngạn Liễm chống tay xuống giường nghĩ muốn đứng lên. Nhưng mới nhấc được nửa người, liền thấy thắt lưng đau xót, lại yếu ớt ngã xuống, định ngồi dậy lại phát giác trên lưng không còn chút khí lực.

Ly vội vàng tiến lên hai bước, đỡ Ngạn Liễm nằm xuống: “Thân thể ngài còn chưa bình phục, không nên đi lại nhiều, mau nằm xuống...!”

Ngạn Liễm ngoài miệng nói cứng: “Không có việc gì, ta bây giờ tốt lắm ...”

“Không phải ...” Ly vừa nói liền đỏ mặt, hai tay ấn xuống càng mạnh, “Ly sáng nay vô tình nghe thấy tiểu thái giám hầu hạ sung dung tẩm nói ... nói là đêm đó hoàng thượng khả lợi hại làm sung dung bị thương, hơn nữa ngài lại bệnh nặng mới khỏi, chỉ sợ phải hai ba ngày nữa mới có thể xuống giường ...”

Ly càng nói thanh âm nghe càng lí nhí, Ngạn Liễm trong lòng cũng tự hiểu được.

Đêm hôm đó, hần tuy say nhưng lí trí vẫn là mơ mơ màng màng cảm nhận. Ly ăn nói hàm hồ, nhưng phản ứng của thân thể hần thật sự rõ ràng. Huống chi cái bộ vị kia đến bây giờ vẫn còn âm ỉ đau.

Nhiều chi tiết như vậy hợp lại, Ngạn Liễm vốn là người thông minh, tự khắc hiểu ra mọi chuyện.

Hần trong lòng trĩu nặng, dù cố miễn cưỡng tươi cười nhưng thần sắc vẫn cứ vậy mà thay đổi.

Nhìn hần sắc mặt đại biến, Ly liền á khẩu, trong lòng muốn nói cái gì cũng đành nhịn xuống bèn vẫy vẫy các cung nữ đứng sau lưng xếp thành một hàng lần lượt tiến đến.

Ngạn Liễm lúc này mới chú ý, trên tay mỗi cung nữ đều mang một mâm đầy lễ vật.

Ly mặt cứng ngắt, cười cười: “Hoàng thượng hay tin sung dung đã tỉnh, mấy thứ này là dành riêng cho ngài ...”

Nghe vậy, Ngạn Liễm chăm chú cẩn thận mà xem xét.

Trong mấy cái khay chứa đầy châu báu nào là: Hoàng kim bạc trắng, Phỉ Thúy trân châu, bảo thạch mã não, lăng la tơ lụa, như ý hương phiến, cái gì cũng có.

Ta có phải là nữ nhân đâu!

Ngạn Liễm cười khỏ tự châm chọc mình.

“Các người mang những thứ này ra ngoài đi!” Ngạn Liễm lười biếng dùng ánh mắt ra dấu.

Nhìn trên bàn rực rỡ muôn màu, hắc trầm ngậm một lát, kéo Ly lại nói: “Ta hiện giờ không thể đi lại, Ly giúp ta làm chút chuyện có được không?”

Ly vội vã gật đầu không ngừng.

Ánh mắt Ngạn Liễm một lượt quét qua đám tặng vật trên bàn: “Này bạc nguyên thối, các thái giám cùng cung nữ trong viện mỗi người cấp một phần những ai hầu hạ thân tín thì được hai, nếu còn dư liền chia đều, Ly lấy phân nửa, còn một nửa để lại cho ta. Dù sao trong cung, sau này nếu xảy ra chuyện gì chính là còn có để sử dụng.”

Ly dù muốn chối từ, nhưng hiểu rõ tính tình Ngạn Liễm, vô luận hắc làm điều gì cũng có ý tứ riêng của mình, liền gật đầu đáp ứng.

Ngạn Liễm tiếp tục nói: “Châu báu trang sức các loại, ta đây không cần, Ly thấy thích gì cứ việc giữ lại. Qua hai ngày, làm phiền người đem phần còn lại đến cung của các nương nương, bảo rằng ta có chút tâm ý.”

Lần này, Ly bĩu cái miệng nhỏ nhắn: “Đó là của hoàng thượng ban thưởng cho ngài, dựa vào cái gì vô duyên vô cớ cho các nàng ấy được hưởng tiện nghi?”

Ngạn Liễm cười nói: “Ly muội, muội là người thông minh, tội gì nói này nói nọ! Ta biết muội không ưa gì các nàng, thôi, qua mấy ngày, ta tự mình đưa đi cũng được.”

Ly ngẩn người ra, vội vàng lắc đầu: “Là Ly không hiểu chuyện! Sung dung cứ phân phó, Ly lập tức làm theo.”

Hắc liền mỉm cười mà gật đầu: “Ly thật hiểu tâm tư của ta không ai sánh bằng. Về phần mấy vị nương nương, ta tin tưởng Ly nhất định sẽ biết cách phân chia, cư xử đúng mực.”

Xong việc, hai người ngồi lại hàn huyên hồi lâu, thân thể Ngạn Liễm vẫn còn suy yếu liền cảm thấy mệt mỏi.

Ly chăm chú quan sát, thấy hắc không được khỏe, bèn nhận quà ban cho, rồi chính mình cũng tự rời khỏi.

9. Chương 8

Mấy ngày qua ngủ cũng khá nhiều, Ngạn Liễm cả đêm thao thức trần trọc, lo lắng về chuyện của hắc cùng hoàng thượng.

Mặc dù đã tổn hao không ít tâm tư, hành động cũng rất cẩn trọng, cuối cùng vẫn là với hoàng đế xảy ra gút mắc.

Trực giác của hắc cảm thấy được, Dịch Lan đối mình thực sự cao hứng – kỳ thật hắc tự làm tự chịu: Nếu lúc trước nhượng hoàng thượng thuận lợi ra tay, cố gắng chịu đựng một thời gian, với vô số phi tần mỹ nữ bên cạnh, hoàng đế chẳng mấy chốc sẽ cảm thấy hắc nhàm chán, chẳng phải như bây giờ, hai năm ròng trôi qua, dục vọng của đế vương cũng đã nhẵn nhụi đến cực đại, trong tình huống như vậy, muốn thoát thân, e rằng còn khó hơn lên trời.

Đêm hè oi bức, con muỗi bên tai Ngạn Liễm không ngừng kêu vo ve.

Hắc phiền muộn xoay người, kéo chăn trùm kín đầu, chậm chậm hít thật sâu, cố gắng làm cho tâm mình bình thản trở lại.

Hiện tại, vô luận hắc có nguyện ý hay không, mọi sự cũng đã rồi, gạo đem nấu thành cơm – nhưng lại là cơm sống, thật sự nuốt không trôi.

Ngạn Liễm hơi hé chăn, tận hưởng luồng không khí mới mẻ tràn vào phổi, rồi lại miên man suy nghĩ tiếp.

Ngay từ đầu, hắn đã không muốn dính vào chuyện thị phi tranh quyền đoạt lợi nơi chốn hậu cung, nhưng là hiện tại, cho dù hắn không sinh sự, chỉ sợ rắc rối cũng sẽ tự động gõ cửa tới tìm. Tóm lại, cứ như vậy rơi vào thế bị động, chỉ bằng chính mình tự ra tay trước nắm lấy cục diện.

Bảo Ly hướng các nương nương dâng tặng trang sức, bất quá giống như quà ra mắt, dù sau này không thể trở thành bằng hữu nhưng tốt nhất cũng không biến thành địch nhân.

Trong đầu nghĩ suy, cân nhắc một hồi lâu, Ngạn Liễm bỗng nhiên cảm nhận được bản thân mình ngày càng thay đổi – kiếp trước hắn có bao giờ phải chơi mấy trò cân não, đem cả mạng sống ra mà đùa giỡn như vậy đâu.

Kỳ thật hắn vẫn không hay đây mới chính là con người thật của mình. Chẳng qua kiếp trước do bệnh tình hành hạ, Ngạn Liễm rất ít khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, đầu óc linh hoạt cũng vì vậy mà kém sắc xảo đi nhiều. Nay, trong hoàn cảnh bức bách tận cùng, hắn không khỏi không lo bày mưu tính kế — cho dù không vì an nguy của chính mình, hắn cũng sẽ toàn tâm toàn ý muốn bảo hộ Ly mà hành động.

Hắn liên tiếp trở mình làm loạn khiến Hồng Đậu Tử đương ngủ gà ngủ gật bên dưới giắt mình bừng tỉnh.

Hồng Đậu Tử sợ làm kinh động, đánh thức đến chủ tử bèn quờ quạng sờ soạn đi đến bên giường bạn (bạn Liễm ấy) tay ôm quạt hương bồ, nhẹ nhàng cấp gió.

Ngạn Liễm hiểu rõ tâm tư của tiểu thái giám đành khép mắt buộc mình đi ngủ — bởi hắn biết, chỉ khi chắc chắn rằng chủ tử đã yên giấc, Hồng Đậu Tử mới dám yên lòng mà nghỉ ngơi.

Vì thế mơ mơ màng màng một hồi, bất tri bất giác lại lăn ra ngủ.

Liên tiếp mấy ngày, không thấy hoàng đế ghé qua Thương Trạc Uyển.

Dịch Lan không hề muốn tránh mặt Ngạn Liễm, khổ nỗi ngày đó nghe thái y cùng thái giám hầu hạ khuyên can: “Nơi đó” của Ngạn sung dung bị thương không nhẹ, cần tránh vận động nhiều, hảo hảo nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Hắn đã muốn mấy lần mon men đến Thương Trạc Uyển, nán ná trước cửa cả buổi trời, rốt cuộc quay đầu cụp đuôi buồn bã chạy đi nơi khác.

Hắn sợ bây giờ trông thấy Ngạn Liễm, thật không có cách nào không chế được dục vọng của chính mình.

Nhưng là, Dịch Lan vẫn chưa thể xác định mối quan hệ giữa mình và Ngạn Liễm tốt cùng là như thế nào — loại cảm xúc này hắn chưa bao giờ trải qua: thật mới mẻ, thú vị, hấp dẫn khó diễn tả cùng vô số rung động không thể giải thích

Vì thế, hắn thực muốn trốn tránh.

Mấy ngày nay, Dịch Lan cùng vô số mỹ nữ hưởng thụ đủ loại phong tình vạn chủng, mềm mại ôn nhu, nhưng là phát hiện ra chính mình càng ngày càng cảm thấy không yên lòng.

Tỷ như hiện tại ...

“Bệ hạ ... ngài đến tốt cùng có hay không nghe người ta đang nói cái gì?” Hoa lựu kiều diễm Lương chiêu nghi ngả ngớn, nũng nịu bên vai hắn.

“A ...” Dịch Lan rốt cục phục hồi hồn phách, lấy lại tinh thần, “Nga, trầm nghe được!”

“Kìa, ngài cuối cùng có đáp ứng hay không?” Lương chiêu nghi ôm lấy tay hắn, để ông tay áo trượt lên, lộ ra bàn tay trắng nõn.

Dịch Lan để ý trên cổ tay mảnh khảnh kia là một đôi vòng hồng ngọc hết sức tinh xảo, nhưng cũng thực quen mắt chỉ có điều trong lúc nhất thời không nhớ ra được đã ở nơi nào gặp qua.

“Ái phi nàng từ đâu có được đôi vòng tay kia vậy?” Nâng bàn tay giai nhân, hắn nhẹ nhàng dò hỏi.

“Bệ hạ xem thấy đẹp không?” Lương chiêu nghi tíu tít kể, “Đây chính là vạn kim khó cầu huyết ngọc, cùng nô tỳ mang trên người khá xứng?”

“Ân, hảo ...” Dịch Lan hàm hồ ứng phó, “Vật trân quý như thế này, nàng lấy ở đâu ra?”

“ Là sáng nay, ngự nữ Ly bên Thương Trắc Uyển đưa qua”. Nữ nhân đổi mấy thứ châu báu, trang sức này vô cùng hứng thú, đem mọi chi tiết nhớ rất kỹ.

“.....” Hoàng đế trầm mặc, ánh nhìn u ám, khó có thể dò đoán tâm tư.

“ Ngạn sung dung không hổ là thế gia chi tử, ra tay thật hào phóng ...” Lương chiêu nghi thuận miệng kể tiếp, “Không chỉ có mình nô tì bên này, nghe nói các vị nương nương trong cung ai cũng được tặng một phần lễ vật ... “

“Hắn.. là vì cái gì có lòng dâng tặng các người đồ vật này nọ?” Dịch Lan gầy nhẹ vòng tay, trầm giọng hỏi.

“Nói là muốn cùng các tỷ muội trong hậu cung vun đắp cảm tình ...” Thấy hoàng đế sắc mặt khó coi, nàng rụt rè hỏi: “ Bệ hạ, ngài sao vậy?”

“Không có việc gì!” Dịch Lan đột nhiên đứng dậy “Trẫm còn có việc, đi trước!”

“Ai ... cung tiễn bệ hạ!” Lương chiêu nghi cả kinh, chỉ dám nói bấy nhiêu, đành nuốt lại.

Nàng lo sợ ba ngày liền cũng không cách nào nghĩ ra mình thế nào lại hưởng vạn tuế gia mà đắc tội. (nàng ko có tội chi hết, chẳng qua chỉ là ... sẩy chân đạp đổ một bình dấm bự thôi!)

10. Chương 9

Beta: Minh Đăng

Dịch Lan dùng dùng bước nhanh đến Thương Trắc Uyển, có Tiểu Võ Tử chậm chậm theo sau, đi được nửa đường, hắn lặng lẽ xi nhan một tiểu thái giám bên cạnh, cấp hắn chạy tới trước báo tin cho Ngạn sung dung.

Trước kia Võ công công vốn vâng mệnh hoàng thượng chuyển lễ vật đến Thương Trắc Uyển, cho nên đôi vòng huyết ngọc kia hắn dĩ nhiên nhớ rất rõ.

Ngạn sung dung hiện ngang mang quà vua ban, tặng cho nhân tình, thử hỏi sao bạn vua không tức.

Dịch Lan một bụng uất ức.

Người như hắn có thèm đem trẫm để vào mắt?!

Vung tay áo loạn xạ, đánh tan hoa lá ven đường.

Hắn dựa vào cái gì kiêu ngạo như thế?!

Dậm chân một phát! Thị vệ đáng thương hảo hảo quỳ bên cạnh giật điếng người.

Gần đến Thương Trắc Uyển, cước bộ của Dịch Lan bỗng ỉu xìu mất tiêu khí thế bừng bừng ban nãy, dần

dần chậm lại.

Tôi đó rồi biết nói thế nào đây?

Dừng hẳn lại bước chân.

Lẽ vật ta đã ban thưởng đương nhiên hẳn toàn quyền sử dụng, ta phải chăng từ khi nào trở nên quá hẹp hòi, thật sự chỉ vì hắn đem mấy thứ kia tặng cho người khác mà dùng dùng nổi giận?

Dịch Lan bắt đầu hành trình tự kỉ, tại hành lang nhà mình xoay tới xoay lui.

Như vậy không lẽ nào tổ trẫm quá nhỏ mọn, chấp nhặt cả những chuyện cỏn con?

Tiểu Võ Tử lặng lẽ đứng ở một bên, chăm chú thưởng thức bộ dáng biểu tình chật vật của hoàng đế, cố sống cố chết cực lực dần xuống...nguyên một bụng cười, nhột không thể tả.

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, hoàng đế đương phát khùng, lửa giận ngút ngàn, không ai bảo ai tất cả đều ngoan ngoãn an phận khóa miệng lại, không dám hó hé một lời.

“Báo ~~~~!” Xa xa, bay đến một bóng người.

“Làm gì mà vội vàng, không được manh động! ” Tiểu Võ Tử nghiêm khắc răn đe.

Không phát hiện hoàng thượng đang có điều phiền muộn sao? Muốn chết phải không?

“Biên cảnh Tây Nam trong vòng tám trăm dặm, kịch liệt cấp báo!” Kẻ mới chạy đến hồng hộc thở không ra hơi, duy chỉ có câu này là nghe được rõ nhất.

“Nga?” Dịch Lan tiếp nhận tin báo, mở ra đọc sơ, sau anh tuấn mi ninh gật đầu đáp: “Triệu tập toàn bộ tướng quân cùng các đại thần đến Ngự thư phòng tấn kiến.”

Biên thù Tây Nam nổi lên chiến sự.

Dậu tộc nhân đem quân nổi dậy, tấn công một số làng mạc gần biên cảnh, trong vòng mười ngày, ngay cả khắc tam thành do Loan Quốc quân trấn giữ cũng đã thất thủ, triệt thoái phía sau hơn cả trăm dặm.

Trận chiến này đến quá bất ngờ, chưa một ai dám nghĩ tới.

Dịch Lan cùng các trọng thần bàn việc quân cơ, thương thảo đối sách, từ đầu giờ Ngọ tới hôm qua một mạch thẳng đến bình minh, cuối cùng đưa ra kết luận:

“Trẫm phải ngự giá thân chinh!” Dịch Lan vỗ bàn cái rầm, hưng phấn đứng dậy.

Dịch Lan chỉ mới kế vị có vài năm, đối nội đối ngoại, coi như bình tĩnh ôn hòa. Nhưng nếu bỗng nhiên xảy ra chiến sự, đều có thể tốc chiến tốc thắng, chỉ huy quân đội chiếm thế thượng phong.

Cho nên luận về văn chương, chữ nghĩa, Dịch Lan không dám bàn tới, chính là luận về võ công hấn thực không sợ thua kém một ai.

Hoàng đế lần này quyết định ngự giá thân chinh, thứ nhất để ủng hộ sĩ khí, thứ hai, cũng là điều trọng yếu, ra ngoài xa trường sẽ có điều kiện tốt nhất để tiếp cận binh lính, tự mình trực tiếp thống lĩnh ba quân.

Các đại thần hiểu rõ tâm ý của hoàng đế, hơn nữa muốn ngăn cản cũng không được, đều gật đầu tuân mệnh.

Trong triều từ trên xuống dưới, lập tức một phen bận rộn.

Hậu cung lúc này, không khí ngột ngạt đè nén bao trùm.

Chuyến đi của Dịch Lan lần này tiền đồ chưa ai dám đoán, lại tác động đến vận mệnh của biết bao nhiêu con người, thật không khỏi khiến lòng nhân lo lắng.

Năm ngày sau, trước cửa kinh thành, đại quân bắt đầu xuất phát.

Không chỉ các đại thần trong triều cùng quần chúng nhân dân, còn có cả một hậu cung phi tần đủ mọi phẩm, cấp đều tập hợp đầy đủ đến tiễn dặn người yêu.

Cờ bay phấp phới, vó ngựa loảng xoảng, đám đông tung hô vang trời.

Ngạn Liễm đã ngay ngắn thẳng tắp đứng giữa đoàn người đưa tiễn.

Hoàng đế một thân nhung bào, chia tay mấy vị đại thần, giờ phút này đang bị các phi tần vây kín: Đằng trước là Thục phi, bên tả Mai tiệp dư đeo bám, phía hữu có Lương chiêu nghi quyền uy không rời.

Ngạn Liễm tự cảm thấy chính mình đứng ở một bên xem náo nhiệt, mơ hồ nghe được bên trong oanh thanh yển ngữ, những câu triền miên, tự tự cảm động.

Ỡ vào ưu thế cao vượt trội, hấn theo đỉnh đầu của đám nữ nhân nhìn qua một lượt, chỉ thấy Thực phi đương lưu luyến lôi kéo ống tay áo của hoàng đế.

Mấy người còn lại cũng lần lượt tiếp bước, đem nào là bùa bình an, khóa trường thọ, những cái gọi là vân vân ..., hướng vật áo Dịch Lan mà trang hoàng. (sắp tới noel, giống trang trí cây thông quá!).

Tự dừng, hoàng đế chợt ngẩng đầu, vừa mới hướng chính hấn hảo hảo ban phát một cái liếc mắt sắc lẹm, lại ngay lập tức cúi xuống, tiếp tục an ủi đám nữ nhân nỉ non khóc lóc trông thật thảm thương.

Ngạn Liễm toàn thân ớn lạnh, không khỏi một trận run rẩy, liền cảm thấy được trong ánh mắt mê người kia, vừa lạnh như băng không chút lưu tình, lại vừa thâm sâu thúy địa chan chứa mến yêu cùng sung nịch.

Hấn không dám nghĩ nhiều.

Giờ lành vừa điểm, thanh la trống cổ vang rền vẽ nên bức tranh oai hùng thanh chấn, đại quân vạn người chậm rãi chuẩn bị xuất phát.

Vó ngựa cất bước, cát bụi mịt mù, chẳng mấy chốc cả đoàn quân chỉ còn lưu lại một vệt dài mờ ảo tít phía chân trời.

Những người ở lại, đã muốn quay trở về, lại nghe từ xa tiếng vó ngựa dồn dập, căng mắt chờ đợi, chỉ thấy liền tới một thân hồng mã, tứ chi tuyết trắng, chính là ngựa yêu của Dịch Lan – Tuyết Trung Phi

Dịch Lan giục ngựa, thẳng hướng đám phi tần đương tụ tập khiến một mảng náo loạn, la hét liên hồi, bốn bề né tránh.

Ngạn Liễm cũng vội vàng hướng bên cạnh chạy trốn chết, chỉ thấy bên hông chợt căng thẳng, cơ thể chói với, trong chớp mắt đã thấy bản thân mình cách mặt đất gần ba thước, ngay sau đó, liền đoàn đoàn chính chính yên vị trong lòng ngực của hoàng đế.

Dịch Lan quay đầu ngựa, Tuyết Trung Phi kích động tung nước đại, một lát sau, cả người lẫn ngựa đã qua khỏi cổng thành, bỏ lại phía sau một trời kêu gọi cùng than vãn sợ hãi.

“Bệ hạ!” Lúc còn ở trong thành, e ngại bị người ta dòm ngó chê cười, Ngạn Liễm mới thực ngoan ngoãn nằm yên, không hề giãy dụa, nay ra khỏi kinh đô, hấn liền bắt đầu không biết an phận cư nhiên nháo loạn, “Ngài ... Phóng ta trở về!”

“Vì cái gì?” Trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh cứng rắn, lạnh như băng.

“Như vậy, không ra thể thống gì ...” Cũng thật là khó coi quá đi!

“Câm miệng!” Thanh âm sinh khí ra điều trách móc, “Trẫm còn không tìm người tính sổ, người thật không coi trẫm ra gì!”

Ngạn Liễm thức thời im thin thít không dám lên tiếng.

Hai người không ai nói với nhau câu nào, mau mau giục ngựa đuổi theo đoàn quân phía trước, binh lính bất quá cũng chỉ ghé mắt dòm qua, không người nào rỗi hơi muốn về thăm ông bà sớm chỉ vì cái tật ăn nói linh tinh, phát ngôn bậy bạ.

Liên cứ như vậy, trong tiếng vó ngựa đều đều, Ngạn Liễm cứ nhiên oa oa trước ngực hoàng đế ngủ ngon lành, khi giật mình tỉnh giấc, đã thấy đại quân dừng lại trên một khoảng thảo nguyên mênh mông tươi tốt, dựng lều hạ trại.

11. Chương 10

Beta: Minh Đăng

“Bệ hạ, vẫn là phóng thần trở về đi!” Rốt cuộc bị không khí nặng nề trên bàn cơm làm cho phát điên, Ngạn Liễm buông đũa, nhìn chằm chằm vị hoàng đế đang thư thả ngồi húp cháo trước mặt, thấp giọng nói.

Dịch Lan trong tay cầm một chén cháo Bát Bửu nóng hôi hổi, kề miệng định uống, thỉnh linh nghe Ngạn Liễm nói vậy không tránh khỏi giật mình bóng lưng.

Đặt bát cháo lên bàn, hoàng đế bệ hạ bắt chắp hình tượng tôn nghiêm, hướng về phía thủ phạm, há miệng vươn vươn đầu lưỡi.

Ngạn Liễm bị hấn đụng chạm đến phát sợ liền quay đi, nhưng ngoài mặt vẫn kiên trì: “Bệ hạ, thần y thuật ngu dốt, đem phóng thần về vẫn là tốt nhất!”

Trầm mặc ...

“Theo trẫm/chồng (chữ “quân” ở đây có hai nghĩa lận: một là chỉ ông vua, nghĩ kia là chỉ ông chồng 〰) làm bầu bạn, Ngạn sung dung không muốn sao?” Sau một lúc lâu, đầu lưỡi Dịch Lan dường như không còn đau nữa, rốt cục mở miệng nói chuyện.

“Thần không dám!” Ngạn Liễm vội vàng thanh minh, “Chính là thần cảm thấy được...”

Nói được nửa lời liền câm nín.

Dịch Lan nhìn bộ dáng hần vừa muốn nói rồi lại thôi, bỗng cảm nhận được một trận huyết khí dâng trào, cổ họng khô khốc đặc khát nước, gân xanh hai bên huyết thái dương đua nhau thành thạch nổi lên.

Dịch Lan hận không thể lập tức đem kẻ cư nhiên không biết trời cao đất dày trước mặt gắt gao chế trụ dưới thân, làm cho hắn thiên hôn địa ám, làm cho cái miệng nhỏ nhắn chỉ toàn phát ngôn những điều lẽ nghĩa vô tình kia muốn nói cũng không nên lời.

“Nói!” Mặc cho thâm tâm kịch liệt mạnh mẽ kêu gào, Dịch Lan vẫn duy trì sắc thái hoàn hảo bình thản, cố gắng nhẫn nhịn, cổ họng mắc nghẹn chỉ thoát ra được một chữ.

“Thần sợ hãi, thần nghĩ đến hành quân đánh giặc, để vương là thân chủ soái, đem theo hậu cung phi tần bên người thật sự không thích hợp” Ngạn Liễm vốn tưởng những lời mình nói ra nghe thật hợp tình hợp lý, không thể chê trách, nào ngờ lại châm ngòi cho một khối thuốc nổ đương cháy âm ỉ từ này giờ bùng lên mãnh liệt.

“Hừ ...” Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, “Người thật đúng là có thể tự hiểu lấy được!”

“...@_@...” Lời này nói ra, Ngạn Liễm ngu ngốc mở to hai mắt, từ đầu đến chân chăm chú quan sát vị hoàng đế đang nổi bão.

Nhìn hần trợn mắt, bày ra bộ dáng nai vàng ngơ ngác. Hoàng đế trong óc lập tức “Oanh” một tiếng, chỉ cảm thấy mới vừa rồi, trên đỉnh đầu, còn bùng bùng một trận huyết khí dưng mãnh, giờ phút này toàn bộ “đăng sau quay”, ngay ngắn thẳng hàng chạy trở về, tập trung điểm danh tại huyết đan điền nơi hạ phúc, chỉ có mỗi cái bộ vị kia là vẫn ương bướng, rục rịch ngẩng đầu đi lên.

“Người còn biết người là phi tử của trẫm ...” Hoàng đế nhanh gọn đem toàn bộ bàn ăn hết thấy ném qua một bên, đỡ lấy hai vai Ngạn Liễm kéo về phía mình, tiến đến bên tai, phun ra hơi thở nóng rực, “Tốt lắm!”

“Bệ hạ!” Ngạn Liễm hoảng sợ, mới ý thức được hành động của mình khi nãy, đối với một người nam nhân mà nói, không còn nghi ngờ gì nữa rõ ràng là khiêu khích.

Hắn không dám giãy giụa, rất sợ kích thích để vương thân là giống đực, thiên tính ham muốn chinh phục.

Vì thế yếu ớt cúi đầu, thanh âm nho nhỏ: “Ngạn Liễm biết sai rồi ...”

“Hảo!” Dịch Lan tức giận đến cười ra tiếng, “Người nói ta xem, người làm sai ở chỗ nào?”

“...” Ngạn Liễm không đáp, [âm thầm nghĩ]: Ta như thế nào biết trong đầu người đương suy nghĩ lung tung cái gì, tự nhiên không lí không do mà phát giận.

“Người không nói...” Dịch Lan nâng cằm hắn lên, “Trẫm hỏi người, lễ vật ta ban cho, người vì cái gì lại đem tặng người khác?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hoàng đế lập tức điên cuồng hối hận.

Dịch Lan vốn đã hạ quyết tâm quên đi không thềm nhắc lại chuyện cũ, trên đường hành quân cố gắng hảo hảo cùng Ngạn Liễm bồi dưỡng cảm tình. Ít nhất qua mấy tháng, hai người sớm chiều gặp mặt, hoàng đế không tin không có biện pháp làm cho tiểu gia hỏa này xiêu lòng mà yêu thương mình.

Khả trơ mắt, khẩu khí vừa hé ra chính là ghen tuông hết mười phần, vị dấm chua sắc sủa bay khắp trời, mặt mũi hắn về sau thật không biết nên giấu vào cái xó nào đây?

Ngạn Liễm hiểu ý, nguyên lai hoàng đế là vì chuyện này làm cho sinh khí, vì thế nhanh nhanh liền giải thích: “Thần biết sai, lần sau không dám ...”

Đáng tiếc lúc này đây, hoàng đế không hiểu hắn là thuận theo đạo lý làm người, đối nhân xử thế chịu khó xuống nước nhường nhịn, vặc lại: “Biết sai? Trẫm rõ ràng thấy người vẫn không phục!”

Ngạn Liễm nguyên lai ôm một bụng ủy khuất, lại gặp hoàng đế không biết điều cũng muốn nổi nóng lên theo: “Bệ hạ! Phần thưởng trang sức cùng châu báu kia đích thực hết sức trân quý, chỉ tiếc thần không có mệnh hưởng, đều là không cần thiết. Để mặc một bên, bỏ bê chúng thì phụ tấm lòng bệ hạ, chi bằng mang tặng các vị ‘Nương nương’ trong cung tùy ý sử dụng.”

Ngạn Liễm đem hai chữ “nương nương” đặc biệt cẩn trọng nói lên. Dịch Lan cũng thuộc loại người thông minh, nghe hắn thao thao nãy giờ tự nhiên ngộ ra được mọi chuyện.

Cơn tức giận của hoàng đế cũng nguôi ngoai đi ít nhiều, ngẫm lại đích thật toàn bộ đều là do chính mình chủ ý, lúc trước thậm nghĩ muốn ban thưởng cho hắn, liền tùy tiện chọn mấy món châu báu sai hạ nhân đưa qua, tuyệt đối không nghĩ tới tất cả những thứ trang sức này đều là dành riêng cho nữ nhân. Đưa cho Ngạn Liễm, thật sự là không thích hợp.

Vì thế khẩu khí hòa hoãn, dịu nhẹ: “Không thích những thứ kia, vậy có gì mong muốn cứ nói cho trẫm biết!”

“Thần không dám ...” Ngạn Liễm thừa thắng làm tới, cố chấp thù dai đem chuyện cũ ra nhai lại, “Không bằng sáng mai đưa thần hồi cung đi!”

“Không được!” Dịch Lan vội vàng đáp trả, lại thấy khẩu khí thật hung hãn liền đổi giọng ôn nhu dụ ngọt, “Người không biết đường trở về ...”

“Bệ hạ có thể phái người đưa thần trở về!” Ngạn Liễm vẫn là cái tính bướng bỉnh không chừa.

“Trẫm nói không được là sẽ không phê chuẩn!” Hoàng đế dừng lại một chút, ngẫm thấy lí do vẫn chưa thật đầy đủ liền nhanh chóng bổ sung, “ Trẫm lần này xuất chinh, không mang theo tùy tùng, người hãy theo bên trẫm hầu hạ đi. Huống chi cùng là nam nhân, ở trong quân doanh cũng không có gì bất tiện.”

Hoàng đế nói chuyện cả buổi trời, không hề nghi ngờ là cấp cho Ngạn Liễm một cái thang đi xuống, hần trẫm mặc một lát, gật gật đầu xem như đáp ứng.

Xem giai nhân cảm khê điểm nhẹ, Dịch Lan long tâm đại duyệt, một phen ôm chầm lấy tiểu gia khóa đem quảng lên giường.

“Tốt lắm, trẫm cũng mệt mỏi mau hầu hạ trẫm nghỉ ngơi đi ...” Dịch Lan đã sớm cởi khôi giáp, trên người chỉ còn lại một kiện hoàng kim nội bào, song chưởng một mực ôm miết thắt lưng Ngạn Liễm, hai bàn tay lộng hành không ngừng xoa nắn kiêu đồn mướt mà của người kia.

Ngạn Liễm trong bụng rửa thắm hoàng đế là tên thiên hạ đệ nhất sắc lang nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười cứng ngắc: “Thần hầu hạ ngài thay quần áo.”

Hần bỗng dừng nhớ tới đêm đầu tiên mới tiến cung, hoàng đế triệu hần đến Xa Hi điện thị tẩm, ngồi trên long sàng suy nghĩ lung tung, liền nghĩ tới tình cảnh lúc này, thật không ngờ tới hôm nay, ảo tưởng cư nhiên biến thành sự thật.

Hần là nên khóc hay nên cười mới phải đây?

Ngạn Liễm giúp hoàng đế trừ bỏ nội bào, chỉ còn khóa y. Chính mình cũng cởi áo ngoài, từ từ đỡ hoàng đế nằm xuống.

12. Chương 11

Ngọn đèn trong trướng vừa hạ xuống, mọi thanh âm ồn ào bên ngoài bỗng im bật – biết hoàng thượng cùng Ngạn sung dung đã nghỉ ngơi, các tướng sĩ tự giác chạy xa xa, đi đường vòng né quanh ngự trướng mà hành tẩu, âm thanh lúc nói chuyện cũng được đè xuống rất nhiều.

Ngạn Liễm chưa từng cưỡi ngựa bao giờ, đây là lần đầu tiên lại phải chạy gần cả một ngày, cư nhiên mệt mỏi bao trùm, xương sống lẫn thắt lưng đều đau nhức, cho nên đầu vừa dính vào gối liền mơ màng chạy đi phá đám Chu Công.

So sánh với kẻ kia, tinh thần Dịch Lan sáng khoái hơn nhiều. Hần ban đầu chỉ ngoan ngoãn ôm người nọ vào lòng một cách quy củ, cũng không dám tiến thêm một bước. Mắt thấy tiểu đồng tây nhà mình mơ màng màng sắp ngủ bầy ra bộ dáng hết sức đáng yêu, hơn nữa đêm trên thảo nguyên khí hậu đặc biệt băng lãnh, Ngạn Liễm không tự giác rúc sâu vào ngực hần tìm hơi ấm khiến cho dự vọng chưa hoàn toàn biến mất, lại một phen nổi lên đầy thú tính.

Thân thể dần dần có phản ứng, đôi tay cũng bắt đầu không thành thật vươn ra, nhẹ nhàng bài khai hai vạt áo Ngạn Liễm, men theo khe hở, như cá chạch luồn vào.

Bởi vì ban ngày đường dài bốn ba, Ngạn Liễm một thân đầy mồ hôi, cho nên làn da giờ phút này sờ lên không còn thập phần trắng mịn, nhưng là co dãn mười phần, tựa hồ muốn đem bàn tay hoàng đế thật nhanh hấp lại trên bề mặt.

Hoàng đế tựa hồ đối loại cảm xúc này thập phần vừa lòng, càng sờ càng thấy nghiệm, còn chưa cảm thấy thỏa mãn, tay trái nhẹ nhàng thoát dây lưng của Ngạn Liễm, tay phải đã muốn hướng hai điểm hồng anh trước ngực mà ngất néo một phen, nhanh chóng trượt đến ...

Nào hay biết thân thủ mất nét kia còn chưa đạt được mục đích, liền bị gắt gao đè lại.

Ngăn chặn bàn tay đương ăn hôi của hoàng đế không ai khác chính là Ngạn Liễm.

Kỳ thật vào đúng thời điểm Dịch Lan vừa bắt đầu động tay động chân, hắn cũng đã kịp thời thanh tỉnh.

Từ nãy tới giờ, trong đầu hắn vẫn chung thủy với ý niệm khuyến mãi cho tên kia vài cái tát, chính là cảm thấy lúc này thật không cần thiết làm cho hoàng thượng tái phạt ý, hắn đành nhẫn nhịn.

Cho nên, hoàng đế xấu xa mở ra hai vạt áo, hắn khép chặt đôi con ngươi, lại nhịn!

Cho nên, hoàng đế mấy ngón tay ngả ngón gậy hai điểm thù du trước ngực, hắn chỉ khẽ cắn môi, tiếp tục nhịn!!!.

Nhưng ai biết thân là đế vương, một tay thâu tóm cả giang sơn cứ nhiên không biết tốt xấu, thừa gió bẻ măng, được nước làm tới, vượt qua “phòng tuyến cuối cùng” trong lòng vọng tưởng muốn “đột nhập vùng cấm”, ngay lúc này đây, Ngạn Liễm vô luận như thế nào cũng là không nhịn được.

“Bệ hạ ...” Khẩu khí có chút bất đắc dĩ, “Thần khắc nghĩ, ngài đã giục ngựa chạy cả một ngày, hắn rất mệt mỏi!”

“Trẫm không có mệt” Dịch Lan cợt nhả, “Nếu ái khanh cảm thấy mệt cứ tự nhiên ngủ trước đi!”

“ ...!” Ngạn Liễm trở mình một cái, âm thầm khinh bỉ: Người cứ như vậy gây sức ép, ta thế nào mà ngủ được.

Vì thế liền đứng dậy, tùy tiện chọn lấy một cây đèn đem đặt lên đầu giường.

Dịch Lan chăm chú nhìn theo, lòng thắc mắc không hiểu hắn đột nhiên cần đèn là vì cái gì.

“Chẳng lẽ là muốn vừa thấp đèn vừa làm sao?” Hoàng đế đen tối thầm nghĩ.

Ngạn Liễm hờ hững nửa nằm nửa ngồi nơi đầu giường, ánh mắt lúng liếng lưu chuyển, hề thấy hoàng đế hướng chính mình vô tới, lại nhích qua bên cạnh né tránh.

Dịch Lan thấy người kia dưới ngọn đèn mờ ảo, vạt áo bị giải khai gần hơn phân nửa, để lộ một mảng da thịt trắng ngà được phủ lên một tầng ánh sáng màu vàng kim thích mắt thật khiến ngón trỏ của hắn co giật không yên.

Nhìn nhìn, khóa khóa vốn bắt trên người cũng đã được nhẹ nhàng cởi bỏ, một đôi chân thon dài thẳng tắp liền như vậy không hề chuẩn bị lộ ra dưới mắt hoàng đế.

Dịch Lan thiên tử cao quý, tốt xấu gì cũng đã thường thức qua vô số mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng giờ phút này lại giống như đứa trẻ lần đầu tiên ném thử trái cấm, khẩn cấp nhào vô sờ soạng.

“Vân vân ...” Ngạn Liễm dời thân mình, tự động mở ra hai chân.

Chỉ thấy trên gốc đùi kia, mảng da mịn màng nhẵn nhụi đột ngột hiện lên một khối xanh tím tụ huyết.

“Bệ hạ, ngài cũng thấy được, thân cái dạng này, thật sự là không thể hầu hạ ...” Ngạn Liễm thở dài.

Dịch Lan biết vết bầm tím kia là do cưỡi ngựa quá lâu, bị ma sát với yên ngựa mà thành, nhưng tiếc rằng hắn giờ đã hưng phấn bùng bùng, mỗi ngón dăng đến miệng chẳng lẽ dễ dàng từ bỏ.

“Thật sự không được?” Thân thủ một chút vừa chạm vào điểm xanh tím kia, Ngạn Liễm liền co rúm lại.

“Nhưng mà, trẫm thật sự muốn a!” Hoàng đế bắt đầu cân não, “Bằng không, trẫm bảo bọn hắn chuẩn bị xe ngựa, ngày mai ái khanh ngồi trên xe là được rồi?”

Ngạn Liễm lắc đầu: “Hành quân thần tốc, khả vì thần mà liên lụy đến mọi người?”

“Chính là ...” Dịch Lan kéo tay hắn hướng về chính mình bộ vị, “Trẫm đã muốn như vậy, ái khanh nói phải làm sao bây giờ?”

Ngạn Liễm chỉ cảm thấy nơi đó một trận cứng rắn nóng bùng, rõ ràng là đang vận sức chờ phát động. Hắn hoảng sợ vội vàng rút tay về, ai ngờ lại bị hoàng thượng chặt chẽ nắm lấy, nhắm ngay địa bàn nóng rực kia mà cọ sát.

Ngạn Liễm trong đầu “Ồng” một tiếng, trên mặt phát sốt, hắn tuy rằng đã có một lần cùng hoàng đế tiếp xúc thân mật nhưng là đợi lúc say rượu mới phát sinh tình huống. Cho nên, trong trạng thái đầu óc hoàn

toàn thanh tỉnh như hiện nay, đụng chạm vào chỗ tư mật của nam nhân khác, hẳn coi như là lần đầu tiên.

“Ái khanh không cho trẫm làm ...” Hoàng đế hề hề, khẩu khí có điểm đáng thương, “Ít nhất dùng tay giúp trẫm đi!”

Ngạn Liễm nghe mấy lời này ngẩn ra một hồi mới hiểu được ý tứ. Hẳn biết đã đến nước này đành phải thối lui một bước, đỏ mặt đáp ứng.

Ban đêm, binh lính ngự giá ở ngoài trướng, mơ mơ hồ hồ nghe được những lời sau.

“Đau, ái khanh nhẹ một chút ...”

“A! Đối ... thực xin lỗi ...”

“...”

“Trẫm còn muốn ...”

“...”

“Trẫm phải giúp người sao?”

“Không cần!”

“Nói vậy, người xem, đều đã thành như vậy ...”

“Ân, không cần! Đã nói là không cần! Ân ... không ...”

May mắn thay binh lính tuổi còn trẻ, tuy rằng cảm thấy được kỳ quái, cũng chỉ là nghĩ đến hoàng thượng cùng Ngạn sung dung đương chơi đùa, nếu không thâm cung bí sự nơi phòng the của ngôi cử ngũ, rõ ràng khủng bố lan truyền khắp thiên hạ.

13. Chương 12

Ngạn Liễm thực sự hoài nghi, hoàng đế cao cao tại thượng tự mình dẫn thân ra sa trường đánh giặc, kẻ đó hẳn phải là một minh quân uy chấn thiên hạ ... cơ sao vẫn cứ là phóng túng rượt theo hấn thú tính động dục.

Rời kinh thành nom đã được nửa tháng, vậy mà mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, đức vua đều phải chạy đến nháo hấn một phen.

Lần nào cũng vậy hấn nếu không hống lên như lửa thì cũng ra vẻ cấu kỉnh nững nịu may ra hoàng đế mới thôi không bắt hấn thị tẩm, nhưng bù lại cũng bị chiếm chút ít tiện nghi.

Không riêng gì dùng tay ngay đến cả miệng hấn cũng đã từng giúp hoàng đế giải quyết qua.

Cũng may hoàng đế coi như hiểu rõ nhân tình, mỗi lần thấy hấn thực sự khó chịu cũng thôi không ép uống, bằng lòng thỏa mãn luôn trên tay hay thưởng thức kỹ thuật khẩu giao vụng về mà vợ yêu “phục vụ”.

Nhưng dần về sau, Ngạn Liễm cảm thấy vô cùng phiền muộn, hoàng đế mọi lần tự mình khoái hoạt còn chưa đủ, ngược lại còn cố ý giúp hấn khơi mào dục vọng. Kinh hoàng hơn nữa, chính hấn đối với loại khiêu khích này tựa hồ cũng không kháng cự, ngày càng hư hỏng sa vào.

Phiền a, hạo phiền!

Chỉ sợ sự kiện ngày hôm đó nếu không xảy ra, tình trạng thê thảm này còn phải tiếp diễn dài dài.

Chuyện là như vậy.

Ngày xưa ngày xưa ...

A, không đúng, mới đây thôi ...

Ít lâu sau khi đoàn quân xuất phát rời khỏi kinh thành.

Mấy ngày qua, Ngạn Liễm cùng hoàng đế cưỡi chung một con ngựa, dù nắng hay gió dù ngày hay đêm, kẻ bên vô số thuộc hạ, hai người cứ vô tư khanh khanh ta ta, tìm hồng phát phối rải miết dọc đường đi. [Liễm Liễm kháng nghị: Cái gì mà “Khanh khanh ta ta”, đều là tên sắc lang hoàng đế này cả ngày rình cơ hội hưởng ta ăn đậu hũ, mỗi lần bực mình có ý kiến y như rằng cái lỗ tai hấn rớt đi đâu mất ...]

Vài ngày sau, Ngạn Liễm thẻ độc sẽ không bao giờ ... cùng hoàng đế ngồi chung một con ngựa nữa.

Dịch Lan tuy rằng không muốn ly khai nhưng thật sự là hết cách. Ngay cả ngàn dặm đệ nhất danh câu Tuyết Trung Phi, mỗi ngày đường trường mệt mỏi còn phải vác thêm hai đại nam nhân quả thật có phần ăn không tiêu. Hơn nữa, biên cương chiến sự ngày càng căng thẳng, tin dữ liên tiếp truyền về, đại quân không thể không khẩn trương mà gia tăng tốc độ.

Cho nên, Ngạn Liễm tí tởn chạy đi học cưỡi ngựa.

Cũng may hấn thuộc dạng thông minh linh hoạt, không quá hai ngày liền đem hết thầy học xong, hơn nữa cầm cương vung roi ra điều có chút nhuần nhuyễn tự nhiên.

Vài ngày sau khi hấn tự mình cưỡi được ngựa, sự tình liền phát sinh.

Trước tiên, phải nói đến Ngạn Liễm cùng Dịch Lan, cơ hồ mỗi đêm xuân, tuy rằng vẫn chưa thực sự cùng nhau làm chuyện đó, nhưng là hai người đạt được không ít khoái cảm, tương ứng khí lực cũng bị hao mòn.

Thể lực bị tiêu hao, tựa hồ đối với Dịch Lan không có gì ảnh hưởng, hấn sáng sớm thức dậy chẳng khác gì mọi ngày, tinh thần vô cùng sảng khoái sinh long hoạt hổ.

Nhưng với Ngạn Liễm thì hoàn toàn trái ngược.

Hấn tuy rằng không mệt mỏi đến nỗi biến thành mất gấu mèo, nhưng khả luôn cảm thấy cơ thể yếu ớt, đứng yên một chỗ liền dễ dàng buồn ngủ. Hấn vốn chính là con ma ngủ nga, lần này chết, lại hận không thể mỗi ngày ngủ đến bảy tám canh giờ, thường thường cưỡi trên lưng ngựa, lão đào một hồi đắc sẽ ngủ gật.

Đối với tật xấu mới phát sinh gần đây của Ngạn Liễm, thực sự ảnh hưởng đến dây thần kinh của Dịch Lan khá nhiều. Cho dù có vốn kinh nghiệm hành quân, xông pha trận mạc vô cùng phong phú, hoàng đế không ít lần bị cái tên gà gật trên lưng ngựa kia làm cho phân tâm, thấp thỏm không yên.

Hết lòng căng mắt chiếu cố người tình nhỏ bé, chỉ cần một khắc sơ sẩy nháp nha nháp nhồm, dám hấn té ngựa gãy cổ chứ chẳng chơi.

Nhưng khổ nỗi thần tiên còn có lúc ngủ gật hướng chi hoàng đế đây cũng chỉ là một phạm nhân.

Một ngày nọ, tình hình chiến sự từ biên cương vừa được đưa về, Dịch Lan mới coi sơ qua liền nhíu đôi hàng mi, ra lệnh cho phó soái tiến lại gần thương nghị.

Thuận tiện bắt mí thêm, vị phó soái này, thân phận không ai khác, chính là nhị ca của Ngạn Liễm tên gọi Ngạn Lăng.

Vì thế, xuất hiện tình cảnh: Hoàng đế cao cao tại thượng ở chính giữa đoàn quân, mặt tả là Ngạn Liễm, bên hữu có tướng quân Ngạn Lăng cưỡi ngựa đi bên cạnh. Còn lại binh lính cùng nhân mã chu vi không xa không gần luôn đề cao cảnh giác.

Ngạn Liễm cũng hiểu rõ chính mình có tài ngủ thiên bẩm, nên cố chống mi mắt, đóng tai tập trung lắng nghe hoàng đế cùng nhị ca nhà mình nói chuyện.

Khổ nỗi, hai người kia đang bàn chuyện quân cơ tối quan trọng, thanh âm hạ xuống cực thấp, ong ong truyền vào tai Ngạn Liễm tựa hồ thôi miên.

Hắn chỉ cảm thấy mí mắt ngày càng nặng, ngày càng nặng, ngày càng trầm ...

Dịch Lan cùng Ngạn tướng quân đương bàn tới điểm then chốt của vấn đề, bỗng nghe chung quanh một trận náo nhiệt, ngay lập tức ngừng đầu tả hữu nhìn xung quanh.

Không xem thì thôi, này vừa trông thấy, trái tim hoảng để một phen muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Chỉ thấy Ngạn Liễm ngồi chệch choạng, cả thân hình nghiêng hẳn sang một bên, đã muốn lăn xuống ngựa. Binh sĩ bốn phía cùng trông thấy, hồi hải chạy đi ứng cứu, tiếc rằng vẫn còn cách một khoảng khá xa, rõ ràng là không thể tới kịp.

Hoàng đế không thềm nghĩ ngợi nhảy ngay khỏi lưng ngựa, nhanh tay tiếp được thân thể đang ngã xuống đằng kia gắt gao khóa lại trong lòng, cả hai cuối cùng cũng chạm nền đất cứng, lăn lộn mấy vòng mới chịu dừng hẳn lại.

Trước sức ép quá lớn, Ngạn Liễm tự nhiên choàng tỉnh. Không những thanh tỉnh, hồn phách cũng bị dọa lên mây, cả thân mình lăn lóc theo Dịch Lan, hai tay ôm chặt cổ hắn không dám lay động, kiểm tra hơi thở, xác định người kia vẫn còn sống liền liên thanh nhắm tên hoàng đế mà lay gọi.

Các tướng sĩ giờ phút này đã muốn xông tới hết, hơn phân nửa tươi sống bị hù cho một trận ngất người, nửa còn lại “thất chủy bát thiệt” ý kiến ý cò, còn có vài người tiến lên định nâng hoàng đế dậy.

Ngạn Liễm tuy sợ hãi nhưng đầu óc vẫn giữ được tỉnh táo, hắn biết rõ nếu vẫn chưa xác định được chỗ nào bị thương tuyệt đối không được di động người bệnh.

Vì thế tự trấn an bản thân, kêu gọi mọi người, lệnh mời thái y, hạ trại hạ trại, lu bù cả lên.

“Trẫm ... không có việc gì ...” Dịch Lan lắc lắc cái đầu nhìn hắn cười cười, cư nhiên định đứng dậy.

“Không được!” Ngạn Liễm cả kinh, vội vàng đem hắn ôm thật chặt, “Thật sự không được ...”

Dịch lan nhìn hắn sợ tới mức thần sắc tái nhợt, mặt cắt không còn hột máu, liền dịu dàng an ủi: “Trẫm thật sự không có việc gì, người xem ...”

“Không được nói nữa!” Ngạn Liễm giờ mới có chút hoàn hồn, vừa kinh sợ lại vừa cảm động, nghiêng đầu tựa trên trán hoàng đế, “Thái y mà chưa đến, ta bất luận không cho kẻ khác động đến người!”

Dịch Lan đột nhiên cảm thấy trên mặt có gì đó ẩm ướt, theo hai gò má trượt xuống miệng. Hắn đưa lưỡi liếm thử, có vị mặn mặn.

“Đừng khóc ...” Dịch Lan nhẹ nhàng cọ mấy cái vào trán Ngạn Liễm, “Trầm cam đoan, không có việc gì!”

Lời này còn chưa nói xong, chất lỏng rơi xuống trên mặt hấn ngược lại càng thêm dữ dội không có dấu hiệu suy giảm.

“Khụ khụ ...” Thái y đã chậm chậm chạy đến đương đứng ở một bên xem bi kịch khiến Ngạn tướng quân không khỏi xấu hổ đành ra mặt nhắc nhở.

Ngạn Liễm vội vàng ngắt đầu, lau đi hai hàng lệ hối hả giục thái y khám chữa bệnh.

Đám người bốn phía xúm lại xem náo nhiệt, nhìn thấy gương mặt của hoàng đế cùng Ngạn sung dung đều thấm đẫm nước mắt, bất giác cảm thấy kỳ quái, không biết dòng lệ kia tốt cùng là do ai lưu lại.

Thái y tuổi tác không cao nhưng kinh nghiệm lại dày dặn, mới kiểm tra sơ qua liền khẳng định không có gì trở ngại.” Không thương tổn đến xương và nội tạng, cũng may bệ hạ có mặc khôi giáp, thương tích ngoài da thật không đáng kể, bất quá tâm tình cực đoan, lo lắng đại sự nên vừa ngất đi. Da trên bàn tay cùng cánh tay bị thương có phần lợi hại, nhưng thần tùy tiện có đem theo rất nhiều linh dược trị thương nên cũng không đáng ngại. Chỉ là, qua mấy ngày, miệng vết thương tuyệt đối không để thấm nước, cho nên sinh hoạt thường ngày của hoàng thượng, làm phiền Ngạn chủ tử tốn nhiều công sức.”

Ngạn Liễm vừa nghe vừa vội vàng gật đầu đáp ứng.

Sớm đã có vài quân sĩ nâng cang, đem hoàng đế vào trong trường nghỉ ngơi. Ngạn Liễm lưu lại bên ngoài, hướng thái y ân cần hỏi thăm về chế độ dinh dưỡng dành cho người bệnh, xong xuôi giao lại tất cả cho “hỏa đầu quân” (anh nuôi trong quân đội) còn chính mình miễn cưỡng, lê tứ chi mềm nhũn vô lực từng bước một thẳng tiến ngự trường đi đến.

14. Chương 13

Gia nhân hầu hạ trong lều đã lui xuống chỉ còn lại hoàng đế đương nằm nghỉ trên giường, hai mắt khép hờ, hơi thở sâu thuận, sắc mặt nhìn qua cũng tốt lên rất nhiều, chính là trên cánh tay quấn một tầng băng vải trắng chói mắt, tản ra vị thuốc đông y nồng đậm.

Nghe tiếng bước chân, Dịch Lan khẽ mở mắt, hướng đến tiểu đông tây nhà mình mỉm cười.

Này đừng có cười, Ngạn Liễm chỉ cảm thấy khí lực tiêu tán, hai đầu gối mềm nhũn, “Đông” một cái quỳ luôn xuống cạnh giường bạn (vua).

“Ta ... ta ... “ Hấn tâm tư rối bời, cảm xúc hỗn loạn, nói không nên lời.

“Người cũng rất sợ hãi đi ... “ hoàng đế cử động thân mình lại áp phải miệng vết thương đau đớn chau mày.

Ngạn Liễm vội vàng dùng tay chống đỡ hai chân vô lực, đến ngồi bên mép giường, đem cả thân hình hoàng đế ôm ấp vào lòng.

“ Khó được ái khanh lần đầu tiên chủ động ôm trẫm ...” hoàng đế “Vèo” cười thành tiếng, “Cư nhiên lại ở trong tình huống thế này!”

Ngạn Liễm cúi đầu, buông xuống hai mi, cũng không đáp trả, chính là thông qua tiếp xúc thân thể, hoàng đế cảm nhận được hân đang nhẹ nhẹ phát run.

Hoàng đế kéo chần, lấy thân thể cả hai gắt gao bọc lại. Trong trường hỏa lò tí tách cháy, được quán tản mát hương thơm thoang thoảng.

“ Ái khanh nếu cứ như thế này mãi, trẫm cầu còn không được, có điều ...” Dịch Lan dùng đầu vai hích nhẹ tên tiểu tử còn đang sững sờ, “Bất quá, chỉ sợ được kia đun lâu quá sẽ bị tiêu đi mất ...”

Ngạn Liễm nghe vậy vội đứng dậy, chạy đi lấy một băng vải lót tay, khệ nệ bưng lên được quán.

Nước thuốc màu nâu, ước chừng cỡ hai chén đầy.

“ Đó là thuốc an thần ...” Dịch Lan giải thích, “ Một chén ái khanh tự mình uống. Chén kia ... ái khanh phải ụy cho trẫm dùng.”

Nếu bình thường, nghe xong mấy lời này, Ngạn Liễm còn không trừng mắt lườm hân, quay đầu đi vờ như không thấy. Nhưng lúc này đây lại bình tĩnh mức ra hai bát bưng về bên giường.

Hoàng đế tựa vào Ngạn Liễm, thích chí quan sát từng động tác của người kia.

Ngạn Liễm múc muống thuốc đầu tiên, thổi lạnh, nhưng không có dứt cho hoàng đế, ngược lại chính mình nuốt xuống. Lại một muống nữa, thổi lạnh, đưa tới miệng Dịch Lan: “Uống đi, thần vừa mới thử qua, không có đắng.”

Cái gì? Không đắng? Mang trẫm xem như tiểu hài tử?

Dịch Lan nghe xong liền sững sốt, cố nén một bụng cười, đem muống thuốc trên tay giao nhân uống cạn.

Vì thế hai chén nước thuốc, ta một muống ngươi một muống cứ như vậy chẳng mấy chốc hết sạch.

Chốc chốc, thái y lại đến xem bệnh một lần, thấy hoàng thượng tinh thần rất tốt mới thở một hơi nhẹ nhõm, bèn kê một ít dược, cùng Ngạn Liễm dặn dò mấy câu rồi rời đi.

Một lát sau, phó soái Ngạn Lăng xin vào thỉnh an, nhìn bộ dáng hoàng đế không có gì trở ngại, lại xem tiểu đệ đệ nhà mình sắc mặt tuy không tốt nhưng đã hết run rẩy cũng trút được một phần gánh nặng. Vừa định hướng hoàng đế ân cần hỏi han vài câu, bỗng phát hiện hần thần sắc có chút miễn cưỡng liền thông minh kiểm soát lùi đi mất.

Lại một lúc sau nữa, mấy vị tham mưu tướng sĩ tấn kiến, biết hoàng đế và Ngạn sung dung nhất thời vô sự liền yên tâm hết mười phần. Bọn họ kéo nhau đến cùng một lúc làm cho không khí trong lều náo nhiệt lên không ít. Dịch Lan chường mắt nhìn đám người âm ỉ, cố ý ngáp vài cái thật to. Tiếc rằng mấy tham tướng đều thuộc hạng thô nhân, hoàng đế ra điều đuổi khéo, bọn họ cũng không để ý. May có bạn mưu sĩ, từ này đến giờ đánh giá sắc mặt của bệ hạ mà hiểu ra được, liền ngay một lúc túm cả đám người vô ý vô tứ kia mà lui đi.

Ngự trường khôi phục lại vẻ im lặng ban đầu.

“ Ái khanh ...” Dịch Lan buông thông tay chân, nằm dài trên giường, cất tiếng gọi.

“ Ân?” Ngạn Liễm đương cầm trên tay mấy bình dược kỹ lưỡng xem xét, cực lực hồi tưởng lại mấy lời căn dặn của thái y.

“ Trầm mặt nhọc, muốn thanh tỉnh!”

“ Thần mức nước cho ngài rửa mặt ...”

Không bao lâu, Ngạn Liễm bưng vào một chậu hãm hập nước.

Nâng khăn lụa, Ngạn Liễm nhẹ nhàng giúp hoàng đế lau sạch mặt mũi cùng mô hôi, bùn đất bám trên người.

Hần vừa định mang thau nước ra ngoài đổ, liền cảm thấy trên lưng một trận căng thẳng, thân thể bị mạnh mẽ kéo về phía sau.

“ Choang” một tiếng, bồn nước lăn lóc trên mặt đất.

Trời đất đảo lộn, thời điểm Ngạn Liễm lấy lại tinh thần đã bị Dịch Lan gắt gao đặt ở trên giường.

“Đừng nhúc nhích ...” Dịch Lan hồng hộc thở.

“Đừng nhúc nhích, trằm chỉ muốn hảo hảo xem qua người ...”

Cảm thấy người dưới thân từ từ thả lỏng, Dịch Lan nhẹ nhàng trên mặt hôn, bên dưới lệ làng giải khai nút thắt.

Nhờ ngọn đèn, Dịch Lan coi như thấy được rõ ràng. Trên thân thể người nọ, trừ bỏ mấy dấu hôn ngân mờ nhạt do hấn để lại mấy ngày trước cũng không có chỗ nào bị thương nghiêm trọng.

Hoàng đế gật đầu hài lòng, tiếp tục tháo bỏ dây lưng.

“Bệ hạ ...” Ngạn Liễm nhẹ nhàng đẩy hấn ra.

“Như thế nào?” Dịch Lan buồn bực, vừa mới vạn phần ôn nhu, như thế nào lại đột nhiên không ngoan mà kháng cự.

“ Cái kia ..., thần, chính mình đến ...”

Cặp đùi cân xứng, thon dài rắn chắc lại một lần nữa tự động xuất hiện trước mặt hoàng đế.

Dịch Lan tinh tế địa xem xét, chỉ thấy xương hông cùng đầu gối lộ ra mấy vết trầy, chẳng chịt tơ máu.

Hoàng đế ánh mắt đượm buồn, siết chặt vòng tay ôm Ngạn Liễm đến vài phần, chậm rãi cúi đầu, vươn đầu lưỡi ẩm nóng khẽ khàng liếm lộng miệng vết thương bên hông.

Hoàng đế cứ như vậy ôn nhu địa liếm, mút vào, thẳng đến khi Ngạn Liễm phát hiện linh hồn của mình cũng đã bị hấn mút đi hết ...

“Thực xin lỗi!” Ngạn Liễm đột nhiên mở miệng.

“ Ân?” Dịch Lan không buồn ngẩng đầu, đưa lưỡi trượt một đường dài xuống vết thương nơi đầu gối.

“Đều là thần không tốt, khiến bệ hạ bị thương ...”

“ Hư ... đừng khách sáo!”

“Ta ..., nếu ngài thật sự xảy ra chuyện gì, ta ...”

“ Người a!” Hoàng đế thở dài, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, “Người cứ nói đến mãi, người rốt cuộc có làm

cái gì sai?”

“...” Ngạn Liễm không nói gì, hắn chỉ cảm thấy trong thâm tâm có chút áy náy, chính là nếu phải giải thích hắn sai ở chỗ nào thật sự không biết gì để nói.

“ Cho nên, ái khanh, người sai chính là trẫm...” Dịch Lan ở trên môi hắn mạnh mẽ cắn một ngụm, “ Là trẫm hằng đêm nháo người, khiến tinh thần người không được tỉnh táo, cười ngửa còn có thể gà gât ngủ quên đi mất...”

“ Chính là...”

“ Không có ‘ Chính là’. Ngủ!”

“ Bệ hạ...”

“Câm miệng, ngủ!”

Hảo hảo bắt hảo (vừa vặn khéo léo), thật là một đêm ý nghĩa với anh lính trẻ.

Hắn xin thề có trời cao chứng giám, hắn thật sự không phải cố ý nghe lén hoàng đế cùng Ngạn sung dung “tâm sự”, nhưng mà, hắn thật sự hảo cảm động, ác ...

Hắn giờ phút này, hướng mấy vị tinh tú trên cao thì thầm hứa nguyện. Hắn một ... không... cần quan to lộc hậu, hai không cần vàng ngọc đầy nhà, chỉ mong chiến trận này nhanh chóng kết thúc, hắn có thể bình yên hồi hương, sau đó thú một lão bà, hai người một túp lều tranh, nuôi vài con gà, sinh hạ mấy tiểu hài tử. Có thể được giống hoàng đế cùng Ngạn sung dung lúc này, hắn liền cảm thấy vô cùng mãn nguyện. [Chúc người cầu được ước thấy, amen! (- “)]

15. Chương 14

Tự đô thành xuất phát, đại quân đã đi được hơn một tháng trời, rốt cục cũng tới Tây Nam biên cảnh, cùng quân lính đóng sẵn ở đây hội ngộ.

Địa phận nơi này là bình nguyên rộng lớn, bốn phía không có cây cối gì nhiều ngoại trừ mấy bụi cỏ xác xơ, lộ ra vẻ sa mạc sắc lẹm chết người, gió Tây phấp phới, phi sa đầy trời.

Khí hậu dị thường khô nẻ, biên độ nhiệt giữa ngày và đêm chênh lệch khủng khiếp, buổi sáng mặt trời lên cao nhất lúc chính ngọ, khốc nhiệt đến không chịu nổi. Về đêm, gió lạnh gào thét cắt xương cắt thịt.

Đêm đầu tiên của đại quân trôi qua, trong ngự trướng hừng hực lửa hồng.

Lều trại bốn phía đều được phủ bởi lớp lớp chăn chiên (lông cừu), trên mặt đất cũng trải đến mấy tầng thảm dạ, bao bọc kỹ lưỡng thế này Ngạn Liễm vẫn còn thấy lạnh.

Nhìn thoáng qua, hoàng đế cùng vài vị tướng quân đang quây quần cùng nhau thương nghị quân sự, Ngạn Liễm rốt cuộc cũng không thèm để ý đến lễ nghi qui củ, đun một chén khương thang (canh gừng) bưng đến bên chiếc giường phủ chăn lặc đà thoát nhìn trông thật ấm cúng kia.

Động tĩnh bên này, nhất thấy bị Dịch Lan cho hết vào trong mắt.

Hướng mấy vị tướng quân phân phó vài câu, liền bảo mọi người lui về trướng.

“Rất lạnh sao?” Hoàng đế cười hài, nằm lên giường, đem tay chân mình nhét vào tấm chăn của Ngạn Liễm.

“Ấn ...” Ngạn Liễm gạt đầu, đưa khương thang đã được thổi nguội, “Bệ hạ uống đi.”

“Cho trầm?” Dịch Lan có chút kinh ngạc.

“Thần có uống qua ...” Ngạn Liễm đem bàn chân đặt lên chân hoàng đế, cảm thấy được băng lãnh như nhau, “Bệ hạ cũng lạnh lắm đi?”

“Đúng vậy, cái địa phương quỷ quái này!” Hoàng đế có chút oán giận, “Vừa rồi trầm cùng các tướng quân nghị sự, người đều nghe thấy được?”

“Xem ra chiến sự gian nguy hơn trầm tưởng tượng nhiều.” Hoàng đế vẫn tiếp tục nói, “Bất quá Dật tộc cũng không chiếm được tiện nghi, hai bên đều là lưỡng bại câu thương, hao binh tổn tướng giữ thế giằng co, Trận đánh này thật nan giải a!”

Ngạn Liễm khả trơ mặt, cảm thấy chính mình phải nói chút gì bèn ra vẻ an ủi: “Bệ hạ thân chinh, đại chấn sĩ khí, hơn nữa còn được hoàng thiên bảo hộ, ta tin tưởng đại quân cuối cùng nhất định chiến thắng.”

Hắn nói như vậy nhưng trong lòng cũng cảm thấy buồn bực: Không phải nói hậu cung không được tham gia chính sự sao, hoàng đế vì cái gì cùng hắn nói nhiều như vậy?

Hoàng đế uống hết khương thang, cầm chén đặt ở một bên, nghe hắn nói như vậy, nghĩ rằng hắn đối với chính sự thật không có hứng thú. Cười cười mấy cái, lại cảm thấy đường xa vất vả giờ phút này toàn bộ phát tác, liền thuận tay kéo thân thể ấm áp mềm mại của người nọ áp vào trong chăn đi ngủ.

Từ đó về sau, hoàng đế đối với Ngạn Liễm rất ít khi nhắc đến tình hình chiến sự. Nhưng trông hoàng đế

ngày càng hốc hác, đôi chân mày không ngừng nhíu lại, cộng thêm số lượng thương binh tăng đáng kể, Ngạn Liễm có thể hiểu được tình hình không mấy lạc quan.

Từ sự kiện ngã ngựa cho đến nay, Dịch lan đối hấn xem như quy củ biết điều hơn rất nhiều, không hề có chuyện mỗi đêm lại chạy đến cầu hoan. Chính là dự tính đề nén lâu ngày, đến thời điểm không thể nhịn được nữa, mới ôn tồn giải quyết, nhưng là chưa từng tiến vào thân mình Ngạn Liễm đi.

Kể từ khi khai chiến, chuyện chăn gối giảm đi đáng kể. Lúc mới tới chiến trường, hoàng đế tựa hồ còn chút tâm tình, nhưng theo tình hình chiến đấu ngày càng căng thẳng, Dịch Lan đến khuya mới quay về trướng, liền ngã đầu nằm ngủ luôn, hôm sau không đợi đến bình minh đã chuẩn bị xuất phát, cứ thường xuyên như vậy, da thịt trên thân thể hao mòn đi rất nhiều.

Tình cảnh như vậy, Ngạn Liễm xem ra có vài phần đau lòng. Có khi hoàng đế đã say giấc, hấn lại không ngủ được, dưới ánh sáng mờ lung của ngọn đèn xem đôi mắt người kia ân ẩn thêm một vòng thâm quầng, mệt nhọc quá độ.

Không có việc gì làm, hấn nghĩ nên cùng người kia chia sẻ chút muộn phiền, cuối cùng quyết định đến y trướng hỗ trợ.

Ngay từ đầu nhóm quân y đối với vị Ngạn sung dung này thật không biết xử lý thế nào, lưu không được đuổi lại càng không xong, thập phần lúng túng. Nhưng dần dà, phát hiện Ngạn Liễm đối với y thuật có chút hiểu biết, chẩn bệnh chữa thương theo phương pháp mới lạ độc đáo [hấn, kia trình độ y học thế kỷ 21 đổ bộ đây uy lực], vì thế cũng thuận theo hấn mà chữa trị.

Ngạn Liễm ngày ngày trấn trong y trướng hỗ trợ mọi người, cư nhiên tạo cho hấn không ít danh tiếng người tốt việc tốt. Tướng sĩ trong quân doanh hẳn nhắc tới Ngạn sung dung liền khoe: Chẳng những tài năng bản tính lại dễ gần hòa nhã, đối nhân xử thế không khinh kẻ thấp hèn ...

Vân vân và vân vân, đều là lời lẽ hoa mỹ thậm chí còn thổi phồng lên chút đỉnh, làm cho hoàng đế đối với Ngạn Liễm nay thêm kính trọng vài phần.

Ngạn Liễm mỗi ngày ở trong y trướng trị bệnh cứu người, ban đầu mấy vết thương đáng sợ còn làm hấn biến sắc, một lúc sau đã có thể tỉnh táo, thần nhiên mà ứng phó.

Khả hấn tuyệt đối không nghĩ tới, ngày hôm đó, mấy binh sĩ khiêng vào một người, Ngạn Liễm mới liếc mắt một cái đã hồn phi phách tán – hồn vía lên mây.

Người bị nâng vào là hoàng đế.

Theo lý thuyết, hoàng đế cần xem bệnh liền lập tức xác nhận, mời thái y đến tận lều, nhưng tình hình hiện tại không thể chậm trễ, cho nên trực tiếp đem quăng vào y trướng, lúc này bệ hạ thật sự có bao nhiêu nguy kịch.

Dịch Lan chính là trúng tên tẩm độc do Đậu tộc bắn tới, bị thương ngay đùi, nhất thời mất đi tri giác, vô cùng nguy hiểm.

Ngạn Lăng tướng quân ngự bên hoàng đế sợ xanh cả mặt, Đậu tộc từ trước đến nay thiên dùng độc tiễn (tên tẩm độc), trong lều đã không ít binh sĩ bị trúng độc.

Loại độc này không lập tức giết người đoạt mạng, nhưng có thể làm cho nạn nhân tê liệt, mất hết sức lực. Bên quân y đã vài lần thương thảo đối sách, cho đến nay vẫn vô phương, chưa tìm ra thuốc giải.

Biết rõ loại độc này chứa bao nhiêu lợi hại, Ngạn Liễm có thể nào lại không lo lắng.

Dịch Lan tuy trúng độc, thần trí vẫn còn thanh tỉnh, thấy Ngạn Liễm thất kinh, liền gương cười trấn an.

Ngạn Liễm vội dè lại bờ môi không cho hắt lại một phen phí sức. Bên kia quân y tất cả đều xông tới, ba chân bốn cẳng băng băng bó bó, lại có thảo dược thanh độc vội dâng hoàng đế uống, cuối cùng cũng tạm thời áp chế được độc tính.

Luống cuống đem Dịch Lan quay về ngự trướng, có Ngạn sung dung làm bạn hảo hảo mà chăm sóc.

Đám gia nhân không giây phút nghỉ ngơi túc trực bên ngoài, chờ lệnh chủ tử phân phó.

Ngự trong lều, hai người sắc mặt cùng khó coi như nhau.

“Đau không?” Ngạn Liễm cánh tay run rẩy, xoa xoa bắp chân hoàng đế.

“Đau thật không biết là ...” Dịch Lan nghĩ cố gắng động chân, chung quy là thất bại, “Chính là cảm thấy chân này thực sự lạnh lắm.”

“Thần giúp ngài xoa bóp!” Ngạn Liễm cách một lớp quần áo vẫn phát hiện cái chân kia thật lạnh lẽo khác thường.

Hắn nhớ tới chính mình một đời, bệnh tình nghiêm trọng, cả ngày nằm trên giường, cơ thể tứ chi đều co rút. Khi đó mẫu thân thường mát xa hai chân giảm cho hắn phần nào thống khổ.

Vì thế noi theo phương pháp của mẫu thân, khi nặng khi nhẹ vuốt ve trên đùi cùng cơ thể hoàng đế.

“Bệ hạ!” Ngoài trướng truyền đến tiếng gọi âm ỉ.

“Chuyện gì?”

“Đám người Ngạn tướng quan cầu kiến!”

“Cho vào!”

Tiền tướng là vài vị mưu thần quyền cao chức trọng, tất cả là vì chiến sự mà đến.

Ngạn Liễm một bên giúp hoàng đế mát xa, một bên nghe bọn họ nói chuyện.

Rất cuộc, hấn nhin không được, liền lên tiếng.

“ Các ngươi nói, chiến trận này, quân ta đang chiếm thế thượng phong, nay mai là giờ khắc quyết định?” Ngạn Liễm nhíu mày hỏi.

“ ... không sai!” Một vị tướng quân sừng sốt đáp.

“Nhưng các ngươi lo lắng bệ hạ bị thương, nếu truyền ra ngoài sẽ làm dao động quân tâm?” Ngạn Liễm truy vấn.

“Là ..., chính là ...”

“ Ái khanh muốn nói cái gì?” Dịch Lan đỡ lời, trực tiếp hỏi thẳng.

Ngạn Liễm nhìn hoàng đế lại một lượt liếc qua đám người bên cạnh, lấy hết dũng khí cố gắng mở miệng: “ Ngày mai nghênh địch, bệ hạ phải tự mình xuất chiến!”

Lời vừa nói ra, như tạt một gáo nước lạnh, không khí nóng bỏng trong lều đã muốn nổ tung.

“ Không thể!” Một người nói.

“Điều này sao được đi?” Người kia cắt lời.

“Các ngươi im lặng!” Hoàng đế cao giọng, trấn trụ mọi người, “Xem ý Ngạn sung dung thế nào.”

“Việc bệ hạ bị thương, chỉ có thể che dấu tạm thời, sớm muộn gì cũng bại lộ ...” Ngạn Liễm cúi đầu, có chút dăm chiêu, “ Duy cách này, có thể tốc chiến tốc thắng!”

“ Tốc chiến tốc thắng?” Ngạn Lăng tướng quân ngậy ngốc hỏi lại.

“Không tồi!” Ngạn Liễm ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy kiên định, “Chỉ có tốc chiến tốc thắng.”

Trong lúc nhất thời, một mảng im lặng.

Rất lâu sau đó, một vị mưu thần thắc mắc đặt câu hỏi: “Chính là bệ hạ thương thế nghiêm trọng, làm thế nào chinh chiến nơi sa trường?”

“Này ta đã có biện pháp ...” Ngạn Liễm kéo tay Dịch Lan, “Chỉ cần bệ hạ tin tưởng ta!”

Dịch Lan cùng hần giao triễn ánh mắt, chỉ cảm thấy thật sâu tinh quang chói lòa.

Hoàng đế cầm tay ái phi, mỉm cười gật đầu.

Chuyện này, liền như vậy quyết định, các vị tướng lĩnh tự mình quay về trường, chuẩn bị cho trận quyết chiến ngày mai.

Ngạn Liễm cho gọi một tiểu binh tâm phúc, phân phó hần vô luận thế nào, kiếm cho được chút phần son đem về đây.

Tiểu binh kia tuy vô cùng kinh ngạc, nhưng đã từng chịu ơn cứu mạng của Ngạn Liễm, cũng thật lòng muốn báo đáp, cho nên một tiếng liền đáp ứng rồi chạy đi ngay.

Ngạn Liễm dỗ cho hoàng đế ngủ say, một mình lặng lẽ đến chuồng ngựa.

Trong chuồng, Tuyết Trung Phi, ngựa yêu của hoàng thượng, trông thấy nhị chủ nhân liền cao hứng phát ra hai tiếng phì phì trong mũi.

Ngạn Liễm gom mấy búi cỏ khô, đưa đến máng ngựa.

Hần nhẹ nhàng vuốt ve chiến mã, lâu bầu nhẩn nhừ: “Tuyết trung Phi, trận chiến ngày mai, ngươi phải vất vả nhiều rồi.”

16. Chương 15

Hôm sau, giờ mẹo, quang cảnh quân doanh đã một mảng bận rộn, vo gạo thổi cơm, chăm ngựa mài thương, tất cả đều tập trung chuẩn bị cho giờ phút quyết định.

Trong ngự trường tọa lạc ngay trung tâm của trại, mọi người đương chờ đợi vị chỉ huy cao quý, hết thấy ngạc nhiên há hốc mồm.

Chỉ thấy hoàng đế một thân nhung trang, khôi giáp sáng lòe, bộ dáng sẵn sàng xuất phát. Hơn nữa, không biết chữa trị thế nào, sắc mặt cư nhiên tốt hơn rất nhiều, trên má lại phỉm một tia hồng nhuận. Bên cạnh, Ngạn sung dung cũng khoác trên mình nhẹ nhàng nhuyễn giáp, tựa vào vai hoàng đế, nhỏ giọng nói gì đó. Thoạt nhìn, hiện ra một cảnh phu thê thâm tình gắn bó khiến người ngoài vô cùng ngưỡng mộ.

Không ai biết, thật ra có người đang dõi.

“Người cư nhiên xem trầm như nữ nhân địa tô son điểm phấn?” Dịch Lan nhếch miệng mỉa mai.

“Hết cách rồi!” Ngạn Liễm vô tội nhún vai, bên tai hoàng đế tinh tế nói, “Không lẽ để cho các tướng sĩ chiêm ngưỡng chủ soái của họ thần sắc bệnh hoạn?”

“Người!”

“Bệ hạ nhẩn đi ...” Ngạn Liễm ngữ khí nhu hòa, sau lưng bàn tay nhỏ bé mềm mại không ngừng vuốt ve lên xuống, “Lấy nhu thắng cương”, ma lực kiều mị khiến Dịch Lan không còn hy vọng phản kháng.

Một mặt trấn an hoàng đế, Ngạn Liễm bình tĩnh mỉm cười, thản nhiên ngẩng đầu hướng các tướng sĩ trong trường quét mắt một vòng, trong lòng lầm bầm tính toán.

“Có một số việc, ta không cần nói, mọi người tự hiểu cho ...” Ngạn Liễm một câu không đầu không đuôi lần đầu mở miệng.

Phía dưới nổi lên trận xôn xao, có người nhỏ giọng bàn tán.

“Trong buổi thương nghị cuối cùng trước giờ quyết chiến, bàn về mưu lược dụng binh, ta đây vô dụng.” Một lần nữa lời nói ra vẫn khiến cho kẻ khác không đoán được trong đầu hắn đang nghĩ cái gì. “Nhưng mà, có mấy câu ta muốn nói.”

“Thứ nhất, cái gọi là ngự giá thân chinh, thật sự, đế vương tuy là chủ soái nhưng không cần thiết phải trực tiếp đầu tranh, chỉ ngự ở phía sau, chặn đầu trận tuyến, ổn định quân tâm là đạt được mục đích.” Ngạn Liễm cười cười chậm chậm nói.

Mọi người một trận sững sốt, liền thông minh linh ngộ: “Ngạn sung dung muốn nói chính là: bệ hạ hôm nay xuất chiến, chỉ cần ngồi phía hậu tuyến quan sát trận địa. Công thành đoạt đất, đem vinh quang trở về giao cho các tướng sĩ? Vậy chúng ta nguyện dốc toàn lực, không phụ bệ hạ chờ mong.”

Ngạn Liễm cùng hoàng đế khẽ hài lòng nhìn nhau, nhẹ nhàng vuốt cằm: “ Thứ hai, xuất chinh lần này, ta

phải đi theo, nói là nhất thời ham chơi tùy hứng cũng được, hy sinh vì quốc gia đại cuộc cũng tốt, đều do các người tự mình đánh giá, chỉ cần tốt xấu có thể dẹp yên dư luận, không hưởng hoàng thượng gây điều bất lợi, hoặc tung lời đồn đãi dao động quân tâm vân vân...”

Những người có kinh nghiệm ngay lập tức đáp lời: “Sung dung yên tâm, sau khi lui xuống, vì thần tất nhiên sẽ cấp cho các tướng sĩ một lý do tâm phục khẩu phục.”

“Kia còn một việc...” Ngạn Liễm khoe miệng hơi cong, lộ ra vẻ tinh quái nghịch ngợm, “Ta chẳng những muốn đi theo, còn muốn cùng bệ hạ cười chung một con ngựa, phòng khi mệt mỏi, hao tổn khí lực...”

Giữ nguyên ánh mắt tinh ranh, Ngạn Liễm thoáng nghiêng mặt nhìn hoàng đế: “... có thể cho người nào đó dựa vào...”

Lại quay sang mọi người: “Tóm lại, mọi việc quyết định như vậy đi. Ta biết đã làm khó mọi người, bất quá, chỉ có biện pháp này...”

Thân thể Dịch Lan kỳ thật rất không thoải mái, cho nên từ nãy đến giờ thủy chung không nói một câu nào. Chính là tại thời điểm Ngạn Liễm nhắc đến “Có thể cho một ai đó dựa vào”, đôi con ngươi vốn đang âm thầm đột lóe lên tia sáng có chút kỳ dị.

Dựa vào, nhất dựa vào!

Hắn vẫn nghĩ, lồng ngực mình vốn để cho người kia nương tựa vào. Không ngờ cứ nhiên có một ngày hắn có thể dựa vào đôi vai mềm mại mà tinh tế của người kia.

Qua mấy canh giờ, mọi việc hết thảy đều được sắp xếp chu đáo, đại quân uy vũ khí thế rực trời.

Một con ngựa từ đại trưởng chậm rãi đi ra, bên trên mang theo hai người, là hoàng đế cùng Ngạn sung dung.

Tuy rằng sớm biết Ngạn Liễm phải tùy quân xuất chiến, nhưng thấy hai người cười chung ngựa, hơn nữa bệ hạ còn đem người trong lòng âu yếm mà ôm ấp, đám người ở dưới không tránh khỏi một trận xôn xao.

Dịch Lan chân không thể động, được vài nô tài hợp lực khiêng lên ngựa. Ngồi trên đây hắn càng thấu hiểu tình trạng chính mình có bao nhiêu thảm hại, một chân vô lực, ngay cả thúc ngựa còn không nổi nói chi phóng ngựa băng băng trên sa trường.

Đảo mắt, Ngạn Liễm cũng đã xoay người yên vị trên lưng ngựa, quay đầu lại nhìn hắn cười cười, thân thủ mau lẹ chụp lên tay Dịch Lan ngậm bảo hoàng đế nắm chặt tay mình, sau đó, nắm lấy dây cương gắt gao ghì lại.

Có người còn chạy lại đỡ, mang chân hoàng thượng xếp lên bàn đạp, này rõ ràng làm bộ làm tịch mà thôi. Dịch Lan xem người ngồi trước mình, đôi chân cũng mau lẹ kẹp chặt bụng ngựa.

Tổng quan tình hình: nhìn sơ qua cứ tưởng hoàng đế tự mình kỵ mã mang theo ái phi, trên thực tế, người đang không chế Tuyết Trung Phi bây giờ chính là Ngạn Liễm.

“Người, được không?” Hoàng đế có chút nghi ngờ thấp giọng hỏi.

Ngạn Liễm chỉ dùng dây cương mà thao túng ngựa, thực sự là một chuyện vô cùng khó khăn.

“Cho nên đêm qua thần vụng trộm lên ra chuồng ngựa, cùng Tuyết Trung Phi bồi dưỡng cảm tình a!”. Ngạn Liễm nửa đùa nửa thực trả lời, “Hy vọng hôm nay nó sẽ ngoan ngoãn nghe ta sai bảo ...”

“Thắng bại ở lúc này đây ...” Hắn ngược lên dựa vào lòng Dịch Lan, đẩy đẩy “Biết rõ lần này dụng binh là đi vào nước cờ hiểm, nhưng không thử không được.”

Xa xa, nghe các tướng sĩ đã tập kết xong, Ngạn Liễm thân thể cứng ngắc không tự nhiên, lập tức trấn tĩnh: “Cung đã lên dây... bệ hạ, ôm chặt ta, chuẩn bị xuất phát!”

Bình ổn ngồi trên lưng ngựa, hoàng đế thoát nhìn khí sắc hoàn hảo, ghìim ngựa chậm chậm, một lượt quét mắt toàn quân, hướng phó soái Ngạn Lăng gật đầu.

Ngạn Lăng chấp tay, mặt hướng đại quân, một phen khí thế động viên, điều binh khiển tướng, xếp quân bày trận.

Mọi việc an bài thỏa đáng, Ngạn tướng quân chuẩn bị vung tay ra hiệu, tuyên bố xuất chinh, lại bị thanh âm hoàng đế giữ lại: “Tướng sĩ, người ngồi cùng trẫm hôm nay, các người hẳn biết rõ?”

Khoảng không mênh mông trống trải, lá quốc kỳ phấp phật tung bay trong gió lạnh, thỉnh thoảng hòa trộn thanh âm của binh khí va vào nhau loảng xoảng cùng tiếng ngựa thở phì phò.

Trong mớ hỗn độn đó, những lời hoàng đế nói ra hữu lực đỉnh phong, khiến cho nơi nơi đều có thể nghe được rõ ràng.

Ngạn Lăng nhíu đôi chân mày. Hoàng đế trúng độc bị thương, vốn là khí lực tổn hại, hiện nay cư nhiên lại có thể dùng khẩu khí này để nói chuyện, tất là kết quả của việc đề khí quá mức.

Trong người nhiễm độc, cường đề chân khí, hậu quả tương đương chấn thương nghiêm trọng: Độc tố theo máu phát tán khắp thất kinh bát mạch, sơ sẩy có thể mất mạng.

Nghe vậy, mang theo sắc mặt khó coi, đưa mắt hướng về phía đế vương diện hạ, vừa lúc tiểu đệ đệ nhà mình quay đầu nhìn lại, liền liên tục nhấp nháy mắt.

Võ học khí công, Ngạn Liễm dĩ nhiên không hiểu. Nhưng thấy ca ca vẻ mặt lo lắng, cũng cảm nhận được hoàng đế có điều chi không ổn, liền mở miệng lên tiếng khuyên bảo.

Dịch Lan dường như biết hẳn muốn nói gì, liền siết chặt nắm tay trấn an bảo bảo.

Nghe hoàng đế vừa hỏi, chúng tướng sĩ đầu tiên một trận im lặng, ngay sau đó như sấm dội rợp trời, tiếng la bùng nổ: “Biết rõ!”

“Hảo!” hoàng đế mở miệng, vẫn lại dùng nội lực, “Trẫm hỏi lại, trong các người ở đây, tính mạng của người nào đã được hãn cứu mạng về?”

Lời này vừa nói ra, đám đông lập tức vỡ òa.

Trong lúc nhất thời những tiếng “Ta”, “Ta” không dứt bên tai.

“Tốt lắm! Hôm nay quyết chiến, Ngạn sung dụng nguyện ý cùng trẫm dẫn thân ra sa trường, các tướng sĩ các người phải làm thế nào để đền đáp ân nhân cứu mạng?”

“Chúng ta quyết hy sinh anh dũng giết địch, bảo hộ bộ hạ cùng Ngạn sung dụng an toàn!” Ngạn Lăng vốn nhay bén, hô to mở lời.

“Chúng ta quyết hy sinh anh dũng giết địch, bảo hộ bộ hạ cùng Ngạn sung dụng an toàn!” Lời thề nam nhi, thanh thanh rung trời, huống chi đại quân hơn mười vạn người nhất tề phát thệ, khiến giang sơn không khỏi một trận lung lay.

Hảo!” Hoàng đế cười to, phát phơ áo choàng, “Nghe trẫm hiệu lệnh, tất cả xuất phát!”

17. Chương 16

Trời đất tối sầm, huyết nhục tứ tung, cảnh binh đao loạn lạc thế này Ngạn Liễm chỉ mới được xem trên TV. Hôm nay tự mình dẫn thân ra chiến trường, tận mục sở thị mới biết thế nào là địa ngục chốn trần gian.

Ngạn Liễm cùng hoàng đế được một đội thân binh che chở, xa xa quan sát cuộc chiến.

Tuy vậy, hắn vẫn cảm thấy từ nơi sa trường khói lửa kia những cơn tử khí xác xơ tiêu điều từng đợt xộc thẳng vào mặt, trộn với mùi hương kim loại lẫn vị huyết tinh tanh nồng khiến cho người khác buồn nôn.

“Ái khanh, sợ sao?” hoàng đế nhẹ nhàng vỗ về tiểu bảo bối, thấp giọng hỏi.

Ngạn Liễm ngồi im không nói, khẽ gật đầu.

“Cảnh tượng trông thật kinh khủng, nhưng quân ta đang thắng thế...” Dịch Lan vươn tầm mắt quan sát thế trận, “Huống chi, còn có trẫm ở đây, ái khanh yên tâm đi!”

“Thần hiểu.” Ngạn Liễm cười khổ, “Nếu như không có bệ hạ bên người, ta đã sớm bỏ chạy lâu rồi.”

Ngạn Liễm thanh âm run rẩy, chân vẫn không ngừng kẹp chặt dưới bụng ngựa, kiệt quệ cả tinh thần lẫn thể xác. Nhưng mà vị hoàng đế đương ngồi ở phía sau hắn, tình hình tựa hồ còn thê thảm hơn gấp mấy trăm lần.

“Bệ hạ!” Ngạn Liễm cảm thấy bên vai ngày càng trĩu nặng, biết là hoàng đế vô phương chống đỡ áp về phía hắn mà dựa vào.

Tình huống của Dịch Lan lúc này, đích thực là không xong.

Hoàng đế vốn dĩ trúng độc, thương tích còn chưa lành, buổi sớm lại vọng động chân khí một phen oai hùng phát biểu, cho nên bây giờ rõ ràng khó mà trụ vững được.

“Trẫm không có việc gì!” Vẫn là mạnh miệng.

Dịch Lan biết được chính mình đang đổ vào Ngạn Liễm, nghĩ muốn đem thân thể nhắc lên, đáng tiếc lực bất tòng tâm.

“Bệ hạ ...” Ngạn Liễm hít sâu, chậm rãi duỗi thẳng thắt lưng, “Tựa vào người ta có được không?”

“Không, trẫm không ...”

“Ngài đừng có bạo miệng.” Ngạn Liễm nửa đùa nửa thật địa thở dài, “Trước đây, thần cố ý muốn cùng bệ hạ cười chung một con ngựa, tất nhiên đã nghĩ tới tình huống này.”

Ngày đó Ngạn Liễm đưa ra điều kiện cùng Dịch Lan cưỡi ngựa, bên trong đã có hai tầng suy tính.

Thứ nhất, hoàng đế chân không thể động, không thể kỵ mã, hắn ngồi chung với Dịch Lan, liền có thể thay

hắn chế ngự Tuyết Trung Phi [Điểm này, chương 15 đã nói rõ.]

Còn điều thứ hai, chính là tình huống như trên. Dù sao hoàng đế cũng đang bị trọng thương, phải ra sức chống đỡ. Lúc đầu còn có thể miễn cưỡng gắng gồng. Nhưng hiện giờ hai quân hỗn chiến đã muốn hết một ngày, dĩ nhiên hắn không thể như vậy tiếp tục duy trì khí lực. Lúc này đã có Ngạn Liễm thăng thần ngồi đây để cho bạn vua dựa vào. Như vậy thoát nhìn, so với tư thế hoàng đế ngay ngắn ngồi trên lưng ngựa hai tay vòng ra ôm lấy người phía trước, thật không sai biệt lắm.

Cho nên, tuy hắn cũng đang mệt gần chết, nhưng vẫn phải cố gượng cho bằng được.

Nghĩ đến đây, tám tắc tự hào mà tinh thần cũng phần chấn lên được mấy phần, liền nghiêng đầu mỉm cười, ôn nhu nói: “Bệ hạ, tuy thần không có võ công, thân mình thực sự tốt, nhất thời không thể suy sụp. Hơn nữa bệ hạ còn nhớ, thần cả gan phạm thượng, vẽ loạn sơn phần của nữ nhân lên mặt ngài, vẫn còn đang để đó chờ ngài về tính sổ đó nha?”

Dịch Lan thế nào không hiểu được dụng ý của hắn, trong thời gian ngắn, nội tâm hỗn loạn, phi thường cảm động.

“Liễm ...” Lơ đãng, thay đổi cách xưng hô từ lúc nào, “Hôm nay làm khổ người, đợi đến khi thắng lợi ca khúc khải hoàn, trăm nhất định sẽ không bao giờ quên giây phút này của chúng ta hôm nay!”

Nói xong, cũng thật sự không thềm khách khí, đem sức nặng cả một nửa thân mình, tất cả dựa trên lưng Ngạn Liễm: “ Trăm sống bấy nhiêu năm, chỉ nghe người ta nói uyên ương đồng mệnh, hôm nay đã có thể tự mình lãnh hội, quả thật không uống công chịu nhiều đau khổ!”

Hai người cứ như thế gấn bó, mãi đến khi trời chiều đã ngã về tây, nhìn lại trên chiến trường, Dậu tộc chiến bại đã phải tháo lui, chỉ còn vài phiến binh cố kéo chút hơi tàn, quân đội Loan quốc cứ thế thu dọn tàn cục, đuổi theo tiêu diệt quân địch đến cùng.

Ngạn Lăng tướng quân bên lá quốc kỳ, nhắc lên chiến pháo, lau đi vệt máu khô đang đọng trên mặt, đưa tay cao giọng: “ Giặc đã cùng đường không cần đuổi theo, tất cả thu binh!”

Mấy tướng sĩ bên cạnh, giờ phút này mới nhớ tới hoàng đế cùng Ngạn sung dung đang đứng ngoài xem cuộc chiến, nhất tề từ đằng xa nhìn lại, chỉ thấy hai thân ảnh trắng tấp lờ ra dưới ánh huyết sắc tà dương, mờ lờ kinh người.

Ngạn Lăng trong lòng thầm nghĩ, biết hai người kia nhất định là đang cố gắng chống đỡ, vì thế sai sử vài cái quân lính thu dọn chiến trường, chính mình mang theo mấy kẻ tâm phúc vội vàng giục ngựa quay trở về.

Ngạn Liễm đã sớm mất đi cảm giác, toàn thân tê cứng hết như đá tảng, không thể nhúc nhích. Dưới lớp nhuỷ giáp chiến bào đã ướt đầm nhưng vẫn như cũ thẳng tắp thất lưng chống đỡ cho hoàng đế.

“Bệ hạ, Ngạn sung dung!” Đám người của Ngạn Lăng đuổi tới nơi, tận mắt mục kích tình cảnh của hai người đều âm thầm kinh hãi, “Muốn hay không chúng thần khiêng các ngài về quân doanh?”

“Không thể!” Ngạn Liễm sau một hồi lâu mới có phản ứng, nhắm mắt, lắc đầu, “ Diễn trận này, chỉ thiếu mỗi hồi kết, có lẽ nào lại không đóng tiếp cho đến lúc hạ màn?”

Nói xong liền kéo dây cương, tiếc rằng hai tay đã sớm không thể động đậy.

Một bên tâm phúc Tiểu Xà Tử [Cái em nghe lén chuyện nhà anh vua mí lị đi chôm son phấn về cho bạn sung dung í], nhận biết được tình hình liền vội vàng tiến lên, nhẹ nhàng nắm lấy dây cương: “Bệ hạ, Ngạn sung dung, để cho tiểu nhân dẫn ngựa.”

Ngạn Liễm suy yếu hé môi cười, tiểu đông tây này, thật là vô cùng cảm kích.

Trở lại doanh trại, ngự y đại ân.

Nguyên bản chỉ mình hoàng đế là con bệnh, nhưng bây giờ, đến cả Ngạn sung dung thể lực cũng hao mòn mà ngất đi. Tự nhiên phải phá lệ, đích thân cẩn thận mà hầu hạ.

Lúc này, chúng tướng sĩ mới mơ hồ biết được đầu đuôi câu chuyện, đều thổn thức cảm thán, đối với vị Ngạn sung dung tài trí mưu lược này lại thêm kính ngưỡng vài phần.

Một ngày sau, hoàng đế cùng Ngạn Liễm song song cùng thức tỉnh, cầm tay nhau kiểm tra, đích thực là có cảm giác. Trong một thoáng, ngự tướng hạnh phúc dâng tràn, khiến ai ai cũng đều rơi lệ.

Ba ngày sau, Dậu tộc trưởng phái người đến đưa thư xin hàng và trình lên thuốc giải độc.

Mười ngày sau, Hoàng đế Dịch Lan cùng Dậu tộc trưởng ước hẹn tại quân doanh gặp mặt.

Nhưng đến tận lúc bấy giờ, sóng cũ chưa yên, con sóng mới lại ập tới.

18. Chương 17

Nói!” Hoàng đế vẻ mặt u ám, “Vì cái gì chân trẫm vẫn không thể động?”

Thái y đứng ở một bên đầu đã dầm đĩa mồ hôi hột, cẩn trọng trả lời:”Này ... bệ hạ có điều không biết ...”

Hoàng đế mắt sạch kiên nhẫn: “Cái gì không biết, nói mau!”

“Là ...” Thái y nuốt một ngụm nước bọt, nhìn trộm sang phía Ngạn Liễm, thấy người kia đối mình mỉm cười, mới dám mở miệng, “Nơi bệ hạ trúng độc có chút kỳ quái, độc tính phát tác rất chậm, cho dù là người am hiểu giải được chỉ sợ phải mất nhiều thời gian, các binh sĩ bị nhiễm độc trong doanh cũng có tình trạng tương tự. Chính là ...”

Tới đây liền không dám tiếp tục.

“Bệ hạ!” Ngạn Liễm thở dài, nhẹ giọng trấn an sư tử què chân đương nằm bên cạnh “Chờ cho thái y nói hết đã.”

Hoàng đế giận tái mặt, quay đầu về hướng thái y nói: “Mau đi, đừng có dông dài!”

“Bởi vì trước đó vài ngày, bệ hạ thiện động chân khí, khiến độc tính phát tán khắp nơi trong cơ thể, nhất thời ảnh hưởng đến tính mạng, cần phải chuyên tâm tĩnh dưỡng mới có thể khỏi hẳn được!” Thái y đáng thương bị dọa đến bắn liên thanh một trận, nói xong hững hờ ánh mắt chân tình của Ngạn Liễm liền mừng hóm phi như bay ra khỏi ngự trướng.

“Đáng giận!” Dịch Lan tức tới tung chưởng khiến giường chiếu xiêu vẹo lung lay.

“Bệ hạ đừng vội ...” Ngạn Liễm len lén chụp tay hoàng đế giữ lại, chỉ sợ hấn nổi điên tái một quyền nện xuống, thật sự đem chỗ ngủ phá hỏng a, “Bệnh từ từ sẽ khỏi thôi, hướng chi thái y cũng đã bảo chỉ cần tịnh dưỡng là tốt rồi”

“Hừ ...” Dịch Lan theo lỗ mũi xả hết nóng giận.

Vẫn thấy hấn không được tự nhiên, Ngạn Liễm vòng vo con mắt địa hỏi: “Ngài đang lo lắng năm ngày sau cùng Đậu tộc trưởng gặp mặt?”

“Ân ...” Hoàng đế mơ hồ đáp lời, có chút không yên lòng.

“...” Ngạn Liễm trầm ngâm một lát, cười nói. “Không ngại, tốt xấu gì chúng ta là bên thắng cuộc nga, cho dù bọn họ có biết ngài đang thụ thương, thực sự cũng không có gì nguy hiểm.”

“Ngô ...” Dịch Lan vẫn như lạc vào cõi thần tiên.

Ngạn Liễm theo dõi đức vua trong chốc lát, miệng phì cười, cũng không buồn quay lại xem hấn thế nào, thẳng đứng dậy, thu thập mấy hộp thuốc thái y vừa mang tới.

“Ái khanh ...” Phía sau truyền đến thanh âm hoàng đế.

“Bệ hạ có việc?”

“Lại đây bồi tẩm!”

“Thần đã muốn ngồi đây bồi ngài gần một ngày, cầu ngài cho thần hoạt động một chút đi!”

“Liễm, lại đây ...” Đây rõ ràng là giọng điệu làm nũng.

Ngạn Liễm bất đắc dĩ, buông mấy đồ vật trong tay, ngồi trở lại trên giường.

Dịch Lan nằm đó, lẳng lặng nhìn hần ánh mắt đong đầy, dưới ánh nến lập lòe, đôi con ngươi sâu thẳm thì thoảng bùng lên hai ngọn lửa nhấp nháy.

Bỗng nhiên, người kia ngồi bật dậy, ôm trụ thất lưng đem hần ngã lên giường.

“Liễm, tẩm hảo muốn a ..., muốn cả ngày nay rồi!” Hoàng đế cắn nhẹ vành tai, mơ mơ hồ hồ nói.

“Thật sự?”

“Đương nhiên là thật!” Giống như tiểu hài tử nhỏ bé mong ngóng quả đào căng mọng tí trên ngọn cây cao, hoàng đế ai oán, “Chính là từ sáng đến giờ, liên tục có người phá đám ... Liễm, tẩm đã muốn suy nghĩ một ngày a!”

Đúng vậy, nguyên nhân khiến hoàng đế mất hồn mất vía, tính tình nóng nảy, đứng ngồi không yên đích xác chính là đây.

Cổ nhân có nói: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” đại khái là đạo lý này.

Đánh thắng trận, thương thể cũng dần hồi phục, tâm tình tự nhiên tốt, tâm tình tốt ăn uống cũng thấy ngon miệng, ăn uống ngon miệng cư nhiên tâm tư hướng thẳng đến “mấy cái chuyện chi chi”.

Ngạn Liễm thâm nghĩ mà ai oán trong lòng, thời điểm lấy lại được tinh thần quần áo trên người đã muốn bị hoàng đế lột hơn phân nửa. Còn mỗi khóa y cùng khóa khố máng ở hai địa vị quan trọng, vô tình khơi mào dục vọng.

Đều đã thành cái dạng này, nếu lại chống cự, chính là vô duyên vô cớ chọc cho giống đực kia lên cơn bạo phát động dục, vì thế đành thuận cho hần tùy ý thao túng.

Tai chạm tai, tóc chạm tóc, tiếng thở dốc ngày càng mãnh liệt, một mảng xuân tình diễm lệ trào dâng nơi ngực trưởng, nhẹ nhẹ lan tỏa cả ra cả bên ngoài khiến Tiểu Xà Tử đang chuyên tâm đứng gác đỏ mặt tía tai, tâm hồn xử nam thuần khiết cũng bị không khí nóng bỏng làm cho rạo rực.

“A” Đang đến lúc cao trào, bên trong truyền ra một tiếng kêu thảm.

“Bệ hạ?” Ngạn Liễm nửa tỉnh nửa mê, mở đôi mắt mênh mông sương mờ, khó hiểu địa xem xét.

Dục vọng của hoàng đế sớm đã làm tốt khâu chuẩn bị “công thành đoạt đất”, chỉ tiếc cái chân bị thương nhất quyết không chịu nể mặt “Chân trầm, không động đây được ...”

“Như vậy a ...” Ngạn Liễm liếc qua hoàng đế, nhìn lại chính mình cũng đang vận sức chờ phát động.

Vì thế lăn lông lốc, xoay người ngồi dậy.

“Ái khanh định làm gì?” Dịch Lan chỉ thấy Ngạn Liễm từ trên ngăn tủ đầu giường lấy xuống một cái bình sứ màu đỏ.

“Đây là dược thái y mới đưa tới ...” Ngạn Liễm mở nắp bình, đổ ra tay một ít, “Nghe nói có thể giảm sưng giảm đau, vốn là bảo ta giúp bệ hạ thượng lên chỗ trũng tên hôm nọ ...” Xấu hổ cười hai tiếng, “ Không ngờ còn có thêm công dụng này.”

Ngạn Liễm lên giường quỳ gối, mở ra hai chân, hơi hơi cúi mình, đầu ngón tay khê khàng hướng nơi tư mật kia mà tìm kiếm.

Hoàng đế bị kích thích, xao động không thôi, liếc thấy cảnh trí mê tình không thềm nhẫn nhịn, một phen đem người kia ôm vào lòng ngực, lại bị Ngạn Liễm nhẹ nhàng đẩy ra.

“Bệ hạ nhẫn a ...” Ngạn Liễm mặt mày đỏ bừng, “Đã nhiều ngày chưa có mây mưa, nếu không ứng phó thỏa đáng một chút, chỉ sợ chốc nữa cả hai ta đều phải nếm qua đau khổ.”

Ngoài miệng cứ nói, bên trong động tác vẫn không ngừng, nhanh chóng tiến nhập, cố gắng buông lỏng mật đạo.

Tựa hồ một lúc sau, Ngạn Liễm mới dừng chuyển động, xoay người đối diện hoàng đế.

Bàn tay còn lưu lại chút chất lỏng, liền nhanh chóng hướng bụng Dịch Lan tìm kiếm.

“Ái khanh!” Đôi tay Ngạn Liễm mềm mại, nhẹ nhàng đem chất lỏng còn sót lại xoa đều lên phân thân sớm đã cứng rắn của hoàng đế.

Thân thủ ôn nhuận, được liệu mát lạnh, động tác khiêu tình, thật khiến Dịch Lan huyết mạch phun trào, hận không thể đem chính mình vùi vào bên trong cái thân thể vạn chủng phong tình kia đi. Tiếc rằng lực bất tòng tâm, chân cẳng không thềm chuyển động.

“Bệ hạ thân thể không khỏe ...” Ngạn Liễm nhẹ nhàng đẩy ngã hoàng đế, tách ra hai chân, ngồi lên người hắn, nhô cao thân mình, “ Hôm nay cho phép thần tới đi ...”

Còn chưa dứt lời, Dịch Lan chỉ cảm thấy một trận ý loạn tình mê, trước mắt sao kim nổ rộ, khoái cảm mãnh liệt thúc mạnh vào tận tâm can. Đến khi phục hồi lại tinh thần, người nọ đã muốn đưa hắn thật sâu nhét vào bên trong thân thể.

Đêm xuân ngấn ngủ, ấm nồng gối chần, làm sao chịu nổi sóng lớn quay cuồng? Rượu không say mà mỗi người tự túy, không đợi tỉnh ngộ, tình cảm đã chôn sâu nay biến thành sự thực. Hữu tình phải chăng do người không hay biết: Thế gian phong tình vạn chủng, nguyên nhân duyên diệt, đều do mỗi người một ý niệm. [Những ai không hiểu cũng không cần hiểu (trong đó có cả ta)].

19. Chương 18

Năm ngày sau, hoàng đế đi lại lưu loát hơn rất nhiều. Thương thể của Ngạn Liễm do mấy hôm kia “vận động” kịch liệt cũng đã muốn tốt lắm.

Trong quân doanh Loan quốc, tinh kỳ bay phấp phới, các tướng sĩ trên người khoác khôi minh giáp lạng, khí thế ngời ngời.

Hôm nay đúng hẹn Loan quốc hoàng đế cùng Đậu tộc trưởng ước định gặp mặt.

Dịch Lan cùng Ngạn Liễm hết thấy chuẩn bị xong xuôi từ sớm, chỉ chờ vị tộc trưởng kia xuất hiện.

“Báo ~” Lính liên lạc một đường chạy vào trung tâm lều lớn, “Khởi bẩm bệ hạ, Đậu tộc trưởng đã tới.”

“Tuyệt!” Thời điểm đứng đắn đằng hoàng, hoàng đế vẫn có thể tỏ rõ uy nghiêm.

Người chưa thấy mặt, đã nghe một chuỗi chuông reo thanh thúy xa xa truyền vào.

Tiếp đó là giọng cười của nữ tử so với tiếng chuông còn hoàn hảo hơn gấp vạn phần: “Ta đây đến xem Loan quốc hoàng đế cùng Ngạn sung dung, tột cùng có cái gì lạ?”

Bóng hình vừa tiến trước rõ ràng của một thiếu nữ xuân xanh.

“Nàng là Dậu tộc trưởng?” Ngạn Liễm lấp bắp kinh hãi, thấp giọng kể tai hoàng đế hỏi nhỏ.

“Đúng vậy, ái khanh không biết?” Hoàng đế cũng giật mình.

Ngạn Liễm trầm lắng đầu, một lượt đánh giá nữ tù trưởng.

Nữ tử này, xem ra độ mười tám mười chín tuổi, mặt mày sáng sủa, linh hoạt động lòng người. Một thân quần áo mi lệ, tiên diễm cười khê. Cổ tay cổ chân cùng thắt lưng đều quấn các vòng chuông bạc nhỏ nhỏ, mỗi khi di chuyển lại vang lên mấy tiếng leng keng quyến rũ bội phần.

Nàng đi vào trướng, một ... không khom mình hành lễ, hai không hàn huyên khách sáo. Chính là mở to đôi mắt phượng nhằm vào Ngạn Liễm cùng hoàng thượng hai người, qua lại địa đảo quanh.

“Cái kia, khụ khụ ...” Hoàng đế bị nàng xem đến khó chịu, “Các hạ chính là Dậu tộc trưởng?”

“Cái gì mà các hạ với không các hạ, nghe thật kỳ quái không được tự nhiên ...” Đôi mắt đẹp nhẹ nhàng lưu chuyển, thoáng chốc hiện ra vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, “Ta gọi Thanh Lưu, các người xưng bằng tên là tốt rồi.”

Thanh Lưu chính là Dậu tộc trưởng đương thời, con gái duy nhất của tiền nhiệm tộc trưởng, từ nhỏ đã gặp may mắn, lại thêm tư chất thiên kiều bá mị, tính tình hoạt bát đáng yêu, người trong tộc đương nhiên là đem nàng sủng lên đến tận trời đi.

Tộc trưởng mới kế vị chưa đầy hai năm, tuổi trẻ bồng bột, “Nghé con không thêm sợ hổ”. Lần này khơi mào chiến sự hơn phân nửa cũng vì sự ngông cuồng hiếu thắng của nàng, sau lại thất bại thảm hại, liền sinh tư tưởng ganh đua không phục, vì thế mới có buổi gặp mặt hôm nay.

Thanh Lưu nửa khắc âm trầm, đột nhiên cười nói: “Thôi thôi, ta nhìn cũng đã no mắt. Nhị vị quả nhiên là nhân vật có một không hai trên đời, xem ra lời đồn đãi ngoài kia không phải là không có cơ sở...”

Dịch Lan chỉ cảm thấy một trận mặt danh kỳ diệu (chẳng hiểu mô tê gì sất). Vị tù trưởng này đến đây không phải để nghị hòa sao? Như thế nào lại lộn xộn, nói năng không đầu không đuôi, lung tung cả lên?

Vì thế vội vàng đem đề tài đổi sang việc chính sự.

“Không đúng, không đúng ...” Nghe hoàng đế nhắc đến nguyên nhân xảy ra chiến tranh, Thanh Lưu một mạch lắc đầu, “Chiến loạn lần này xảy ra là do Dậu tộc khơi mào. Nhưng cũng không thể đem tội trạng đổ hết lên đầu chúng ta!”

Lời này dựa vào đâu mà nói? Trong lúc nhất thời, một trận xao động ồn ào không thôi.

Ngạn Liễm nhìn thoáng qua sắc mặt hoàng đế, chỉ thấy hần mỉm cười tiếp nhận: “Thanh Lưu cô nương không phải là hạng ăn nói hồ đồ, lời này đưa ra, hẳn phải có nguyên do.”

“Đó là lẽ dĩ nhiên” Thanh Lưu nhấp nhồm đứng ngồi không yên, liền nhảy dựng lên bước tới cửa trưởng mạnh mẽ kéo màn, “Các người xem!”

Mọi người đồng loạt hướng ánh mắt ra ngoài khoảng không mênh mông, giờ này vào đúng chính Ngọ, thời tiết nóng như đổ lửa, sa mạc hoang vu sắc lẹm, từng đợt gió cát thốc vào mang theo tầng tầng hơi nước, phản chiếu cảnh vật xa xa thành những hình thù vụn vụn.

“Đây là lãnh địa của Dậu tộc chúng ta ...” Thanh Lưu thở dài, “Khí hậu khắc nghiệt hoang di, cơ hồ không mọc nổi một ngọn cỏ. Người trong tộc từ xưa sống theo lối du mục, lấy săn bắn làm kế sinh nhai, miễn cưỡng bữa đói bữa no, toàn bộ tuân theo mệnh trời. Cha ta là một tù trưởng có tài, dưới sự cai trị của ông, tộc đàn ngày càng lớn mạnh. Nhưng cũng chính vì vậy, mảnh đất đất cằn cỗi nơi đây lại không thể thỏa mãn nhu cầu sinh sống của cả bộ tộc. Phát binh xâm lăng, khuếch trương lãnh thổ, thật sự cũng là điều bất đắc dĩ phải làm...”

Nàng nói xong chuyện rồi ngồi xuống lặng im.

Nữ tử trẻ tuổi hoạt bát, ngay thẳng khờ dại sớm đã phải công trên vai sứ mạng gánh vác cả bộ tộc, thật sự làm khó cho nàng!

“Vô luận thế nào, thiên đạo động binh, sinh linh đồ thán đều không thể chấp nhận!” Ngạn Liễm thần sắc ảm đạm, lầm bầm tự nói.

“Y trầm xem ...” Hoàng đế nhẹ giọng cầu hòa, “Tộc trưởng đường xa mệt mỏi. Không bằng nay về nghỉ sớm, những việc có liên quan, ngày mai chúng ta lại bàn tiếp.”

Ngay sau đó đưa người của Dậu tộc về trưởng nghỉ ngơi.

Trong ngự trường, hoàng đế cùng vài tướng lãnh họp nhau mở mật nghị.

“Theo ý của thần, Dậu tộc chung quy là mối họa lớn của Tây Nam biên thù. Hai bên thương thảo rất nhiều lần, vẫn không có bao nhiêu kết quả”, một vị tướng tức giận kích động, “Không bằng nhân cơ hội này, diệt cỏ tận gốc!”

“Không thể!” Ngạn Liễm ngồi im nãy giờ lập tức lên tiếng ngăn cản, “Lấy bạo chế bạo chỉ là giải pháp tạm thời, tuy rằng có thể ngay lúc này áp chế bọn họ, nhưng không thể duy trì thái bình mãi về sau.”

“Ngạn sung dung hay chẳng có cao kiến?” Ngạn Lăng chuyển hướng tiểu đệ nhà mình chấp tay thi lễ.

Từ trận quyết chiến lần trước, toàn quân trên dưới đối với Ngạn Liễm dù không thể nói là yêu kính như thân, nhưng tôn nghiêm cũng có thừa. Giờ phút này mở miệng, hẳn tự nhiên phải thấy coi trọng.

Ngạn Liễm vẫn trầm mặc, rất muốn đứng lên diễn chuyện Tam Quốc, lấy gương Gia Cát Lượng đối đãi với man di ngoại tộc mà thực hành. Lúc này tất cả mọi người đều tập trung chờ hẳn lên tiếng, ngay cả hoàng đế cũng mang theo ánh mắt yêu chiều nhìn hẳn thúc giục.

Vì thế nhấp ngụm nước trà nhuận nhuận yết hầu:” Ta thật là có chút biện pháp, nếu không ổn thỏa, mong các vị châm chước bỏ qua cho.”

Từ đầu chí cuối mô phỏng theo vị Khổng Minh tiên sinh kia, dạy cư dân thực địa đạo lý trồng trọt dệt vải, tự xây dựng cuộc sống.

Hắn vừa nói xong tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Như thế nào?” Ngạn Liễm vò đầu, nhìn qua hoàng đế rồi lại nhìn chúng quần thần, cảm thấy được chính mình tựa hồ xông hùa, vội vàng đỡ lời, “Ta biết hậu cung không được tham gia chính sự ... ha ha, mọi người cứ coi như nãy giờ ta nói vớ vẩn giỡn chơi thôi nha!”

Lời vừa nói ra, trên mặt mọi người lại có thêm vài phần cổ quái.

“Cái kia, ái khanh ...” Hoàng đế kéo Ngạn Liễm về bên người, “Cái gì hậu cung không được tham chính, người là từ đâu nghe thấy?”

“Di, không phải sao?” Ngạn Liễm cũng mơ màng.

“Đại Loan kiến quốc đã mấy trăm năm, chưa bao giờ nghe nói kiểu này!” Hoàng đế nghi hoặc giải thích.

“Chính bệ hạ cũng không bao giờ cùng ta nhắc đến chính sự a!”

“Đó là, trăm nghĩ người không có hứng thú ...”

-_-|| Mỗi người một tầng mô hôi hột, thi nhau tuôn trào!

“Các khanh nghĩ biện pháp của Ngạn sung dung có phù hợp không?” Hoàng đế đối mặt chúng thần.

“Hảo hảo, chính là nơi đây không có lấy một nhánh cây ngọn cỏ, chứ gì nói đến thâm canh nông nghiệp?” Một người nhú mày.

“Mấy ngày trước, ta đi dạo lòng vòng quanh trại, phát hiện nơi đây có sa cúc sinh trưởng.” Ngạn Liễm cười trả lời.

“Sa cúc?”

“Sa cúc có quả màu đỏ mọng, chỉ sinh trưởng bên trong sa mạc.” Ngạn Liễm giải thích, “Loại trái cây này có thể ngâm ủ thành rượu, cũng có thể dùng làm thuốc, chính là sa mạc đại bảo bối nga.”

“Ái khanh có ý bảo Dâu tộc nuôi trồng sa cúc?” Hoàng đế nhanh chóng lĩnh hội.

“Không chỉ như thế ...” Ngạn Liễm gật đầu, “Còn muốn dạy bọn họ kỹ thuật chưng cất rượu, bệ hạ, nhân lúc còn đóng quân tại đây, cho phép người trong nước cùng Dâu tộc thông hôn. Dâu tộc thiên tính thanh khiết ngay thẳng, kỳ thật cũng không hiếu chiến, chỉ cần làm cho bọn họ tin tưởng khiến cho hai tộc huyết mạch dung hợp, lâu dần nguôi đi bất mãn, giữ cho Tây Nam biên thùy bền vững trường tồn.”

Mọi người nghe xong, đều gật đầu suy ngẫm tung hô diệu kế.

Cuối cùng mọi việc đại khái đã được xử lý ổn thỏa, chỉ chờ hôm sau cùng người Dâu thương nghị, giảng giải chi tiết.

20. Chương 19

Hôm sau, hai bên tái gặp mặt, hoàng đế mang đề nghị của Ngạn Liễm thuật lại cho đám người của Thanh Lưu.

Dâu tộc nhân ý kiến bất đồng, nếu không e ngại thể diện, chỉ sợ trước mặt hoàng đế cùng Loan quốc quân thần hề nhau tranh cãi náo động cả lên.

Cuối cùng vẫn là Dịch Lan một câu đưa bọn trở về lều trại, chậm rãi thương nghị.

Ngạn Liễm nhìn theo Thanh Lưu rời đi thân ảnh, trong lòng bỗng nhớ tới Ly cùng Tiểu Hạnh.

Chính mình bỏ đi đã một thời gian, cũng không cấp các nàng thư tín, chỉ sợ đã khiến hai nữ tử lo lắng muốn chết rồi.

Vì thế vội vàng lệnh cho tâm phúc tướng sĩ, bảo hẩn suốt đêm khoái mã, chạy về kinh thành đưa tin báo bình an.

Về đêm, hoàng đế cùng Ngạn Liễm vừa muốn nghỉ ngơi, ngoài trướng bỗng truyền vào âm thanh nữ tử: “Hoàng đế bệ hạ, Ngạn sung dung, ta là Thanh Lưu đây.”

Dịch Lan liếc Ngạn Liễm một cái, cả hai vội vàng mặc thêm quần áo thỉnh nữ tộc trưởng tiến vào.

Thanh Lưu trông có vẻ mệt mỏi, vừa vào trướng liền yên lặng lui cui tìm chỗ ngồi, tiếng chuông bạc trong đêm nghe thật náo nhiệt.

“Nàng đêm khuya gặp mặt, hẳn có chuyện gì muốn nói?” Đối với nữ tử, ngữ khí của Dịch Lan cũng ôn nhu đi nhvai phần.

Thanh Lưu mỉm cười lắc đầu: “Ta chỉ muốn đến thông báo cho bệ hạ, đề nghị của ngài, chúng ta chấp thuận.”

“Thuyết phục mấy lão tiền bối đầu óc cổ hủ, thật không mấy dễ dàng nga ...?” Ngạn Liễm trêu ghẹo, bưng lên tách trà nóng, “Chả trách xem người có chút bợ phờ.”

“Chính xác!” Thanh Lưu nở nụ cười, vẻ mặt hiện lên vẻ tinh nghịch, “Bọn họ còn đòi đem cha đến chèn ép ta, xét đến cùng dĩ nhiên phải thuận theo ý tộc trưởng là ta rồi.”

Ngồi lại nói chuyện phiếm một lát, Thanh Lưu đứng dậy cáo từ, vừa bước ra đến cửa, bỗng nhiên xoay người trở lại.

“Kỳ thật ...” Nàng do dự, “Ta đi chuyến này, đến tột cùng muốn biết ai đã đưa ra chủ ý dạy tộc ta rượu?”

“Nga?” Dịch Lan hứng thú đảo mi, “Thanh Lưu cô nương muốn biết để làm gì?”

“Tuy rằng không thể thập phần khẳng định ...” Thanh Lưu một hơi hít vào, “Nhưng ta dám nói, đề nghị kia đối với Đậu tộc là ân đức lớn lao vô cùng.”

Nàng thu Ngạn Liễm cùng hoàng đế vào trong ánh mắt: “Có kỹ thuật cùng nguyên liệu để ủ rượu, nói không chừng tộc nhân sẽ không còn chịu đói nữa.”

Nàng một đôi mắt phượng mềm mại đáng yêu, chứa chan chân thành: “Cho nên ta phải ghi nhớ kỹ, hảo hảo mà cảm ơn hẳn ...”

Hoàng đế suy nghĩ một lát, hướng nàng ôn nhu cười, ngón tay chỉ sang bên Ngạn Liễm: “Là hẳn!”

“Đúng, là ta!” Ngạn Liễm gật đầu, giữ chặt tay hoàng đế, “Bất quá, ta nghĩ, các người còn phải biết ơn bệ

hạ, không có ngài ủng hộ, biện pháp này cũng không cách nào trở thành sự thật.”

Thanh Lưu cảm kích liên tục nói lời cảm tạ, yên tâm quay trở về.

“Rất lạnh đi?” Hoàng đế ôm lấy Ngạn Liễm, “Mành cửa vừa mở trong chốc lát, liền cảm thấy thấu xương a.”

Ngạn Liễm hơi hơi né tránh, trở lại bên giường giữ giữ nệm chăn: “Khuya rồi, ngủ đi!”

“Trẫm bỗng nhiên không thấy mệt ...” Dịch Lan nhặt mấy cành củi khô, ném vào trong lò sưởi, “Ái khanh bồi trẫm tâm sự đi.”

“Ân!” Ngạn Liễm ngừng động tác, “Bệ hạ muốn nói chuyện gì?”

“Người!”

“Ta?”

“Đúng, chính là người!” Dịch Lan kéo hắn vào sát hỏa lò, “Thanh Lưu còn phải tạ ơn người, lẽ nào ta lại không. Cũng nhờ có người trận chiến này mới kết thúc nhanh như vậy.”

“Bệ hạ khen nhầm rồi.” Không nghĩ tới hắn đột nhiên nói những lời này, chân tay Ngạn Liễm có chút luống cuống, “Thần bất quá chỉ là lược tấn miên lực mà thôi.” (Chắc giống câu ‘Mèo mù vớ cá rán’ bên mình)

“Ha ha ...” Dịch Lan cười to, “Lược tấn miên lực liền như vậy quá công hiệu? Trẫm thật sự muốn xem, ái khanh nếu ra tay thật sự còn kinh khủng đến cỡ nào?”

Ngạn Liễm bị hắn cười có chút xấu hổ, mím chặt môi không nói nên lời.

“Tốt lắm! Nói trẫm biết, ta phải thưởng cho ái khanh như thế nào?”

Ngạn Liễm ngây ngốc nhìn hắn, trong ánh mắt xẹt qua một tia xao động, rốt cuộc mở miệng nói: “Dậu tộc quy hàng, lãnh địa của bọn họ ... phải chăng đã thuộc quyền quản lý của chúng ta?”

“Không tồi.” Tuy không hiểu Ngạn Liễm vì sao lại đề cập tới chuyện này, hoàng đế vẫn chi tiết trả lời.

“Bệ hạ có từng quan tâm, đem lãnh địa của Đậu tộc cấp cho người nào quản lý?”

“Trẫm đích thực là đang nghĩ tới ...” Dịch Lan biến sắc, “Nhưng nhất thời chưa thấy ai thích hợp. Mảnh đất này hoang vu hẻo lánh, cho dù có phong tước cũng ít người dám nhận đi.”

“Nếu hoàng thượng thật lòng muốn tưởng thưởng ...” Ngạn Liễm nhìn gương mặt Dịch Lan phản chiếu ánh hồng từ lò hỏa, “Lãnh địa của Dậu tộc kia, xin cấp cho thần!”

Hoàng đế kinh hãi, lắp bắp thật to: “Ái khanh, làm sao có ý tưởng?”

Lại trầm nghĩ: “Chẳng lẽ cảm thấy được tước hiệu Sung Dung, cùng khanh gia không hề tương xứng?”

Vì thế cười nói: “Này thật không thể, đợi quay về đô thành, trẫm dĩ nhiên sẽ ban cho ái khanh gia phong. Tứ phi, Thục phi danh tự đều đã có chủ nhân, Tam phi danh hiệu còn lại, tùy ý ái khanh lựa chọn.”

“Không!” Ngạn Liễm cố chấp lắc đầu, “Đó là tâm ý của thần, xin bệ hạ chấp thuận.”

“Thôi!” Dịch Lan nóng nảy phát tay, “Nếu ái khanh vẫn cảm thấy chưa đủ, ngôi vị Loan Quốc hoàng hậu kia xem ra người cũng hoàn toàn xứng đáng.”

Thần là nam nhân phong tước phi tần, chẳng thể trông cậy được gì.” Ngạn Liễm cười chua xót, “Thần xin miếng đất này, bất quá cũng vì lo lắng đến tương lai tuổi già, còn có nơi cư trú, nương tựa ...”

“Ái khanh!” Lời vừa nói ra liền bị hoàng đế đánh gãy, “Những lời người nói đêm nay, trẫm coi như chưa hề nghe qua, sau này cũng không muốn nhắc lại. Nếu thật sự muốn cấp đất, đợi sau khi hồi cung, xung quanh đô thành bốn phía lựa chỗ nào thích hợp sẽ ban cho người một mảnh!”

“Trẫm mệt rồi, nghỉ ngơi đi.” Không để cho Ngạn Liễm có cơ hội biện bạch, hoàng đế thổi tắt đèn, kéo hẳn lên giường.

Đèn khuya, ánh trăng vàng trong sáng tiêu sái xuyên qua ô cửa trại, lấp lánh thật chói mắt.

Trên ngự thất (một loại giường nhỏ), hai người quay lưng không nói với nhau câu nào. Tâm tư vô miên.

21. Chương 20

Mấy ngày sau, giờ lành tháng tốt, Loan quốc cùng Dậu tộc chính thức ký định ước ngừng chiến, nói rõ Dậu tộc từ nay quy phục Đại Loan, trở thành con dân Loan quốc, cho phép hai tộc thông hôn, đóng quân kiến trấn, đời đời giao hảo, không đụng đến gươm đao.

Sau đó là tổ chức đại yến.

Từ chạng vạng cho đến khuya yến tiệc vẫn chưa tàn, không khí tưng bừng náo nhiệt. Dậu tộc nhân từ trước đến nay không bị gò bó bởi lễ nghi khuôn phép, ăn uống hết mình chẳng mấy chốc trong lều ngoài trường đều hóa thành một mảng náo nhiệt.

Thanh Lưu tuy là nữ nhân, thân thể yếu nhược nhưng tửu lượng cao thâm. Dù uống đã khá nhiều, hai má nàng mới chỉ phơn phớt hồng, đôi mắt thủy nhuận ngà ngà say trông như đóa phù dung mới nở kiêu mị vô cùng.

Hoàng đế cùng Ngạn Liễm có chút không được tự nhiên, nhưng trước mặt mọi người không tiện biểu hiện, còn đám khách nhân ngoài kia chỉ lo ăn uống làm trò, cứ tưởng hai người vẫn như ngày xưa mặn nồng ân ái.

Thanh Lưu từ nãy đến giờ cứ chăm chăm nhìn vào hai thân ảnh thoạt trông vô cùng khẳng khít đằng kia. Có người đến bắt chuyện, nàng cũng chỉ hờ hững đáp lời, thời gian còn lại để dành chuyên tâm mà quan sát.

Đột nhiên bật dậy, nàng rảo bước hướng đến nơi hoàng đế và Ngạn Liễm đang ngồi.

Đứng trước ngự tọa, mặt đối mặt, Dậu tộc trưởng đôi mắt lẳng lẳng địa nhìn.

Khung cảnh náo nhiệt xung quanh dần dần lắng xuống.

Không ai hiểu được, vị tù trưởng xinh đẹp này đến tột cùng muốn giở trò gì. Mấy tướng lĩnh gần đó đã âm thầm đặt tay thủ trên chuôi kiếm, len lén quan sát chỉ sợ nàng đối hoàng đế làm điều bất lợi.

“Ta ...” Thanh Lưu cười cười, gương mặt không biết do say rượu hay vì xấu hổ mà hiện lên một tia hồng sắc, “Ta nghĩ, ngươi có biết, ta thích ngươi!”

Tỏ tình? Mọi người há hốc mồm, Dậu tộc kinh hoàng không hiểu tù trưởng nhà mình tâm cao khí ngạo, không bao giờ đem nam nhân để vào trong mắt, thế nào bây giờ trước mặt bao người, cứ như vậy mà thổ lộ tình cảm? Nghĩ thật vô cùng hối hận, vì sao buổi sáng thức dậy muộn, không thể trông thấy mặt trời hôm nay rất cuộc là mọc lên ở hướng nào a.

“Ừ...” Hoàng đế mở miệng che giấu ngại ngùng, “Cô nương ưu ái, trăm vô cùng cảm kích, nhưng trăm đã có người yêu thương trong lòng ...”

“Không đúng!” Thanh Lưu chặn lời, chỉ ngón tay về phía nam nhân ngồi kế bên hoàng đế, “Người ta thích, chính là hần!”

“Oa” Tất cả ồ lên.

Hoàng đế nhất thời vô cùng mất mặt.

“Liễm là phi tử của trẫm.” Dịch Lan âm trầm, nén cơn tức giận, “Không phải để cho người khác mơ tưởng!”

“Ta biết.” Thanh Lưu thần nhiên đáp lời, “Cho nên, ta chỉ muốn nói cho hần biết, ta thích hần.”

“Cô nương ...” Ngạn Liễm dở khóc dở cười, “Người khác tương giao thâm tình, chữ “Thích” này, e rằng cô nương nhất thời nông nổi mà ngộ nhận đi.

“Thích một người ...” Thanh Lưu tiến thêm vài bước, chuyển hướng Ngạn Liễm, ôn nhu nói, “Kỳ thật chính là chuyện xảy ra trong nháy mắt! Người không rõ sao?” (Ý nàng là tình yêu sét đánh ó.)

“Tình cảm của cô nương, thật sự ta không thể nhận ...”

“Việc này ta cũng biết.” Không để hần nói hết câu, “Người là phi tử của hoàng đế, thân bất do kỷ. Huống chi ta xem đến nay, cả hai người đều là thực lòng yêu thích lẫn nhau.”

“Ta cũng không nghĩ muốn phá hoại mối nhân duyên của tốt đẹp của các người.” Thanh Lưu mỉm cười thập phần vui vẻ, “Chỉ là có chút tâm sự đặt ở trong lòng, hiện tại nói ra được cảm thấy vô cùng thoải mái.”

Xoay người đi chỗ khác, huy huy phát tay: “Sắc trời đã muộn, tộc nhân theo ta về nghỉ ngơi đi.”

Đi được vài bước, lại quay đầu: “Nga, đúng rồi, còn có hai câu chưa nói. Nếu thật sự có một ngày người không còn thích ở trong hoàng cung nữa, hoan nghênh đến đây cùng chúng ta, Dầu tộc nhất định sẽ không xem người như người xa lạ.”

Tái xoay người, lắc lắc đầu: “Ta thật sự phải đi rồi, tái kiến!”

Một loạt tiếng bước chân, chỉ trong nháy mắt, mọi người rời đi không còn một móng, ngay cả Loan quốc thân tử cũng hề nhau di tản, kiếm đường chạy bão.

“Người theo trẫm!” Dịch Lan nắm chặt tay Ngạn Liễm, sải bước tiến thẳng vào ngự trường.

Trên đường đi, quân lính bị sắc mặt xanh mét của hoàng đế dọa cho kinh hãi, đều tự động nhường lối dạt hần sang hai bên.

Vào đến ngự trường, Dịch Lan một tiếng rống to, đem tất cả mọi người đuổi ra ngoài chu vi ba trượng.

“Người nói, sao lại thế này?” Lại rống, bất quá đối với Ngạn Liễm, âm lượng đã nhỏ đi rất nhiều.

“Thần không biết!” Ngạn Liễm lắc đầu cười khở.

“Không biết?” Hoàng đế lăm bầm, “Đừng có xảo trá! Mấy ngày trước đây ngươi còn hướng trẫm cầu xin cai quản lãnh địa của Dật tộc, hôm nay trước mặt nhiều người như vậy nàng bảo là thích người. Người ngày ấy nói nào là “tuổi già sức yếu”, “có nơi nương tựa”, nàng hôm nay liền nói cái gì “Nếu ở trong cung chịu không nổi”, các người quả thật tâm ý tương thông, tâm đầu ý hợp, phối hợp đắc tốt!”

“Nếu ngài không tin, thần cũng vô phương giải thích.”

“Giải thích? Hảo, trẫm thực muốn nghe người như thế nào mà giải thích!”

“Là thần không biết tốt xấu ...” Ngạn Liễm đương quỳ dưới mặt đất liền ngẩng đầu lên nhìn Dịch Lan bằng ánh mắt u ám,”Bệ hạ hiện tại sủng ta như vậy thật khiến ta sợ hãi. Dù sao cũng là thân nam tử, bây giờ đương độ thanh xuân, còn có thể làm vui lòng hoàng thượng. Bất quá năm năm, mười năm nữa ai có thể đảm bảo bệ hạ sẽ không chán ghét ta. Thần từng nghe nói, trong cung không được thể nam phi, cảnh ngộ ra sao vô cùng thê thảm. Thần nghĩ chính mình tự tạo đường lui thôi. Nếu thực sự đến một ngày, bệ hạ đối thần đã cạn kiệt tình cảm, thần chỉ mong ngài niệm tình khi xưa ân ái, phóng ra khỏi cung. Khi đó ta liền có thể tới đây, chạy thật xa khỏi kinh thành, không để ý hồng trần, không màng đến thế sự...”

“Nói vậy!” Hoàng đế một phen đem hấn kéo về, chặt chẽ ôm trong lòng ngực,” Trẫm nói người như thế nào lại đi suy nghĩ lung tung, nguyên lai là lo lắng về chuyện này!”

Nhẹ nhàng nâng cằm hấn lên, thật sâu nhìn vào trong đôi mắt:”Trẫm hiện tại liền nói cho người, người cả đời này đừng mong rời khỏi hoàng cung, mãi mãi bồi ở bên cạnh trẫm!”

“Nga? Bệ hạ đã nói như vậy, thần cũng đành tuân mệnh.” Ngạn Liễm quay mặt đi chỗ khác, nhắm mắt lại, hàng mi cong vút khẽ run rẩy.

“Lại đoán vậy?” Dịch Lan vừa tức vừa cảm thấy buồn cười, “Ý ta là: trẫm đối với người thực lòng, cả đời sẽ không thay đổi. Người hiểu chưa?”

“Bệ hạ ...” Ngạn Liễm mở to mắt, bất đắc dĩ nhìn hoàng đế, “Nhân tâm, có mới nói cũ, luôn dễ dàng thay đổi...”

“Trẫm cùng phạm nhân như thế nào lại giống nhau?” Hoàng đế ở bên hấn khẽ hôn, “Bậc quân vương không nói chuyện vui đùa, trẫm đã đáp ứng người tất không thể nuốt lời.”

“Thần hiểu được.” Ngạn Liễm vuốt cằm.

“Hiếu được là tốt rồi, hiếu được là tốt rồi! Trẫm lặp lại lần nữa, người từ nay về sau, không được vì chuyện này mà ủ rũ!”,

“Ân!”

“Tốt lắm, áp lực cả ngày hôm nay, người hẳn phải mệt mỏi.” Hoàng đế cuốn lấy người kia ôm vào lòng, “Chúng ta nghỉ tạm đi!”

Ngự trưởng im lặng trong chốc lát.

Bỗng nhiên bật lên tiếng kinh hô nho nhỏ: “Bệ hạ, ngài không phải nói là tạm nghỉ hay sao?”

“Trẫm chính là đang ‘Nghỉ tạm’ a!” Người nào đó mặt mày không đổi sắc, đồng dạng trả lời.

“Chính là ... a ... từ bỏ ...”

“Hohohoho~~~” Đây đích thực là sắc lang biến thân mà cười.

Đủ loại động tĩnh, sau nửa canh giờ, chung quy biến mất, không để lại dấu vết.

Chỉ biết đâu đó ngoài kia, trong một tảng đá nọ, có loài côn trùng vô danh vẫn không biết mệt mỏi địa kêu, kêu ...

Mổ nhàn ngữ: Gần vua như gần cọp, kỳ thật Liễm đại gia có cảm giác không an toàn, nga nga, chung quy cũng là khẩu liên tích nhân ác ~~ (Ta tra thấy nó có nghĩ tựa tựa câu ‘Cái miệng hại cái thân’ bên mình).

22. Chương 21

Khách và chủ, hai bên nấn ná ở thêm mấy ngày liền phải ly khai. Đại bộ phận Loan quốc quân đều rút về đô thành chỉ chừa một số ít đóng tại biên cảnh, bên Đậu tộc cũng đã muốn quay lại nơi bộ lạc thường cư trú.

Trước khi về một ngày, Thanh Lưu đi vào trong ngự trưởng.

Hoàng đế bệ hạ nếu không ngại ...” Thanh Lưu tự nhiên hào sảng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, “Ta thậm nghĩ muốn cùng Ngạn sung dung nói lời từ biệt.”

Dịch Lan nhìn nàng bình thản ung dung tươi cười, lại nhìn qua tiểu đông tây nhà mình, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Ngạn Liễm. Hoàng đế cắn môi, men theo kẽ răng thoát ra một lời: “Ái khanh tự mình tiếp bằng hữu đi!”

Ngạn Liễm mỉm cười hướng hoàng đế trấn an:” Thần đi một chút sẽ trở lại!”

Nói xong, cúi người hành lễ, lập tức theo Thanh Lưu hướng ra ngoài trường.

Tà dương trên đại mạc mênh mông đất trời tạo nên khung cảnh thật quý dị.

“Người đi, ta thật sự luyến tiếc ...” Sau một hồi trầm mặc, Thanh Lưu lầm bầm nói, “Lần này từ biệt, không biết bao giờ mới có thể tái kiến.”

“Sợ rằng khó lắm!” Ngạn Liễm nhìn nữ tộc trưởng, chỉ thấy ánh hoàng hôn hắt vào rọi lên một tầng cô quạnh, “Con đường phía trước xa xôi và hiểm trở, cô nương phải tự mình bảo trọng.”

Ta nghe nói ...” Thanh Lưu cắn cắn môi, “Người từng hướng hoàng đế yêu cầu được cai quản Dậu tộc lãnh địa?”

“Đúng vậy.” Ngạn Liễm nhớ lại mấy ngày trước, cũng là chuyện bất đắc dĩ, “Đáng tiếc bộ hạ không có đáp ứng.”

“Nếu đáp ứng thì tốt rồi ...” Thanh Lưu thở dài ai oán vô hạn.

“Cô nương là người lo việc lớn, như thế nào lại nhìn không ra?” Ngạn Liễm cười khổ trêu ghẹo, “ Nhân sinh ly biệt, vốn là chuyện thường tình, có chi phải nề hà trăm trở chuyện không đâu.”

“Thanh Lưu cũng chỉ là phạm nhân, há sao thoát khỏi gông tình xiềng xích ...” Nói xong chớp mắt thẳng nhìn Ngạn Liễm, “Ngạn sung dung làm sao không giống?”

“Đúng vậy ...” Ngạn Liễm sững sốt ngây người, thất thần tự lẩm bẩm trong miệng,” Cô nương nói đúng, ta làm sao không giống ...”

Trong lúc nhất thời, không ai nói với nhau câu nào.

Chạng vạng, từng đợt gió thốc qua, luồn vào những khe hở của vô số quái thạch sừng sững giữa đại mạc hoang vu, phát ra âm thanh nức nở muộn phiền, bồi thêm vài phần thương cảm.

“Kỳ thật, ta không nghĩ mình sẽ ở lại trong cung” Rất lâu sau Ngạn Liễm thở dài, “Nếu có thể, ta thật sự nghĩ đến nơi này a!”

“Chỉ giáo cho?” Thanh Lưu cư nhiên nổi hứng, liền tra hỏi.

Ngạn Liễm quay lại nhìn nàng, chỉ có đôi mắt đẹp nhẹ nhàng lưu chuyển, nhiếp lòng người, cảm thấy giống như bị ai đó thấu rõ tâm can bỗng lạnh run, hai tay càng thêm siết chặt tấm áo da cừu ấm áp.

“Trở lại trong cung, bệ hạ ... ta không phải là người duy nhất của bệ hạ ...” Hần buồn bã nói, thanh âm mỏng dính không thể nắm bắt.

Chính là Thanh Lưu vẫn nghe thấy rõ: “Ý của ngươi là?”

“Như cô nương đã nói, yêu mến một người chính là chuyện xảy ra trong nháy mắt ...” Ngạn Liễm cong cong khóe miệng lại cười không nổi, “Ta thật sự không muốn thừa nhận đạo lý này, nhưng bất quá chỉ tự lừa dối chính mình mà thôi.”

“Tình yêu của hoàng đế, cho tới bây giờ đều là vật xa xỉ, loại người biếng nhác như ta, căn bản không thể có được ...” Hần tựa khóc phi khóc, tựa tiếu phi tiếu, “Một khi nắm lấy, không thể buông tay. Có lẽ tại trời sinh thói tham lam, có lẽ quyến luyến cảm giác ấm áp được người khác quan tâm che chở, có lẽ ta vốn không thể chịu được cô đơn, có lẽ tự làm tự chịu, tóm lại, tình yêu của ta đối với bệ hạ khó có thể tiêu tan!”

“Không muốn buông tay liền vô phương buông a!” Thanh Lưu tiến lên một bước sóng vai Ngạn Liễm cũng ngấm ánh tà dương đỏ thắm màu máu.

“Không!” Ngạn Liễm lắc đầu, “Ta biết, sẽ luôn có một ngày, mặc kệ có muốn hay không, đều phải buông tay. Chỉ sợ đến khi đó, khổ mình khổ ta, đều là dày vò. Không bằng thừa dịp vẫn chưa kịp lún sâu vào, liền ra tay chặt đứt, cũng khỏi cho hao tổn tinh thần mãi về sau.”

Thanh Lưu kinh ngạc quan sát người nam tử đứng trước mặt, đè nén trong lòng một câu an ủi cũng không dám nói ra, vô cùng khổ sở.

Dưới ánh chiều tà, người nọ đón đầu ngọn gió, dáng vẻ kiêu ngạo pha lẫn bi thương khôn khổ, cái loại cảm giác nói không nên lời, phàm nhân chỉ cần liếc mắt một cái sau đó cả đời không thể quên.

“Nơi đây tuy lạnh lẽo nhưng mặc danh kỳ diệu ta thực sự rất thích.” Ngạn Liễm hô hấp thật sâu, thời điểm quay đầu nhìn lại, thần sắc trên mặt đã khôi phục được phân nửa.

“Kia liền ở lại a!” Thanh Lưu không suy nghĩ thốt lên.

“Không ổn!” Ngạn Liễm lắc đầu, “Ta mà lưu lại chỉ sợ cấp cho các ngươi rất nhiều phiền toái.”

Thanh Lưu không nói, chính là nhất thời tức giận, hiện tại cần thận suy ngẫm, nếu lưu lại Ngạn Liễm dám có thể gây họa chiến chinh.

“Ta đi thôi ...” Ngạn Liễm cúi đầu, cười nói, “ Ta vốn là kẻ dính chặt hồng trần, ở lại nơi đây, ắt quấy rầy các người thanh tịnh, chộc cho mọi người chán ghét!”

Biết hẳn nói giỡn, Thanh Lưu miễn cưỡng cười khan vài tiếng, chỉ cảm thấy nội tâm sâu thẳm đau đến run người, giống như có vật gì đó giầy xéo chờ chực chui ra, chính là cổ nén mới không khóc lên thành tiếng.

“Di, đó là cái gì?” Ngạn Liễm kêu lên chỉ vào khối đá to, cố ý đổi đề tài.

Thanh Lưu nhìn theo tay hắn, kia dưới chân tảng đá, nở ra mấy cánh hoa đen thẫm, xấu xí. Giờ phút này sắc trời đã trở muộn, nếu không phải cơ duyên trùng hợp, tuyệt đối không thể trông thấy.

Ngạn Liễm chạy lại, đem hoa kia để vào trong tay, cẩn thận xem xét. Nhìn kỹ liền phát giác đóa hoa nguyên có màu tím hồng do nhan sắc sâu đậm nên trông qua đen tuyền. Đóa hoa nho nhỏ, năm cánh xòe ra, vô khứu vô hương.

“Này sách gọi ‘Hàm hương’, chính là đặc sản nơi đây.” Thanh Lưu giải thích.

“Vốn là vô vị, sao gọi là ‘Hàm hương’?” Ngạn Liễm khó hiểu.

“ Đừng xem thường nó ...” Thanh Lưu tiếp nhận một đóa hoa, dùng mấy ngón tay vò nát, chất lỏng chứa trong hoa có thể khiến người bất tỉnh mê man suốt mấy ngày mấy đêm. Tộc của chúng ta dùng nó để trị chứng mất ngủ, cực kỳ hữu hiệu. Sách cổ cũng từ công hiệu của nó mà đề cập đến.”

“Nga?” Ngạn Liễm có chút kinh ngạc.

“Không chỉ như vậy ...” Thanh Lưu bổ sung, “Loại độc chúng ta dùng để bôi lên cung tên cùng vũ khí quả thực được tinh luyện từ giống hoa này.” Nói xong nở nụ cười, “Đây là chuyện trong tộc không thể truyền ra ngoài, người có thể thay ta giữ bí mật?”

“Dĩ nhiên!” Ngạn Liễm cũng cười cười, bật đứng lên.

Hai người một bên đàm tiếu, một bên chậm chậm quay về quân doanh. Giống như khi nãy một phen thổ lộ đã muốn quên đi mất.

Chính là Thanh Lưu không có để ý, Ngạn Liễm âm thầm ngắt mấy đóa ‘Hàm hương’ giấu vào trong tay áo.

“.....” Dịch Lan nghe tiếng bước chân biết ngay là Ngạn Liễm đã trở lại, mí mắt cũng không buồn nâng.

“Bệ hạ!” Ngạn Liễm ôn nhu gọi, “Thần đã về.”

“Hừ!” Quảng đi tấu chương trên tay, hoàng đế nổi cơn thịnh nộ.

“Thần biết mình về trễ ...” Ngạn Liễm vội tiến lên vài bước, cẩn thận nhận tội, “Làm cho bệ hạ thương nhớ, là thần không đúng.”

“Chỉ là tán gẫu, có gì mà lâu như vậy?” Hoàng đế vừa mở miệng, chính là hỏi cung vắn tội.

“Không có gì ...” Ngạn Liễm song chưởng bò lên cánh tay hoàng đế, “Bệ hạ cũng biết, Thanh Lưu dù sao vẫn là nữ hài tử ...”

“Người vì nàng mà bỏ bê trăm, tự chính mình nói có hay không nên phạt?!”

“Nên phạt!” Ngạn Liễm nghịch ngợm lưu chuyển nhãn tình, “Bệ hạ nói, phải phạt cái gì?”

“Như vậy ...” Dịch Lan nhãn châu xoay động, nằm đè lên Ngạn Liễm khê thì thầm.

“Chính là, ngày mai sẽ lên đường, thần sợ ...” Ngạn Liễm nheo mắt.

“Không quan hệ, đương về không giống như khi hành hành quân, không cần gấp gáp. Ngày mai nếu cưỡi ngựa không được, trăm bồi người ngồi trên xe thế nào?” Dịch Lan cười cười lên kế hoạch, “Huống chi, trăm đã gọi bọn hần hảo hảo chuẩn bị xe ngựa.”

“.....” Ngạn Liễm rớt cục cũng ngộ ra, hoàng đế có âm mưu sẵn sắp đặt từ trước.

Ngự tại tháp thượng phủ tầng tầng da thú, trắng trợn giao triền.

Ngạn Liễm cực lực thả lỏng thân thể, thừa nhận nam nhân trên ngôi cửu ngũ cường hãn mà ôn nhu đoạt lấy.

Hai người tiếng hô hấp đan xen, chính là giai điệu tối êm tai.

Những giọt mồ hôi trong suốt theo người hoàng đế rơi xuống khuôn mặt Ngạn Liễm, đều cẩn thận bị liếm đi mất.

Dịch Lan không hề hay biết, khi hướng sâu trong con người kia mà trùu sấp, hần không hề nghe ra một tiếng động.

Yêu thượng, đó là yêu thượng, mặc kệ tình thâm sâu cạn, chỉ cần mỗi phút mỗi giây này có thể nắm thật chặt mà quý trọng, sẽ không uống công hối hận cả một đời

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liem-diem>